

גליזון
באר
הכהנה

נערך ונלקט מתוך תוכן דברי שיחותיו של
מורינו הגה"צ רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א

במדבר - שבועות

מכון
באר
האמונה

תוכן הענינים

פרשת במדבר - שבועות

- א אתה הראית לדעת - יסוד התורה כולה האמונה בה'.....
- א אנכי בא אליך בעב הענן - נראה כרעה ואינו אלא מובה נפלאות.....
- ה מתוך חיבתן מונה אותם - ה'מנין' מורה על חשיבות כל יחיד.....
- ה היו נכונים לשלושת ימים - ענין ההכנה לקבלת התורה ובפרט בג' ימי הנבלה.....
- ח היום הזה נהיית לעם - נתינת התורה מתחדשת בכל שנה ושנה.....
- יא עליונים ששו ותחתונים עלו - השמחה וההתעלות בקבלת התורה.....
- יב והחר בווער באש - קבלת התורה בהתלהבות ואש בווערת.....
- טו לעיני כל העם - קבלת התורה לכל יהודי אפילו לפחותים.....
- יז ואשא אתכם - ביום הזה מתעלים בני ישראל עד מאד.....
- יח תיקון ליל שבועות - גדולת וקדושת הלילה.....
- כא בקבלת יום זה עשרת הדברים - מתן תורה כהיום הזה בעת קריאת עשרת הדברות.....
- כא בעצרת נידונין - הזמן גרמא לשפוך נפשו לפקידת ישועה ורחמים ברוחניות.....
- כא הוא יפתח לבנו - התפילה להצלחה בתורה ויראה מהורה.....
- כד כאיש אחד בלב אחד - כח האחדות כתנאי לקבלת התורה.....
- כה וקדשתם - הקדושה כתנאי לקבלת התורה.....
- כו יצר הרע יש ביניכם - עיקר מעלת האדם מחמת היצר שבקרבנו.....
- כח רצוננו לראות את מלכנו - חשיבות ההשתוקקות והרצון לתורה ועבודה.....
- ל דרך ארץ קדמה - זהירות יתורה בבין אדם לחברו.....
- לג ללמוד וללמד - עסק התורה בימים אלו ובכל השנה.....

סדר ועימוד:

א.ש. אשדוד

טל: 052-7627127

פרשת במדבר - שבועות

תדע שהאמונה היא עיקר כל התורה כולה². כדכתב ה'רמב"ן' זי"ע (סוף פר' בא בד"ה ומן הניסים) 'שאיין לאדם חלק בתורת משה עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכולם ניסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם'. נמצא, שבלא האמונה נחשב כמי שעדיין לא 'התחיל' את התורה. אין לנו אלא להתבונן בדבריו, ולהשיבם היטב בפנימויות לבנו - שאין כל טבע בעולם אלא הכל בהנהגה ניסית מאת ה'³. כאשר יהיה האדם באמונה זו אשריו ואשרי חלקו בזה ובבא.

וכך איתא מהרה"ק ה'מאור ושמש' זי"ע (פרשת יתרו ד"ה איתא במדרש), בשם פה הקדוש הרב רבינו אלימלך [מליזענסק] זצוק"ל... 'וידבר אלוקים את כל הדברים האלה לאמר - אנכי ה' אלוקיך' פירוש שבכלל 'אנכי' הוא כל התורה כולה וכו', וכל התורה כולה היא תלויה ב'אנכי', דהיינו אם האדם מאמין באלקותו ממיולא בודאי מקיים התורה והמצוות בראוי.

כיו"ב כתב הגר"א (משלי כב יט) עיקר נתינת התורה לישראל הוא בכדי שישימו בטחונם בה'.

אנכי בא אליך בעב הענן - נראה כרעה ואינו אלא טובה נפלות

זהו פשוט כי כשיאמין ב'אנכי' ה' אלוקיך' ובהשגחה פרטית, אז ישכון בטח שאנן, כי לא ירך לבבו אף בבוא עליו הסתרה, כי באמונתו ידע שתחת ההסתרה נמצא הקב"ה המשיג עליו בכל עת ורגע, והכל מאתו יתברך באהבתו אליו לטובתו השלימה⁴.

אתה הראית לדעת - יסוד התורה כולה האמונה בה' הן אמת כי בכל עת ושעה יש לנו לעסוק בענין האמונה והבטחון ביחיד חי העולמים, כי אינם נחשבים כ'מצוות עשה שהזמן גרמא', מ"מ עתה בהגיע עת דודים בנשנתנו לקראת 'קבלת התורה', יש לנו לתת 'מקום בראש' לסוגיית האמונה והבטחון, שהרי באותו מעמד גדול ונורא - 'מעמד הר סיני' ראו והכירו כל בני ישראל יחדיו שה' הוא האלוקים, הוא ארון הכל ואין יחידות כמוהו, וכמו שנאמר (דברים ד לה) 'אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו', וברש"י, כשנתן הקב"ה את התורה פתח להם ז' רקיעים, וכשם שקרע את העליונים כך קרע את התחתונים וראו שהוא יחיד לכך נאמר 'אתה הראת לדעת', ובוודאי לא לחינם קרע הקב"ה עליונים ותחתונים, אלא ללמדנו, כי כל התורה כולה תלויה ועומדת במצווה זו. ולכן מיד בראש דבריו דיבר ה' שני דברות אשר 'מפי הגבורה שמענום' - אנכי ה' אלוקיך... לא יהיה לך...

ואכן, הסמ"ק מנה את האמונה כמצווה ראשונה במניין המצוות (מצוה א) וז"ל. לידע שאותו שברא שמים וארץ הוא לבדו מושל מעלה ומטה ובד' רוחות כדכתיב (שמות כ ב) אנכי ה' אלוקיך, וכתיב (דברים ד לט) וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד... אכן הקב"ה מנהיג את העולם כולו ברוח פיו, והוא הוציאנו ממצרים ועשה לנו כל הנפלאות, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם בן מכריזין עליו מלמעלה שנאמר (תהלים לו כג) מה' מצעדי גבר כוננו, עכ"ל⁵.

א. כתב הרא"ש שלכן פתח 'אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים', ולא פתח בנס גדול יותר - 'אנכי ה' אלוקיך אשר בראתי שמים וארץ', כי רצה הבורא ללמדנו על האמונה בהשגחת ה' בפרטיות על כל פרט ופרט, ודבר זה נתגלה לעין כל ביציאת מצרים (יותר מבעת בריאת העולם). וז"ל הרא"ש (ארחות חיים ליום א' כו) לבטוח בה' בכל לב, ולהאמין בהשגחתו הפרטית, ובזה תקיים בלבבך הייחוד השלם, בהאמין בו כי עיניו משוטטות בכל הארץ, ועיניו על כל דרכי איש, ובוחן לב וחוקר כליות. כי מי שאינו מאמין באשר הוצאתיך מארץ מצרים אף באנכי ה' אלוקיך אינו מאמין... וזה יסוד כל התורה כולה. עכ"ל.

ב. וז"ל הרה"ק ה'דגל מחנה אפרים' זי"ע (ר"פ עקב). כלל גדול לעבודת הבורא ב"ה הוא העיקר הוא האמונה, וע"ז היה מזהיר אא"ז זללה"ה (מרן הבעש"ט), וזהו שורש לכל התורה והעבודה, וזהו שאמר דהמע"ה (תהלים קיט פו) כל מצוותיך אמונה.

ג. ידוע שהרה"ק ה'בית אהרן' זי"ע היה מצווה לחסידיו לחזור בכל יום ויום את דברי הרמב"ן הללו.

ד. וכבר היה מעשה באב ובנו הקטן שהיו מהלכים בצידי הדרכים (על ה'מדרכה') ובבואם בסמוך לתחנת האוטובוס החליקו שניהם גם יחד מ'קליפת הבננה' ונפלו כשהם שכובים על הארץ במעמקי הכביש (road), באותו רגע הגיח

באר הפרשה - במדבר - שבועות

הומיה כל העיר, כולם נתקבצו לקבור אשתו של בועז שמתה בו ביום'. באותה שעה הבינה נעמי כי אבדה גם תקוותה האחרונה - כי לא תוכל לפנות אל בועז דרך אשתו, ובכתה ואמרה (שם ב) 'קראן לי מרא כי המר ש-ד-י לי מאד'. אך באמת כל זה היה למוכתה, כי כך התגלגלו הדברים שבועז נשא את רות כלתה לו לאשה, ומאז היה כל מחסורה על בועז, ולא עוד אלא שנולד בן לרות - ואז 'ותאמרנה הנשים אל נעמי ברוך ה'... והיה לך (בן זה) למשיב נפש, ולכלכל את שבתך, ותהי לו לאומנת' (שם ד יד-טו). ומשם הגיעו בני ישראל לעת טובה וברכה בימי שלמה, אשר בכל ימיהם של בני ישראל לא היו להם זמני טובה בימי שלמה המלך ביושבם 'איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו' ואז נתמלאה הלבנה (שמו"ר טו כו), ואכן 'המר ש-ד-י לי מאד' הם בראשי תיבות 'שלמה' וכלומר כי אותם זמני הסתרה הביאו לידי זמני הטובה הללו. מכאן ילמד כל אחד לעניינו, כשנראה לו כי אבדה תקוותו האחרונה, יסמוך לבו על ה', בודיעה כי אדרבה מכאן תצמח ישועתו.

מצינו בדברי ה'חתם סופר' זי"ע (דרשות ה"ב רצט. ד"ה כי) במה שאמרה נעמי בבואה לבית לחם 'ותאמר אליהן אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרא כי המר ש-ד-י לי מאד' (רות א ב), כי הנה אחר ששני בניה של נעמי מתו על פניה, ונשארה יחידה בעולמה זולתי כלתה רות, הרגישה נעמי שאבדה כל תקוותה, ואך תקווה אחת קוותה שבבית לחם דר שאר בשרה וקרובה - בועז איש גבור חיל והוא שר ונכבד בישראל, כי בעלה אלימלך היה אחיו של שלמון אבי בועז (ב"ב צא.), ואף היא הייתה בת אחי אביו של בועז (שם) וחשבה שבבואה לבית לחם יהיה לה בועז למשיב נפש. אך מכיוון שאין דרך הצנועות להתראות עם אנשים, וכן נהגה נעמי - שלא מצינו שראתה נעמי את בועז ולא דברה עמו כלל, לכן היה בדעתה שתתקרב אליו ע"י אשתו - שתבקש מעמה שתדבר עם בעלה בועז שידאג לכל מחסורה. ויהי אך נכנסה נעמי לבית לחם והנה - מתה אשת בועז (ב"ב שם), כדכתיב (שם יט) 'ויהי כבואנה בית לחם ותהום כל העיר' וברש"י 'ותיהום כל העיר - נעשית

ל"ע האוטובוס וכמעט שלא דרסם למוות, האב התעשת ומיד דחף את בנו והעלהו על המדרכה... (ואת האב הצילו כמה אנשי חסד שגרוהו משם), מששבה רוח הבן אליו פתח מיד ב'טענה' אל אביו, אבא... למה דחפת אותי... כשאינו מבין שב'דחיפה' זו הצילו האב והרחיקו מן המוות. אף אנו נלמד להבין שכל דחיפה וכיו"ב אינה אלא להצילנו מסכנה ולהריק עלינו כל מיני טובות וברכות.

הרה"ק ה'בית ישראל' זי"ע סיפר שפעם ישב הרה"ק רבי שלמה לייב מלענטשנא זי"ע וערך את שולחנו הטהור בשבת חוה"מ סוכות. בתוך דברי קדשו נענה ואמר, 'אין העולם כולו שווה אפילו אנחה אחת'. תוך כדי אמירתו נשבר ספסל אחד מפאת הדוחק בין החסידים, ופגע הספסל ברבי שלמה לייב אשר נאנח אנחת כאב. עמד שם חסיד אחד שניחון במידה יתירה של 'תמים תהיה', ושאל, הרי הרבי אמר זה עתה שאין העולם שווה אפילו אנחה אחת גרידא. ענה רבי שלמה לייב ואמר, אכן כדברך, אך בשעה שכואב נאנחים ונזעקים.

וביאר הרה"ק ה'בית ישראל' זי"ע, הנה רבי שלמה לייב התכוון לומר לו, כי וודאי מותר לאדם לזעוק כשכואב לו, אלא בתוך זעקותיו יזכור שבאמת אין העולם הזה שווה אפילו אנחה אחת. ולא יתפעל מהקורות אותו, באמונתו שהכל ממעל לטובתו.

ידוע המשל, למה הדבר דומה, לאב רחום הנוטל את בנו הקטן לרופא שיניים כדי שיטפל בו וירפא את שיניו המקולקלות הצריכות תיקון, וידוע שטיפול זה כרוך בכאבים עזים ומיחושים שונים, אך האב אנוס הוא, ורק מחמת שהוא חפץ בטובת הבן על כן הוא לוקח אותו אל הרופא שירפאו ויטיב לו לעתיד, ולכן ידבר אל לבו וישכנעו בטוב ובנעימים לבקר את הרופא ולהתגבר על היסורים, והנה באותה שעה שיטפל בו הרופא ויכאיב לו בודאי שלא יקפיד האב אם יבכה הבן, כי כך היא דרך העולם לבכות ולהתאונן בעת צער, וכפתגם העולם המפורסם 'אז ס'טוהט וויי שרייעט מען' [-כשכואב צועקים], אבל אם יתרעם עליו הבן ויבוא אליו בטרונאי ויטיח בו דברים קשים שכל כוונתו ומטרתו היא אך ורק כדי להרע לו, בודאי יצטער האב ותתעגם עליו נפשו על דבריו שאין בהם שמץ של אמת. והנמשל מובן לכל בר דעת, שאין חסרון אם האדם בוכה על מצבו, כי כך ברא הקב"ה את עולמו וזה טבע הבריאה, אך העיקר שלא יתרעם ולא יקרא תגר על הנהגתו, ואף אם בעיני בשר נדמה לו שהוא סובל צער ויסורים יאמין באמונה שלימה שהכל לטובה ויקבלנו באהבה ובשמחה.

באר הפרשה - במדבר - שבועות

ג

ומפורשים הדברים ברש"י (ב"ב שם), וז"ל. מתה אשתו וזכר איתא בגמרא (חגיגה ה.) 'כל שאינו בהסתר פנים של בועז. ולאשמועינן אתא שהקב"ה מקדים רפואה למכה ויש לו לאדם לבטוח בהקב"ה'. בצרות ויסורים ומי שאינו מתייגר בהסתר פנים סימן

ה. כן מצינו לימוד נפלא בהאי ענינא, כי בטרם נגלה הקב"ה לעמו בית ישראל במעמד הגדול והנורא אמר הקב"ה למשה - 'ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל' (שמות כד א), וכתב ה'טור' בפירושו על התורה, תימה לי, למה לא עלו אלעזר ואיתמר שהרי גדולה מעלתם ממעלת הזקנים, כדאיתא (עירובין נד:): 'כיצד סדר משנה, נכנס אהרן ושנה לו משה פרקו, נכנסו בניו... נכנסו זקנים... נכנסו כל העם... נסתלק אהרן שנו בניו לזקנים ולכל העם' הרי לך שאלעזר ואיתמר גדולים בחכמה מהזקנים שכן הן מלמדים אותם את התורה, ומדוע הזקנים עלו על הר סיני ואלעזר ואיתמר נשאר מאחור. ומבאר, משום שהקב"ה 'לו נתכנו עלילות' (שמואל א' ב ג), וידע שבעלילה זו נתחייבו כדאמרינן (תנחומא בהעלותך טז) שמכאן נתחייבו שריפה, אלא שלא רצה הקב"ה לערבב שמחת התורה, והמתין לנדב ואביהו לשנה הבאה בא' ניסן יום הקמת המשכן כדכתיב בפרשתן (ג ד) וימת נדב ואביהוא לפני ה' בהקריבם אש וכו', ולזקנים עד תבערה (מתאוננים), ואילו היו גם אלעזר ואיתמר עולים על ההר היו גם הם מתים ונמצא שנכרת כל זרע אהרן, ולא רצה הקב"ה שיכרת זרע כהונה הקדושה, ע"כ מתחילה לא נתן להם לעלות ההרה (ומקורו ב'מושב זקנים' בשם הרא"ש).

וזה מרומז בטעמי המקרא על אותו הפסוק 'ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא' - דטעמו 'קדמא ואזלא מונח רביעי', שמארבעת בני אהרן הניחו והשאירו שנים למטה מההר בעת מעמד הר סיני, כי 'קדמא ואזלא' - שהקב"ה המביט מראשית אחרית, הקדים לראות שהעולים על ההר אזלא - ילכו מהעולם בטרם עת, לכן לטובתם לא העלה את כולם על ההר.

עתה בין והתבונן נוראות עומד לו אהרן כהנא קדישא, בשעה הכי נעלית - מיום בריאת העולם ועד סופו, כשירד הקב"ה על הר סיני קרע את העליונים ואת התחתונים וראו שהוא יחידי, והנה הוא רואה כי שבעים זקנים הקטנים במדרגתם משני בניו אלעזר ואיתמר עולים על ההר והם עומדים להשיג שם 'מדרגות' גבוהות עד אין שיעור, ואילו שני בניו אלו נשארים לעמוד בין העם... ואינו מבין מדוע עשה לו ה' ככה. גם בניו הקדושים עצמם יתמהו, וכי זה שכרנו על יגיעות גדולות ועבודות נוראות - להישאר בין העם והיה זה כ'זילותא' לפי כבודם, וקוב"ה אומר המתינו לי ותראו כי רק בזכות 'השפלה' זאת ישאר נצר וזכר לזרע אהרן, וכל הכהנים ועבודת הכהונה לדורי דורות יהיו נמנים על 'יוצאי חלציתם' בזכות השפלה זאת...

ובזה מבואר הא דכתיב על שלמה המלך 'וידבר שלושת אלפים משל' (מלכים א' ה יב), כי כשרצה שלמה להרגיע סערת רוחם של המתייסרים - שיקבלו באהבה ושמחה את כל המצבים העוברים עליהם, נענה ואמר ראו נא מה היה לג' אלו ששמם מתחיל באות אל"ף (אהרן, אלעזר איתמר) כי שלושת אֶלְפִים אלו יוכיחו כי הנראה כרעה אינו אלא טובה וברכה.

מכאן ילמד כל איש, פעמים הרבה עולים במחשבתו של אדם, ראה נא, כמה עלה ונתעלה ידידי ורעי עשרת מונים ממני - ברוחניות - כשנתמנה להיות 'כלי קודש' מג"ש, ראש ישיבה, אדמו"ר וכו' וכו' כל חד בדיליה, או בגשמיות - נכסיו מצליחין, שמו הולך לפניו כמומחה בתחום פלוני, בניו מפארים את טובי הישיבות ואילו אני אנה אני בא... וכיו"ב רבות ממחשבות הטורדות מנוחתם של בני אדם. תשובתם, אל תהיו קצרי רואי, התייצבו וראו כי הכל בחשבון לטובתכם ולהנאתכם, פעמים שיתגלה החשבון כאהרן הכהן שנתגלה לבסוף, כי כל 'ירידה' זו הייתה להחיות זרעו לעולמים, ופעמים שלא יראה כזאת אלא בעולם העליון, אבל האמת כי כן הוא.

מעשה שהיה לפני כשנה, אברך יקר מלמד תשב"ר בעי"ת בני ברק יצ"ו העמיד את רכבו בצידי הדרכים וללא כל סיבה מוצדקת 'נכנס' בו רכב אחר מעוברי הדרכים ופגע בו עד כדי כליון וחרץ, וישכם המלמד בבוקר וירא את אשר אירע לרכבו, נכנס ל'בית תלמודו' וביכה בפני חבר מרעיו המלמדים שליט"א את מר גורלו, כי 'חורבן' נורא נגרם לרכבו שקנאו בממון ודמים תרתי משמע... חבריו ניסו להרגיע את סערת רוחו, כי בקרוב ממש יקבל רכב חדש מאת חברת ה'ביטוח' (אינשורנס), אך הוא בשלו - שהרי הללו אינם ששים לבזבו 'פרוטה' יתירה מתחת ידם, ובטרם יוציאו פרוטה מתחת ידם להשלים הנזק יוציאו ל'ניזק' את נשמתו... לאחר ימים ספורים הגיע יום שישי פרשת אמור ומיודעינו הוצרך לצאת לדרכו לשבות שבתו בשבת הסמוכה לל"ג בעומר בעיה"ק צפת ת"ו, לשם כך

באר הפרשה - במדבר - שבועות

בשורות רעות אומר 'ברוך דיין האמת', לעולם הבא כולו הטוב והמטיב'. כי בעולם הזה נדמה בעיני האדם שהטובה עבורו היא כאשר ינצל ויגאל מן היסורים והפורענות, ולכן מברך 'ברוך דיין האמת' על בשורות רעות, אבל לעתיד לבוא יכירו וידעו שגם הצער והיסורים עצמם היו לטובה, ועל כן יברכו על הכל 'ברוך הטוב והמטיב', ובכך יוכל להתחזק בעת צרה באמונה בחי עולמים, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיח ו) 'ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם'.

ולזהריא כתב הרה"ק ה'שפת אמת' ז"ע (אחרי תרנ"ד ד"ה במדרש) וז"ל, ואם האדם זוכה לאמונה

מובהק הוא שאינו מזרע אברהם יצחק ויעקב, אך הרה"ק ה'בית אהרן' ז"ע ביאר (בית אהרן דף ז:) דהכי קאמר, מי שאינו רואה בהסתר ובעת יסורים את הפנים ונילוי השכינה, הוא בודאי אינו מהם (מכלל בני ישראל), כי יהודי רואה את פני ה' בכל עת ובכל מצב, ויודע שגם מה שנראה בעיני בשר כחושך ואפילה אינו כן באמת, וצריך רק לגלות את ההסתר.

וכן מביא הצ"ח (פסחים נ.) ששמע בילדותו מהרב החסיד המוכיח הגדול המפורסם מוהר"ר אפרים ריישר זצלה"ה מגיד דק"ק בראד, לפרש דבריהם (שם) 'על בשורות טובות אומר 'ברוך הטוב והמטיב', ועל

שאל רכב מידידו הטוב ויצא לדרכו צפתה... על אם הדרך באמצע נסיעתו בחוצות (אשר שם נוסעים במהירות גדולה כידוע) נעצר בפתאומיות הרכב שנסע לפניו וברגע כמימריה הספיק מיודעינו לסטות מדרכו לנתיב (ליין) השמאלי - כדי להציל חייו וחיי הנוסעים עמו, אך ביציאתו לצד שמאל פגעה בו 'משאית' (טראק) גדולה ומחצה את רכבו לגמרי, ואך בנס ופלא יצא כשהוא חי ושלם והרכב 'מת' לצמיתות. עתה נתברר לו הטובה והישועה שעשו עמו מן השמים ב'דיני ממונות' לבד מהטובה בדיני נפשות - בהצלת חייו, כי לרכב זה היה 'ביטוח מקיף' - מה שמחייב את חברת הביטוח לשלם לו רכב חדש גם כשהוא אשם וגרם לתאונה (עקסידענ"ט), מה שלא עשה כן לרכבו שנמחץ לפני כמה ימים, ולא שילם עליו 'ביטוח מקיף'. נמצא אילו לא היו נוטלים ממנו מן השמים את רכבו לפני כמה ימים, והוא היה נוסע עמו כעת הרי בתאונה כזאת היה מפסיד את הרכב ודמיו ב'הפסד מרובה', מה עשה הקב"ה - נטל ממנו את רכבו באופן שישולם לו בקרוב רכב חדש, וגם מי שהלווהו לא הפסיד כי ביטוח מקיף אשר לו ישלם לו רכב חדש... נמצא כשהיה הלה עומד ובוכה לפני חבריו ב'חדר מלמדים', לא היה זה אלא 'בכיה של חינוך' כי לא ידע איזה טובה עשו עמו מן השמים, מכאן יבין כל אדם להפסיק לבכות לחינם, שהרי הכל לטובה ולא מצינו אדם שפוי בדעתו מבכה את גורלו הטוב בנעימים.

וכבר אמרו שלכן איתא בחז"ל (שבת לא.) 'אמונת זה סדר זרעים', וביארו שהוא כדוגמת הזרע הנזרע באדמה שבסדר ה'צמיחה' נרקב בתחילה, מה עשה בעה"ב, הלך והשקה את האדמה והזרע אך ללא הועיל, הזרע נרקב יותר ויותר... ויבוא הזרע ויזעק, אויה לי, כי הזרעים היקרים אשר קנייתם בממון ודמים הלכו לאיבוד בתוככי אדמה מרקבת זו... וככל שהנני משקה אותה כך תוסיף ברקבונה, מה יאמרו הבריות, שוטה, המתן ותראה את צמיחת הזרעים הפלא ופלא, כי אכן בתחילה לא תראה מאומה ולפתע, יעלה ויצמח כגן רטוב. כן הוא מעשה האמונה 'אמונת זה סדר זרעים' - בתחילה לא תראה מאומה לטובה, אבל בסבלנותך כשתאמין תראה שלבסוף תעלה ותצמח ישועתך למעלה למעלה.

ו. יש לבאר ממעשים שבכל יום, שכאשר חולה נופל למשכב רח"ל הרי הוא מחזר אחר רופאים גדולים ומומחים שהם ינתחו אותו ויעלו ארוכה למכתו, ואילו כאשר אדם נוסע על כנפי נשרים ב'פליגע"ר' למדינת הים אינו מברר ובודק האם מנהיגו [הנקרא בלע"ז טייס] הינו מומחה גדול, ואינו מובן מדוע אינו מברר והרי סכנה גדולה היא לנסוע עם מי שאינו מומחה, ומאי שנא בין הרופא לטייס. אך התשובה לכך פשוטה מאד, כי בנסיעה באוויר השמים מצטרף גם הטייס עמו, ואף הוא בכלל הסכנה, לכן סמוך לב הנוסעים שיעשה מלאכתו נאמנה. משא"כ הרופא שהוא עצמו אינו בכלל הסכנה ואינו אלא מטפל בחולה, לפיכך יש מקום לחשוש שמא ישקר ויאמר שהוא מומחה כדי להתלמד עליו וכיוצא בדברים אלו.

וזה מה שאמר דוד אינני מתיירא ומפחד משום דבר בעולם, שהרי 'ה' לי בכל מקום, א"כ מה יש לי לפחד. וכדוגמת ילד קטן המתהלך יחידי בלילה והוא מפחד מן הליסטים ושאר מרעין בישין, אך אם אביו אוחז בו ביד ימינו בודאי לא יפחד כלל, וכן צריך האדם להאמין שהקב"ה עומד לצדו לסעדו ולתמוכו, ועי"ז לא יארע לו שום נזק.

חשבון מ"מ הזכירו בלשון שאו, כי מצד המספר ינטלם וינשאם ביתר שאת על כל העמים אשר אין להם מספר פרטי, כמו הקש הזה שאין דרך בעל הגורן ליתן לו מנין... אבל כל איש מישראל מושגח בפרטותו, ואפילו אחד מהם חשוב כאומה שלימה... על כן נתן להם הקב"ה מספר כמו לכוכבים, עכ"ל. ומכאן למדנו גם כן שענין הספירה מורה על חשיבות יתירה.

ביסוד זה יתבארו היטב דברי הנביא (ירמיה לא יד) 'רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה, כי איננו, ולכאורה יש לדקדק שפתח בלשון רבים - 'רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה, ומסיים כי איננו בלשון יחיד. ומן הראוי היה לו לומר 'רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה, כי אינם, או כולו בלשון יחיד 'רחל מבכה על בנה, מאנה להנחם על בנה, כי איננו. ומבארים בעלי המוסר (בדור האחרון) כיסוד האמור, שכל אחד ואחד מישראל חשוב וחביב אצל הקב"ה בעולם מלא, וזה מה שאמר הנביא 'רחל מבכה על בניה' בכללות, אך הצער הוא על כל אחד ואחד בפרטות, ולכן כתיב 'כי איננו' בלשון יחיד.

היו נכונים לשלושת ימים - ענין ההכנה לקבלת התורה ובפרט בג' ימי הגבלה

ביותר מחויב האדם להתכונן לקראת חג השבועות, שהרי בפירוש ציוותה תורה (שמות יא) 'והיו

ובטחון כראוי, אז לבו בטוח כי כל הנהגה שלו (כלומר, כל הנעשה עמו) מהקב"ה, והכל הוא כפי הטוב ונצרך לו על צד היותר טוב מכל הטובות שבעולם. עכ"ל.

איתא ב'חובת הלבבות' (שער הביטחון ריש פ"א) מהות הביטחון הוא מנוחת נפש של בעל הבטחון, ושיהיה לבו סמוך על מי שבטח עליו שיעשה הטוב והנכון לו בדבר שהוא בוטח עליו.

מתוך חיבתן מונה אותם - ה'מנין' מורה על חשיבות כל יחיד בפרשתן (א ב-ג) 'שאו את ראש כל עדת בני ישראל... תפקדו אותם לצבאותם'. וברש"י, מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה (ע"ב). והוא כאדם המחבב חפצים מסוימים והוא מונה אותם בכל שעה ושעה לראות אם לא חסרו.

ונתבאר בספרים (ספר הזכות ל'חידושי הרי"ם' זי"ע, פר' תשא. ועוד) שתכלית המנין והספירה היה להראות לכל יחיד ויחיד מבני ישראל שהוא 'דבר שבמנין' ואינו בטל אפילו באלף, ולכל אחד יש חשיבות בפני עצמו אצל הקב"ה. וע"ש זה המנין נקרא חומש במדבר 'חומש הפקודים' - אף שרק ב' פעמים נזכר בו ענין 'מנין בני ישראל', כי ענין גדול יש לו לבורא במספר בני.

איתא ב'כלי יקר' בפרשתן (ב ב) עה"פ 'שאו את ראש' - וז"ל. אע"פ שרש"י פירש שהוא לשון קבלת

ז. מספרים על הרה"צ רבי נח וויינבערג זי"ע [אביו של הרה"ק ה'ברכת אברהם' זי"ע], שפעם ישבה דבורה על מצחו והוא לא זז ולא נע מחמתה, וכה אמר לאחד ממקורביו שרצה לגרשה מעל פניו, 'אם נגזר בשמים שדבורה זו תעקוץ אותי - הרי לא תצליח לגרשה, ואם לא נגזר כן אזי בלאו הכי לא אנזק ממנה, ולמה אם כן תעמול בחינם כדי לסלקה מעלי...'

אף שבוודאי מדרגה גדולה יש בדבר ולא ניתנה תורה למלאכי השרת, אבל כדאי לנו לזכור מעשה זה בבוא 'אדם' לעקוץ אותנו, לדעת ולזכור כי אין אדם עוקץ אותנו אלא שלוח הוא מן השמים לעשות את מעשיו. ח. ביסוד זה ביאר הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (דרש משה לשבועות) דלכן תיקנו חכמים שיהיו קוראים פרשת במדבר קודם חג השבועות (עי' מגילה לא: ובתוד"ה קללות, וטעמים כדי להפסיק עם קריאת פרשה זו בין הקללות שבפר' בחקותי לשבועות) וז"ל. ונראה שיש לפר' במדבר שייכות גדולה לשבועות, והוא להוציא מאלה שמתרשלין ללמוד, בחשבם שלא יגיעו למדרגה גדולה בתורה. וע"ז בארתי (שמות ל יב) שמה שנאמר ענין המנין בלשון 'שאו' - שבזה מתנשאים כל אחד ממדרגתו, בראותו שהוא שווה לימנות באותו המספר ממש של הגדול, ששניהם נמנים רק לאחד, א"כ גם הוא יכול לבוא למדרגה הגדולה. ולכן קודם שבועות צריך לקרוא פרשת במדבר שהוא פרשת הפקודים שנאמר בלשון נשיאות ללמדנו שבאופן זה יכול לקבל התורה וללמדה.

ובפרט אם יתבונן ויראה שכך הוא דרך המנין והמספר שהוא נשלם דייקא מכל יחיד ויחיד. ובחסרונו יחסר המנין אחד פחות מכל המספר, וכל יהודי הינו חלק ממנין ששים רבוא נשמות ישראל, ובלעדיו אי אפשר לכל הכלל לקבל את התורה, כי אף אם יחסר רק אחד מן המנין יורגש החסרון בכולם.

באר הפרשה - במדבר - שבועות

נכונים ליום השלישי^ט, ובלשונו של ה'קדושת לוי' (פרשת יתרו ד"ה ומשה עלה) 'והנה אם אדם זוכה - שומע בכל חג

והרי אם יחסר אפילו אות אחת מכל דברי התורה הזאת ייחשב הספר כס"ת פסול, ומכאן, שרק ע"י כל נשמות הששים רבוא נעשית הקומה שלימה, ומכאן, ילמד שלא תיפול רוחו ולא יתייאש ח"ו, אלא ידע שבו בחר ה' לקבל התורה וחפץ יתב"ש בעבודתו ובמצוותיו.

ט. ואכן, מלפנים כזאת בישראל היה פשוט בעיני המון העם להניח כל העסקים ולישב על התורה ועל העבודה. וכפי שמעידים זקני ירושלים, שלפני כשבעים שנה היו בעלי החנויות סוגרים חנותם בשלושת ימי הגבלה, ויושבים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות בהתמדה גדולה, ואף לדורינו ייאמר ולוואי שהבחורים והאברכים ינעלו את כל 'עסקיהם' למשך כל הימים הללו, ויעסקו בתורה הקדושה, בהתמדה בחיות והתלהבות.

כן העידו גם על קהילות הקודש בפולין קודם המלחמה, שכבר משני שבועות שקודם החג לא היה מקום פנוי בבתי המדרש, וכל הקהל עסקו אך ורק בתורה כהכנה לקראת היום הגדול.

מסופר שהרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע נכנס פעם בשלושת ימי הגבלה אל היכל בית מדרשו בעיה"ק ירושלים, ונענה ואמר 'היכן הם היהודים פון דער היים (מערי פולין), שהיו בוערים ככבשן בשלושת ימי הגבלה...'

סיפר הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זי"ע, מעשה ביהודי שלא קרא ולא שנה - שנקלע לבית המדרש בשלושת ימי הגבלה, בראותו את כל עם הקודש עוסקים בתורה בריתחא דאורייתא, חלש לבו והחל מבכה את מצבו, על שלא זכה לישוב בבי מדרשא ולעסוק בתורה עם יתר אחיו. 'אבער ער איז נישט געבליבן מיטן וויינען' (הוא לא נשאר בכיו), אלא מיהר לגשת אל ארון ספרי הקודש, נטל גמרא לידי ו החל עוסק בה בהתמדה מופלאה, ומני אז למד ולמד... ולא עזב את לימודו עד שנעשה אחד מגדולי וגאוני אותו הדור, וכיום ספרו מונח באוצר הספרים בביתו.

אמרו חסידים שלמהר"י היה מקום מיוחד בארון הספרים, ששם היה מניח את ספריהם של 'בעלי רוח הקודש'. וגם ספרו של אותו גאון היה מונח בין אלו הספרים. ללמדך שלכל איש יש עדיין פתח תקווה לשוב ולהתקרב אל התורה ונותן התורה.

הרה"ק ה'מלאך' זי"ע (הנהיג קבוצת עובדי ה' בארה"ב), היה יושב בכל שבוע עם חבורת אברכים עובדי ה', והיה מדריך ומחזקם בכל עניני תורה ועבודה, והנה אף שלא החשיב אסיפה זו לביטול תורה - והרי היה יושב עמהם מדי שבוע בשבוע, מכל מקום בהגיע לשלושת ימי הגבלה וחג השבועות, הודיע לאברכים שבשבוע זה לא תתקיים חבורה, כי עבודת ימים אלו להרבות בעסק התורה, וכל הלומד תורה בהתמדה בימים אלו מובטח לו שיצליח בלימודו בכל השנה.

סיפר הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע על אבי זקנו הרה"ק רבי אלעזר מענדל מלעלוב זי"ע שאירס את בנו עם אחד מחסידיו שהתגורר בארץ ישראל, היות ולא היה בביתו אפילו פרוטה אחת לא קבלה הכלה שום מתנות ותכשיטים הניתנות בדרך כלל כמנהג גוברין יהודאין [באמת ממון רב היה מגיע אליו מאנשי שלומו בפולין, ובפרט שאביו הרה"ק רבי משה זי"ע היה חתנו של היהודי הק', וכן חותנו היה בנו של החוזה הק' מלובלין, אך כידוע, היה אותו צדיק מחלק את הכל לעניי ירושלים, להחיות נפשם העטופות ברעב, ונשאר ביתו ריקם מכל]. הדבר היצר מאד לאם הכלה, שהייתה מרבה להפציר בבעלה כל אימת ששם פעמיו להסתופף בצל רבו - מחותנו, שיבקש מעמו שישלח איזה מתנה כלשהי לשמח לב הכלה. אך אותו חסיד היה שוכח מכל הבלי עולם בכל עת בואו להסתופף בצל הרבי.

משיצא החסיד מביתו, לעלות אל הרבי ולשהות בצילו בשלושת ימי הגבלה, שבה האם ואמרה לו שיזכור לבקש מאת הרבי שישלח מתנה טובה מבית גנזיו, והוסיפה באזהרה שאם לא יביא עמו איזה מתנה מהרבי תנעל הדלת בפניו... דרכו של הרה"ק היה להתפלל מעריב ולספור ספירת העומר האחרונה אצל ציונו הקדוש של שמעון הצדיק, לאחר מכן היה הולך אל הכותל המערבי ולקבר דוד המלך.

לאחר שסיים הרבי את ספירת העומר נכנס לחדר מיוחד סמוך לציון הקדוש, או אז נכנס המחותן - החסיד בלב רועד לעשות את דבר בני ביתו, בידעו ומכירו שהם בבחינת 'אומר ועושה', התקרב אל דלת החדר ודפק עליה, בעודו מהרהר, אכן, הרבי מחלק את כל מעותיו לצורכי צדקה וחסד, מכל מקום מדוע אינו שולח לכה"פ תכשיט כלשהו, ואפילו סיכה קטנה. בעודו מהרהר כך פתח הרבי את הדלת, נענה ואמר לא האמנתי עליכם מחותן שליט"א, ימים כאלה גבוהים - שלושת ימי הגבלה, וסיכה קטנה בראש... מיד בחזור המחותן לביתו אמר לבני הבית, יש לנו

השבועות את הקול שמכריזין אנכי ה' אלקיך, נמצא איך צריך האדם להכין את עצמו בהכנות רבות' שיזכה לשמוע דיבור הקב"ה שכמה אלפים רבבות מלאכים ושרפי קודש אוהזים חיל ורעדה ורתת וזיע מאימתו יתברך, ומכל שבן אנחנו בני אדם, ולא סגני בנ' ימים לבר, ואפילו אם יבין את עצמו כל השנה לא סגני, עכ"ל"א.

ועב"פ עלינו להשתדל להתעלות כפי כוחנו בשלשת ימי הנבלה אלו, ועי"ז נזכה לשמוע את קול ה' - לקבל את התורה. וכן איתא מהחיד"א (לב דוד פרק ל"א) בשם 'בעל המכתם' שבימי הספירה בשבני ישראל התכוננו במדבר לקראת מתן תורה נמסרו להם סודות התורה ועניינים נפלאים הידועים רק ליחיד

מחותן המשוטט בשמי השמים - אם תוסיפו לבקש מעמי שאדרוש מהרבי היודע מחשבות תכשיטים לכלה, או אז אני מצדידי לא אחזור יותר הביתה.

ואף אנן נעני אבתריה, ימים כאלו גבוהים וסיכות קטנות בראשינו, כמה סיכות קטנות עם גדולות יש לנו להוציא מראשנו באלו הימים הקדושים.

סיפר הגה"ק הסטייפלער זי"ע מעשה שהיה בצעירותו כשלמד בישיבת נוברדוק. בשנת תרע"ד נסע לביתו לכמה ימים, בהיותו בעירו ניגש אליו יהודי ושאלו למתי ישוב לישיבה, א"ל, למחרת היום אשוב לישיבה. מסר לו היהודי מכתב צרור וחתום מכל צדדיו - שימסרנו לבנו הלומד אף הוא בישיבה. אדהכי והכי פרצה מלחמת העולם הראשונה ופסקו שיירות מליסע הנה והנה, וכבר לא חזר הסטייפלער לישיבה, וה'מכתב' נשאר שמור בכיסו.

ויהי אחרי שמונה שנים, ובתוך אלו השנים שבק האב חיים לכל חי. והנה פגש הסטייפלער את הבן הנ"ל מהלך ברחובה של עיר, מיד ניגש אליו וסיפר לפניו שיש לו מכתב מאביו המנוח שנלב"ע לפני כשמונה שנים. בהתרגשות גדולה פתח הבן את המכתב - לראות 'צוואה אחרונה' מאביו ז"ל. ומצא כתוב בו 'אל בני יקירי אהובי, מה שלומך... אחרי דרישת שלומך הטוב, אבקשך, זכור ואל תשכח, בחזרתך מהישיבה הביתה, זכור להביא לי משם דגים מלוחים... היה הסטייפלער מסיים ואומר, כיו"ב נראה מי שאינו שם על לב, וכל חייו בעולם הזה עוברים עליו סביבות 'דגים מלוחים' וכיו"ב. וכדי בזיון וקצף... וכמה נתבייש בעמדנו לפני בית דין של מעלה, כשנראה 'עין בעין' שמכל ימי חייו לא נשאר כי אם 'בקשה אחת' אודות דגים מלוחים... והמשכיל יזדרז לקנות בעודו בהאי עלמא 'קניני נצח'. כי לכך נוצרנו. הדברים אמורים גם לענין ימים גבוהים אלו שניתנו לנו כמתנה להעמיד עצמינו על דרך טוב, הבה ניזהר שלא להיות שקועים ב'דגים מלוחים' ותו לא מידי...'

וכמשל הידוע שהיורד לעוה"ז הוא כאדם שנסע למרחק להשתתף ב'יריד' הגדול, שאם לא קנה 'סחורה' להביאה לביתו לשם מה נסע, וכי בעבור אכילה ושתייה הוצרך ליסע לטרונח טירחה כה גדולה ולהתרחק למרחק כה גדול - זאת היה לו גם בביתו...'

וכבר אמר הגה"ח רבי ישראל שמעון קאסטילאניץ ז"ל בשם הרה"ק ה'בית אברהם' זי"ע, שהיה זועק (בירח האיטנים) מנהמת לבו הטהור 'מען זאל זיך נישט דרייען ווי א נאר אויפן מארק' - שלא ידמה לאותו שוטה וסכל המסתובב ביום השוק, ובמקום לנצל את הזמן לקנות 'סחורה טובה' בזול ולהרוויח הון רב במשך השנה הבאה, הינו מתעסק בזוטות ושטויות...'

י. דורשי רשומות מצאו, שיש כ"ו פסוקים מן הפסוק 'בחודש השלישי' ועד עשרת הדיברות [כמנין שם הוי"ה], ואילו בעשרת הדיברות עצמן יש רק י"ג פסוקים [כמנין 'אחד' - שה' הוא יחיד ומיוחד], שזה מחצית מן הסכום שיש בהכנה לקראת קבלת התורה, ללמדנו שההכנה גדולה יותר מן המצוה עצמה.

יא. ונאים הדברים למי שאמרם, כי ידוע שכאשר הוציא הרה"ק מבארדיטשוב את הס"ת מן ארון הקודש בחג השבועות היה מזיע בכל גופו מרוב פחד, והיו צריכים לעטוף את הספר תורה בשיראין כדי שלא ירטבו המעיל והקלף מהזיעה דקדושה שבאצבעות ידיו. כיוצא בזה מקובל, שבטרם נכנס לבית המדרש בחג השבועות התבטא פעם בלשונו 'איך גיי זעך זעהן מיט די לעבעדיגן', ובנוסח אחר מקובל שאמר לאחר התפילה איך האב גיזעהן די לעבעדיגן, בין כך ובין כך היתה כוונת קדשו, שזכה להתגלות השכינה שזכו ישראל במעמד הר סיני, ולשמוע עשרת הדברות מפי הגבורה ככתוב (דברים ה כא) 'היום הזה ראינו כי ידבר אלקים את האדם וחי'.

בלשון חכמים אמר הרה"ק רבי יואל מסאטמאר זי"ע, שבני ישראל ענו ואמרו 'נעשה ונשמע' לקבל התורה, והכוונה שאם האדם משקיע חלקו בנעשה בעמל וביגיעה להכין את עצמו כראוי - יזכה לנשמע, לשמוע את קול ה' המכריז ואומר 'אנכי ה' אלקיך'.

באר הפרשה - במדבר - שבועות

שיעמול ויתייגע אם בכל אופן לא יצליח להתכונן כראוי ולא יקבל את התורה, א"כ שמא שב ואל תעשה עדיף, אף אתה אמור לו שאין הדבר כן, אלא מוטל על האדם לעשות את שלו ואז יזכה שה' יגמור בעדו ויהיה מוכן ומזומן לקבל התורה, ומוכח בן מלישנא דקרא (שמות יט יא) 'וְהָיוּ נְכוּנִים', ולמה כתיב 'וְהָיוּ' לשון עבר, והלא לפי דקדוק לשון הקודש הוה ליה למימר טפי 'וְהָיוּ נְכוּנִים' בלשון עתיד, דאחרי שיעשו דיני פרישה ויתכוננו במשך שלשה ימים לקראת מתן תורה יהיו ראויים לקבל את התורה"ק בקדושה ובטהרה, ואמרו צדיקי קמאי, דמכאן ראייה שעל האדם להתאמץ ולעשות את שלו עד כמה שידו מגעת, ואז יזכה שהקב"ה משלים לו את ההכנה שלא הספיק בידו לעשות, ולכן נאמר 'וְהָיוּ נְכוּנִים' בלשון עבר, דאחרי שיעשה את שלו ימצא שהוא מוכן בידי שמים אף אם לא השלים בעצמו את מלאכת הקודש.

היום הזה נהיית לעם - נתנית התורה מתחדשת בכל שנה ושנה

זתתן לנו ה' אלוקינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון, אמנם נתייחד חג השבועות - זמן מתן תורתנו שרק בו מצינו את עניין ההכנה אם בספירת מ"ט ימי העומר¹⁷, וכן בהגיעם להר סיני אמר להם ה' (שמות יט יא) 'וְהָיוּ נְכוּנִים'...¹⁸

סגולה, ובוה פירש החיד"א מה שאומרים בהגש"פ 'אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, ולכאורה איזו תועלת היתה לנו בהר סיני מבלי לקבל את התורה"ק, אין זה אלא שבעת ההכנה השינוי דברים נשגבים, כי מעלת ההכנה לדבר מצוה רבה היא מאד, ועל בן יתעורר כל אדם לפני שבועות להיות נצב על הקושרים, ואין ספק כי יעמוד לו הדבר לסגולה יותר משאר ימים.

וזכר כתב ה'אור החיים' הק' בפרשת מתן תורה דכתיב (שמות יט ג) 'ומשה עלה אל האלוקים וגו' ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר, וז"ל. ויש לך לדעת, כי בחינת הקדושה לא תקדים אלא למזמין אותה, ולכן רק אחרי שעלה משה אל האלוקים ועשה מעשה והכנה מצדו אז זכה שקרא אליו השי"ת מן ההר. והלא הדברים קל וחומר, ומה משה רבינו ע"ה שהיה 'מחציתו אלוקים' (דב"ר יא ד) הוצרך לעשות מעשה כדי שיוזכה להתגלות אלוקית, אנן אזוכי קיר על אחת כמה וכמה שלא יתכן שנוזכה ליהנות מאור החג כי אם נכין את עצמו בהכנה רבה בטרם בא היום הגדול והקדוש¹⁹.

ואם אמור יאמר האדם, שאינו יכול להתכונן בהכנה רבה לקראת היום הגדול והנשגב הזה, ומה בצע

יב. והעיקר שיגש בהשגות גדולות, כידוע משלו של הגה"ק ה'חפץ חיים' זי"ע למוכר השמן שבא לעיר עם חביות ענק למכור לבני העיר שמן טוב ומשובח, והנה רצונו של המוכר למכור את כל אשר יש לו לבני העיר, אבל למעשה לא יוכל לתת לבני העיר רק כפי הכלים שכל אחד מהם יגיש אליו... הגדול כפי גדלו והקטן לפי קטנו. והנמשל מוכן ביותר, כי הקב"ה רוצה להריק עלינו שפע גדול ביותר, אבל למעשה לא יריק עלינו אלא כגודל הכלים שהכינו בני העולם לקבל בהם.

יג. מספרים על יהודי אחד שעלה עם משפחתו לארץ הקודש, תיכף כאשר הגיע אל ארץ הקודש רכן על עפרה ונישק את אדמתה, לאחר מכן פגש ברוכל המוכר רימונים, שמחו בני המשפחה לאכול מפריה של ארץ הקודש ולשבוע מטובה, קנה רימון אחד ופתחו - תוכו זרק וקליפתו אכל - כשאר הפירות שזורקים את הגרעינים, והיו כל בני המשפחה מתאפקים מלדבר סרה על 'פירות ארץ ישראל'... עד שנתגלה להם ה'סוד' ש'פירות ארץ ישראל' צריכים לדעת איך לאכול מהם...

כך אף אנו, נכנסים אנו לזמנים גבוהים ביותר, אבל עלינו לדעת כיצד 'לאוכלם' - איך לקבל את היום טוב כראוי, ומה עליו לעשות כדי שיוכל למלאות אסמיו שבע ושפע רב מאורות היו"ט, ולזאת נדרש מן האדם להתכונן בהכנה רבה בטרם יתקדש החג.

יד. כה כתב הר"ן (על הרי"ף סוף פסחים ד"ה ובהגדה) וז"ל, ובהגדה גם כן אמרו בשעה שאמר להם משה תעבדון את האלוקים על ההר הזה אמרו לו ישראל, משה רבינו אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמישים יום, והיו מונין כל אחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים לספירת העומר. כלומר, בזמן הזה שאין אנו מביאין קרבן ולא עומר - אלא מחשבין חמישים יום לשמחת התורה, כמו שמנו ישראל באותו זמן. עכ"ל.

טו. אמנם אף אם מוצא עצמו עומד בעצם חג השבועות כשאינו מוכן כלל וכלל, יתחזק בדברי ה'ערוגת הבושם' (פרי אמור) בפסוק (ויקרא כג כא) 'וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש יהיה לכם' - שאפילו אם יעשה האדם

לבני ישראל, ונתניה זו באה מכוחה של הקצבה שמקבל האדם במתן תורה בחג השבועות בכל שנה ושנה.

ובן אמר הרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע, שאבן - זודאי אפשר אף כהיום לשמוע, אלא שקודם לכן יש לרחוץ ולשטוף את האזניים מכל שמץ טינוף (הרוחני), או אז יובה לשמוע באזניו את קול ה' (עי' רמתיים צופים אות פד, בתנר"א רבא פרק ב).

בראש וראשונה על האדם להאמין בקדושת הזמן^{טז}, ולא רק באותו זמן שיצאו בני ישראל ממצרים הדברים אמורים, אלא באזן עתה", כמו שאמרו הו"ל במדרש (פסיקתא זוטא ואתחנן) חייב אדם לראות את עצמו כאילו מקבל תורה מסיני".

ובן כתב הט"ז (או"ח מז ה) בביאור הברכה 'נותן התורה' בלשון הווה, כי הקב"ה נותן התורה בכל עת ורגע

חשבון הנפש ויראה שעברו עליו כל ימי העומר מבלי שיכין את עצמו כראוי לקראת מתן תורה, עדיין לא אבדה תקוותו, אלא וקראתם בעצם היום הזה - ביום הזה יקרא על עצמו 'מקרא קודש' - מהיום אתקרב לקדושה, ויזכה לסוף הפסוק 'יהיה לכם', כלומר שיקבל את השפע והאור היורד מן השמים בעת רצון היום.

כה אמר הרה"ק רבי לייבל איגר זי"ע (תורת אמת ריש יתרו), דלכן כתבה תורה ענין ביאתו של יתרו להסתפח לקהל ה' לפני הפרשה של קבלת התורה, ללמדנו בינה, שאף הגוי והכומר לע"ז בידם לעזוב הכל ולהתקרב אל הקדושה, וזו ההקדמה הטובה ביותר לקבלת התורה שישא היהודי ק"ו בנפשו שאם ביד גוי להתקרב עאכו"כ ביד זרעו של אברהם יצחק ויעקב ויעקב להתקרב.

טז. היה אומר הרה"ק ה'חידושי הרי"ם זי"ע (ליקוטי הרי"ם) שבועות הוא היום החשוב והיקר ביותר מכל השנה. עוד אמר (ליקוטי הרי"ם יוה"כ פ) לבאר הטעם שאומרים 'והוא רחום' בתפילת מעריב במוצאי היום הקדוש, שלכאורה כבר נמחלו כל העוונות והחטאים ביום הכיפורים, ועל מה שבים לבקש 'והוא רחום יכפר', אלא על הא גופא קא בכינן, על שאין לנו את שלמות האמונה שאחר יום הקדוש הננו מזוככים מכל שמץ חטא, ועל דא קאמרינן והוא רחום יכפר.

ידוע שפעם שמע הרה"ק ה'שר שלום' מבעלזא זי"ע משני חסידים שהיו בחג השבועות אצל הרה"ק ה'חתם סופר' זי"ע ואמרו שאצל החת"ס היה חג השבועות יותר מנעילה ביוה"כ פ, נענה השר שלום 'אה, דער הייליגער חת"ס'... ומאז והלאה היה קורא דער הייליגער חתם סופר.

יז. הגה"צ רבי אליהו ראטה זי"ע סיפר, שבשנה אחת בחג השבועות בהיותו בכותל המערבי עם הרה"ק רבי שלומ'קה זי"ע, קרא לו הרה"ק קודם עלות השחר, ואמר לו, כעת שואלים בשמים האם רוצים לקבל את התורה, הבה נענה יחדיו 'נעשה ונשמע', וביאר את דבריו, כי קבלת התורה צריכה להיות ברבים על כן רציתי שנאמר יחדיו נעשה ונשמע. יח. וכבר הוכיח כן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, (הובא בהליכות שלמה פרק יב חג השבועות הערה 1) מדברי הגמ' במדבר סיני יצא בערב שבועות רוח ושמנו 'טבוח', ואם לא היו מקבלים ישראל את התורה 'הוה טבח להו לבשרייהו ולדמייהו', [ומאחר שבערב יו"ט דשבועות יש סכנה להקיז דם על כן אסרו בכל ערב יו"ט, הובא ברמ"א או"ח תס"ח י]. ולכאורה צריך ביאור, הרי 'רוח' זו יצאה מלפני אלפי שנים, ואיזה סכנה יש בדבר לדידן, עד שאסרו מחמת זה להקיז דם בערב שבועות עד היום הזה. אלא, מבאר ב'מחצית השקל' (שם סקט"ו) ונודע דבכל הזמנים שאירע לאבותינו ענין מה, כשיגיע זמן ההוא שוב מתעורר קצת מעין אותו דבר וענין ההוא. ונמצא שאותה 'רוח - טבוח' יוצאת מחדש בכל שנה ושנה, ורק ע"י קבלת בני ישראל את התורה הם ניצולים ממנה, מעתה יובן מה ענין יש לנו להיזהר אף כהיום מהקזת דם, ולא רק מטעם 'זכר' וסימן בעלמא, אלא כדי להחיותנו כהיום הזה בפועל ממש.

והרי 'מידה טובה מרובה', כי אם עניני הסכנה שהיו אז שבים ומתחדשים בכל שנה ושנה, ק"ו בן בנו של ק"ו שכל עניני מתן תורה - נתינת התורה, וקירבת בני ישראל אל ה' שבים להתרחש בפועל ממש בכל שנה ושנה אף בדור אחרון - בשנת ה'תשע"ח...

עוד סימוכין לכך הביאו, דהנה ידוע שאין לקצוץ צפרני הידים והרגלים ביום אחד (מג"א ריש סי' רס, מ'מגיד מישרים' שאמר כן לב"י), ומכל מקום מביא ה'ליקוטי מהרי"ח' (ח"ג דף מה) בשם הרה"ק רבי אלימלך מרודניק זי"ע (וכן הוא ב'חידושי הרי"ם), דבערב שבועות אין להקפיד בזה ומותר לקוצצם ביום אחד, וטעמו ונימוקו עמו, שהרי איתא בזוה"ק (פ"י אמור הובא בסוף תיקון ליל שבועות) שהטעם שאמרה תורה לספור ספירת העומר במשך שבעה שבועות, כי הם במקום

'התקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך'. וקשה דכתיב (דברים לג ה) 'מורשה קהילת יעקב'. אלא יש לומר, דהתורה נקראת 'עץ חיים', וכמו שאילן מוציא פירות בכל שנה ושנה, כמו כן התורה הקדושה מתחדשת פירותיה בכל שנה, ולכן בעצרת נידונין על פירות האילן (ר"ה פ"ג), שנידונים על התחדשות התורה שנקראת עץ חיים. ולכן נקרא יום הביכורים שהוא ענין ההתחדשות.

זמון־ה' השפ"א - וכמו דאיתא במדרש (תנחומא יתרו י"א) שכל הנביאים וחכמים שבכל הדורות כבר קיבלו חלקם בתורה במעמד הר סיני, אלא שדבריהם נתפרשו כל אחד בשעתו ובזמנו. כמו כן בכל חג שבועות זמן מתן תורתנו מקבלין בני ישראל חלק התורה המתחדשת על כל ימי השנה, ואח"כ מוציאים מן הכח אל הפועל כל אחד במקומו ובשעתו. וזה ההתחדשות תלוי כפי הכנת כל אחד כ"א. ובוה יתיישב על נכון - 'התקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה

פוק חזי מה שהעיד ה'חוקוני' (בהקדמה לפירושו עה"ת) בלשון קדשו בנפשי נשבעתי אני חזקיה, כי בחלומי שמעתי, קול אלוקים מדבר עשרת הדברים"ט.

והנה, בכל המועדים אמרה תורה זמן מדויק באיזה יום יחול החג, 'ובחמשה עשר' וכדומה, אבל בשבועות לא נאמר בתורה זמן ויום בשנה שבו יחול החג, ורק אמרו וספרתם לכם ממחרת השבת... תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה', ואף בגמ' מצינו (ר"ה ו:) שלדעת רב שמעיה עצרת פעמים ה' (בסיון) פעמים ו' פעמים ז', וביאור הדברים, שקבלת התורה אינה תלויה ביום מסוים בחודש, אלא לדורות עולם ייאמר - אף בשנת תשע"ח - כגמר הכנת בני ישראל לקראת 'קבלת התורה' בספירת חמישים יום יקבלוה בשתי ידיים מהבורא יתב"ש.

כתב הרה"ק ה'שפת אמת' ז"ע (שבועות תרס"א) המנהג לעסוק בתורה בליל החג, דאיתא (אבות ב יב)

ספירת שבעה נקיים מכל לכלוך וטומאה, ואחרי הספירה טובלים במקוה טהרה בליל שבועות כדי לקבל את התורה בטהרה ביום, ולטבילה זו צריך להסיר ולהוריד כל החציצות מעל גופו, ועל כן אם לא יקצוץ את צפרניו יהיו אלו חוצצים ומעכבים את הטבילה, לפיכך מותר מן הדין לקצוץ הצפרנים ביום אחד כדין טבילת מצוה.

מכאן נאמר, אם בשנת תשע"ח מתירים לנו לקצוץ צפרני ידיים ורגליים ביום אחד, ואין אומרים שהיתר זה כבר אינו נוהג בזמן הזה, ע"כ שאף עלינו להטהר כאותה טהרה שנטהרו אבותינו בהיותם במדבר, ואף אנו נקבל את התורה ביום חג השבועות הזה בפועל ממש כמו שהם קיבלוה בהר סיני.

יט. ידועים דברי ה'ערוך השולחן' (או"ח רפד יא) המבאר בנוסח ברכות ההפטר, 'ודבר אחד מדברייך אחר לא ישוב ריקם', דבא לומר שלא יחשוב האדם שהדברים שכבר עברו כבר אין לנו בהם תועלת, וחלילה יביט על הכל כסיפור מעשה, אבל האמת דגם העבר עדיין נוצץ בכל עת ובכל זמן כמו יציאת מצרים שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים ונמצא דבכל עת הוא יצ"מ, וכן לענין 'קבלת התורה', כל מה שהיה אז לא עברו ולא יעברו, אלא תמיד הם נוצצים ופועלים בכל עת, ולזה אומרים ודבר אחד מדברייך אחר לא ישוב ריקם - כלומר אפילו אותם העומדים עתה באחור שכבר עברו, גם הם לא ישובו ריקם והם תורה שלימה ובכל שנה ושנה בבוא חג השבועות, מתרחש שוב בזה העולם, מעמד קבלת התורה.

הרה"ק מרוז'ין ז"ע לא היה אומר דברי תורה בשולחנו הטהור בליל שבועות, באמר, הנני מרגיש כבעל השדה קודם קצירת החיטים, שהתבואה הישנה כבר אזלה, והחדשה עדיין לא נקצרה. כך התורה הישנה כבר נסתיימה, ואילו התורה החדשה עוד לא באה, והיינו נמי, שבכל שנה מתחדש שוב קבלת התורה כפשוטו ממש.

בסגנון זה איתא ב'רמתיים צופים' (על תנ"כ פ"ח, אות נח) שהרה"ק 'היהודי הקדוש' ז"ע לא אמר תורה בליל שבועות כי 'דרך ארץ קדמה לתורה'... אך מה עושים בלילה הזה מכינים עצמם לקבלת התורה באימה ביראה ברתת ובזיע, ובתוך כך אחזו חיל ורעדה ופחד ויראה, ורעדו כל אבריו עיי"ש.

כ. הא כיצד כשחודש ניסן ואייר חדשים מלאים יחול שבועות בחמשה בסיון, אם שניהן חסרים - בשבעה בסיון, ואם א' מלא וא' חסר - בששה בסיון, כי חג השבועות הוא ביום החמישים מחג הפסח, ותלוי בקביעות חודשי ניסן ואייר.

כא. ובזה יובן מה שכתב ה'אור המאיר' (דרוש ספירת העומר ד"ה ואיתא בזהר) ועוד צדיקים, דבכל שנה יש בחינה חדשה של קבלת התורה, ואין לך שנה שקבלת התורה היא כשנה שעברה, אלא תמיד מתחדשת באופן חדש, והיינו

שבמעמד הר סיני ירד השפע שהחזיק כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש עד סוף כל הדורות, ודבר זה חוזר ונשנה בכל שנה ושנה מחדש.

עליונים ששו ותחתונים עלזו - השמחה וההתעלות בקבלת התורה

נראות איתא ב'אור החיים' הקדוש (שמות יש ב) בגודל הקרבה ואהבת הקב"ה לבניו הנגלית בימים הללו, ו"ל. 'ויסעו מרפידים - קשה למה איחר המוקדם, כי פסוק זה (המדבר מנסיעתם מרפידים) היה לו להקדים קודם פסוק שלפניו שאמר (שם) 'באו מדבר סיני'. ואולי שהוא על דרך אומרם (בראשית רבה נה ח) אהבה מקלקלת השורה להקדים המאוחר. שלהיות כי הוא זה יום המקווה לבורא, לתורה, לעולם, לעליונים ולתחתונים, ומיום הבריאה הם יושבים ומצפים מתי יבואו בני ישראל מדבר סיני. לזה כשהגיעו שמה לא עצרו כוח לספר סדר הדבר [והדברים נראים למתבונן במי המדובר - שכביכול הקב"ה בכבודו ובעצמו לא עצר כוח מרוב תשוקתו לתת התורה הקדושה לבניו רחומיו] ותיכף קדמה ההודעה באמרו ביום הזה באו מדבר סיני, הגיע חשוק ונחשק לחושק וחשוק ושמוחו שמים וארץ, כי הוא תכלית הבריאה ותקוותה, ואחרי כן חזר הכתוב להודיע

לך שיכין כל אחד את עצמו לקבל חלק מהתורה המתחדשת לו בכל שנה, שאינה ירושה קבועה אלא היא מתחדשת בכל עת. ויום זה שורש התורה של כל השנה' (שפ"א שם). ודבר שפתיים אך למותר.

בדברים האלה מובא בשם הרה"ק ה'אבני נור' זי"ע

(נאות הדשא דברים מפי השמועה שבועות אות ג), שהימים דומים לימי זריעה שכמה שהאדם זורע בימים אלו כך יוכל לקצור לעתיד בימי הקצירה. ובספר 'דרך המלך' להרה"ק מפיאסצנא זי"ע (שבועות ליל ב תרפ"ט) הולך אף הוא בדרך זו, ומבאר, שכל אחד מישראל מקבל בחג השבועות נבואה סתומה, זה החלק שהוא עתיד להשיג בתורה במשך כל השנה, אמנם נעלמה וסתומה היא מן האדם, וההארות וההתעוררות שזוכה להן באמצע השנה הרי הן באים אליו מאוצר זה שקיבלו בעצרת.

ואיתא מהרה"ק ה'אור המאיר' מו'טאמיר זי"ע (מגילת

רות ד"ה או יאמר וכן אדם) לרמז בדברי הפסוק (שמות יש יט) 'ויהי קול השופר הולך וחזק מאד', שמפרש חזק מלשון הגמרא (עירובין יד.) 'ים שעשה שלמה היה מחזיק מאה וחמשים מקוה טהרה', וזהו שקול השופר של מעמד הר סיני הוא 'הולך וחזק מאד', כלומר,

טעמא, כי הכל תלוי לפי מדת ההכנה של בני ישראל, ואינה דומה הכנה של שנה זו לעבודתם בשנים עברו. עוד כתב (דרוש ל שבועות) שעל האדם לערוך חשבון הנפש האם במצב שהוא עומד בו היה יכול לקבל את התורה מסיני, והאם הוא ראוי לקבל עתה את התורה בשנה זו בחג השבועות.

ובה מבאר את הכתוב (שמות יט יט) 'ויהי קול השופר הולך וחזק מאד' דנכתב בלשון הווה - הולך וחזק, ולא כתיב הלך... כי עדיין הוא מתחזק משנה לשנה, ואינו דומה קבלת התורה של תשע"ח לאותו של תשע"ז, כי רבה מעלתו יותר ויותר (נמצא שלעומת מיעוט הדורות ההולך ומתמעט כך מתגדלת נתינת התורה משנה לשנה, ועיי' 'בית אהרן' פרשת יתרו, ד"ה ויעל עשנו).

כב. וכנגד זה דיבר הרה"ק רבי מאיר מאמשינוב זי"ע כשאמר לחסיד אחד בערב חג השבועות 'אל תהיה שוטה', וכשתמה הלה מאי קאמר, הסביר לו, שהרי אמרו (חגיגה ד.) אי זהו שוטה - זה המאבד כל מה שנותנים לו, והכא הרי ניתנה לאדם שעת הכושר להתעלות ולהרבות הונו ורכושו הרוחני, ואם לא יתעשת לקלוט מן האור והשפע היורד באתערותא דלעילא ישאר בלא כלום ח"ו, נמצא שמאבד מתנה טובה שנותנים לו.

הא למה זה דומה, לאדם שקיבל הרבה קרקעות ושדות מאבותיו, ובימי תשרי שהוא הזמן המובחר לזרוע את השדות בתבואה הרי הוא מבלה באכילה ושתייה, במקום לשכור פועלים ולזרוע את השדות, והלא בכהאי גוונא לא יהיה לו מאומה בשעת הקצירה, ובמקום שיעלו שדותיו פירות טובים ימצא שם קוצים וקמשונים, והנמשל מובן, שאף אנו עומדים בימים קדושים אלו שהם ימי זריעה רוחנית, אולם אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו אם יתעורר מתרדמתו 'ויזרע תבואה בשדותיו', זה התפילה והבקשה מבורא כל עולמים שיחון אותו דעה בינה והשכל, כי רק עי"ז יראה ברכה בתורתו במשך כל ימות השנה שהם תקופת קצירת הפירות.

כג. ידוע מה שאמרו צדיקים שדברי ה'אור החיים' הקדוש הללו בוערים באש להבת שלהבת. עד שתמהו היאך לא נשרפו הדפים מגודל האש היוקדת...

דקדושה. כי רבות מצינו כאן את עניין ה'אש', ככתוב (שמות י"ח) 'והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש', עוד נאמר (דברים ד' יא) 'וההר בוער באש עד לב השמים', וכך אנו אומרים ב'שופרות' (מוסף לראש השנה) 'דברות קדשך מלהבות אש, בקולות וברקים עליהם נגלית'. ולמדנו כי כך יש לגשת אל כל ענין ההכנה לקבלת התורה, וכ"ש לקבלת התורה גופה - באש, בהתלהבות ובחיות מתוך קולות וברקים.

ובך נצטוינו במצוות עשה ולא תעשה - לזכור בכל יום ובכל עת 'מעמד הר סיני' מתוך האש, כמו שאמרה תורה (דברים ד' ט) 'רק השמר לך ושמור נפשך מאד, פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך... והודעתם לבניך ולבני בניך, יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב... וההר בוער באש עד לב השמים'. וכתב הרמב"ן (שם), וז"ל. 'שלא תשכח מעמד הר סיני מכל הדברים אשר ראו שם עיניך - הקולות והלפידים את כבודו ואת גדלו, ודבריו אשר שמעת שם מתוך האש, עכ"ל^כ. משמע מדבריו, שיש לזכור את עצם הדבר שנתן הקב"ה את התורה בקולות וברקים ובלפיד אש.

גם להלכה פסקו כן בטור (או"ח מו' ו) וז"ל. 'ועוד יש ברכה אחרת על התורה - ברוך אתה ה'... אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, ברוך אתה ה' נתן התורה. ויכוין בברכתו על מעמד הר סיני, איך בחר בנו מכל האומות העולם וקרבנו לפני הר סיני, והשמיענו דבריו מתוך האש, ונתן לנו את תורתו הקדושה שהיא בית חיינו כלי חמדתו, שהיה משתעשע בה בכל יום', עכ"ל. ומשמע שמעיקרי זכירת מעמד הר סיני הוא לזכור את האש הגדולה שהייתה שם. וביאור הדברים, כי ראשונה לכל על האדם לעקור את ההתיישנות שבלבו, ולהלהיב עצמו בגשתו לעסק התורה

פרטן של דברים', עכ"ל. ואחר שבכל שנה ושנה שב ומתעורר מה שאירע לאבותינו הימים ההם, אם בן אף גודל השמחה והאהבה שבים להתעורר בימים הללו בפועל ממש.

נמצינו למידים שזה היום עשה ה' - ביום זה נחשב כל יחיד ויחיד מבני ישראל כ'חתן היוצא מחופתו', וכל יהודי כמוהו כמתקשר בקשר נישואין עם נותן התורה ועם התורה, על בן אמרו חז"ל (סוף מס' תענית) 'וביום חתונתו - זו מתן תורה' כי בו ביום מתקיימת שמחת הנישואין של בני ישראל עם הבורא בנתינת תורתו הקדושה^כ.

ואכן, כתב השל"ה הק' (אות יח) חייב אדם לשמוח בזה החג ביותר כי הוא יום שזכינו בו לכתר תורה. וכבר אמרו חז"ל (פסחים סח:): הבל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם מאי טעמא יום שניתנה בו תורה הוא עכ"ל. והיינו כי ביום הזה בחר ה' בעמו ישראל מכל העמים להיות לו לעם סגולה, והעלה אותם גבוה מעל גבוה יותר מכל בריה שבעולם, ואיך לא יגל לב בשר ודם בזה גופא שהקב"ה אדון העולם בחר בבשר ודם כמוהו להיות קרוב אליו כל כך.

ואתה בן אדם, היתכן כזאת שח"ו תשאר שאנן ולהיכנס לחג השבועות מתוך תרדמה, והרי כל העולמות מתרגשים לקראת היום הגדול והנעלה הבא עלינו לטובה, ואיך לא תתעורר לשים עיניך ולבך לקדושת המועד ולהתעלות מעל הבלי הזמן, ובכלל זה להתבונן לאן אתה נכנס ומה הקב"ה שואל מעמו בעת כזאת.

וההר בוער באש - קבלת התורה בהתלהבות ואש בוערת מידי דברנו בענין 'מעמד הר סיני' יש לנו להבעיר ולהדליק את שלהבת אש קודש שבלב בהתלהבות

כד. וכבר אמרו שמהאי טעמא יש לנו להכין עצמנו לקראת חג השבועות בלימוד התורה, כי אם 'יום חתונתו זה מתן תורה' הרי אסור לקדש עד שיראנה...

והנה ידוע מה שכתב הרה"ק ה'שם משמואל' (שבועות) בשם הרה"ק מקאצק זי"ע, דהאור של כל יום טוב טמון ומונח במסכתא המדברת מענייני חג זה. ומבאר שם מדוע לא תיקנו חז"ל מסכתא מיוחדת לשבועות.

ולפי"ז י"ל, שחג השבועות הוא זמן 'קבלת התורה', א"כ נמצא אורו בכל מקצועות התורה, ובכל מסכתא שיפתח - שם ימצא האור, אבל זאת נדרש מאתו - לפתוח את הגמרא...

כה. וכן כתב הרמב"ם באגרת תימן וז"ל. 'וכמו כן זכרו מעמד הר סיני שציוונו הקב"ה לזכרו תמיד, וגם הזהירונו מלשכחו. וציוונו ללמדו לבנינו וכו', וראוי לכם, אחינו, שתגדלו [את] בניכם על המעמד ההוא הגדול, ותספרו בתוך קהל ועדה גדולתו והדרו, שהוא עמוד שהאמונה סובבת עליו.

ההתלהבות הקודם בפרסום לא היה אחר כך יכולת לילך בדרך צניעות. רק על ידי שכבר הקדימו בקולי קולות נתקיים אח"כ הצניעות. וזה לימוד לדורות - כי בתחילה צריך להיות בהתלהבות עצום. ואם כי לא יהי' נשאר זאת ההתלהבות בדבר של קיימא. עב"ז הוא העצה גם לימי הירידה אח"כ.

ומכאן יתעורר בימים אלו בהתלהבות מרובה, להתקרב באש בוערת אל הבורא ותורתו, להיות כאבותינו שזעקו 'כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע, רצוננו לראות מלבנו' (ילקו"ש יתרו רעו, ד"ה ואתם תהיו לי). כי שבח גדול הוא לאדם שמקבל על עצמו נעשה קודם לנשמע, שבוה הוא מראה אש והתלהבות דקדושה^{יג}. וכבר מצינו ששיבחו אותם - 'אמר רבי אלעזר, בשעה שהקדימו

והמצוות. לקיים כל דברי התורה באהבה ובשמחה, וכשכולו בוער כלפידים יגש לעבודת הבורא.

והנה אמרו חז"ל (תנחומא תשא לא) 'הלוחות הראשונות על שנתנו בפומבי^{יג}, לפיכך שלטה בהם עין הרע ונשתברו', וכאן (בלוחות שניות) אמר הקב"ה אין לך יפה מן הצניעות שנאמר (מיכה ו ה) 'ומה ה' דורש ממך, כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוקיך'. ומקשה הרה"ק ה'שפת אמת' זי"ע (תשא תרל"ט), אם כן ש'אין לך יפה מן הצניעות', מדוע לא נתן הבורא מיד את הלוחות הראשונות בצנעה. ועוד יקשה, הקב"ה שהוא צופה ומביט עד סוף כל הדורות בוודאי ידע אל נכון שלוחות אלו ישתברו, מדוע לא הקדים מעיקרא לתיתן בהיחבא. אלא מתרין השפ"א, וז"ל. כי לולי

כו. וכך איתא בחז"ל (שמות רבה כט ט) 'אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן, כשנתן הקב"ה את התורה, ציפור לא צייץ עוף לא פרח שור לא געה, הים לא הזדעזע, הבריות לא דיברו, אלא העולם שותק ומחריש, ויצא הקול - אנכי ה' אלוקיך'.

עוד אמרו (זבחים קטז). כשנתן הקב"ה תורה לישראל, היה קולו הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל מלכי הגויים אחזתו רעדה בהיכליהן. נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע ואמרו לו, מה קול ההמון אשר שמענו, מבול בא לעולם, אמר להם - חמדה טובה יש לו להקב"ה בבית גזניו, שהיתה גנוזה אצלו תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם, והוא מבקש ליתנה לבניו, שנאמר (תהלים כט יא) ה' עוז לעמו יתן. מיד פתחו ואמרו - ה' יברך את עמו בשלום'. כז. ואכן כל ישראל ענו פה אחד נעשה ונשמע מתוך האש שיקדה בקרבם, הא למה הדבר דומה, לשכנים הרוצים לעשות איזה שינוי בבניית חדר המדרגות, שיערכו 'אסיפה' בין כל השכנים וידונו במתינות בכל פרטי העניין. לעומתם, בעת שלשונות אש שולטות בחדר המדרגות אין הזמן גרמא ל'אסיפות', ולא יכנסו בדין ודברים כיצד פרצה השריפה וכיצד לכבותה, אלא כל עוד נפשים באפם יחישו להציל מלהבה עד כמה שעדיין אפשר להציל. ועל דרך זה היו בני ישראל באותו זמן, שכאשר אמר להם משה דברי הקב"ה תיכף ומיד אמרו נעשה ונשמע, ולא שאלו מה כתוב בה ככל גויי הארצות, כי לגודל התבערה שבערה בקרבם קפצו מיד והשיבו, וכן ממש יש לנו לנהוג בהגיע הימים הללו, עלינו לקפוץ אל תוך אש התורה, ללא כל שהיות, כי בטרם כל דבר נזעק 'נעשה' לשמוע ללמוד וללמד.

וכבר היה אומר הרה"ק ה'לב שמחה' זי"ע לפרש בדרך מליצה את המשנה (אבות ד י) הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה, שהוי ממעט לעסוק סביב התורה, ועסוק כבר בתורה כפשוטו...

וכאותה שאמרו, על מאמרו של רבי פנחס בן יאיר (ע"ז כ): 'תורה מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות...' ולא אמר מה מביא לידי תורה, כי אין דבר שמביא לידי תורה אלא לימוד התורה בעצמה - יחטוף גמרא ויישב עצמו ללמוד, כי אם ימתין על הדבר ש'מביא' לידי תורה יישאר בהמתנתו.

וכבר אמרו, הנכנס לבית המדרש 'בניחותא', מכין לעצמו קאווע (קפה), מתבונן מי ומי מיושבי בית המדרש היום... וכו' וכו' משאר 'הכנות' ברפיון ידיים ובעצלות, זה האיש מובטח לו שמעתה ועד סוף ה'סדר' לא ילמד יותר משני שורות גמרא... מה יעשה יקפוץ בסערה (מבלי לעורר רעש גדול) יפתח גמרא או שו"ע וישקיע בה ראשו ורובו ואז יצליח.

מספרים על הגאון הגדול רבי חיים קרייזוורט זי"ע רבה של אנטווערפן שבבלגיה, ששבת פעם את שבתו בניו יארק שבארה"ב, ובצהרי יום השבת קודש מסר שיעור בפלפול ו'לומדות' בבית מדרש מקומי, המון העם המתגוררים בסביבות בית המדרש הגיעו בהמוניהם לשמוע את דבריו הקדושים והמאלפים, ואף מרחוק באו מאות יהודים אשר שירכו רגלם כשעה ושתיים בחום הקיץ, באמצע הדרשה נענה רבי חיים ואמר, 'הנה הולך אני לומר בפניכם סגולה

באר הפרשה - במדבר - שבועות

ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן, מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו, דכתיב ברכו ה' מלאכיו גיבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו ברישא - עושי. והדר - לשמוע' (שבת פת. כ"ה).
 ביסוד זה מתרצים נמי מה שהקשו התוס' על דברי חז"ל (שבת פת.) 'ויתצבו בתחתית ההר - אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא, מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם, אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם'. והקשו בתוס' (ד"ה כפה) מדוע הוצרכו לכופ עליהם לקבל את התורה, והרי כבר הקדימו ואמרו כאחד 'נעשה ונשמע' מרצון. ותרצו בתוס' שמא יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה שיצאתה נשמתן. ולכאורה צריך ביאור, א"כ

בדוקה להתמדה בתורה הקדושה אשר היה שווה בשבילה כל המאמץ של שעות ההליכה עד הגיעכם הנה, וכך חזר שוב ושוב על גודל הסגולה אותה עומד הוא לומר כעת ותועלתה הרב, ולאחר כל הקדמות אלו נענה ואמר: 'הסגולה הגדולה ביותר לזכות על ידה להתמדת התורה היא להתיישב ללמוד'... ואידך פירושא זיל גמור.

וכבר אמרו (אבות א יז) 'לא המדרש עיקר אלא המעשה', כן נמי - לא די לנו בידיעת גדולת וקדושת אלו הימים, ואף גם זאת לא די לנו בידיעה שקבלת התורה היא לכל חד וחד, אלא עלינו לקיים למעשה, לפתוח בפועל גמרא או שולחן ערוך ולעסוק בדברי תורה.

אמנם, יש ה'באים בטענה' ואומרים כי כמו שמצינו בערבי פסחים, שיש למנוע מלאכול בעיו"ט מצה כדי שיאכלם בלילה לתיאבון כך נמי יש להמנע מתלמוד תורה בערב שבועות כדי שיקבל התורה לתיאבון, צא תאמר להם, טענה נפסדת היא טענתכם, כי בעסק התורה פני הדברים להיפך הם, דהלימוד גופא מבעיר באדם תיאבון והשתוקקות ללמוד עוד ועוד. וכמו שכתב השפת אמת (שבועות תר"ס, ד"ה הלימוד) 'הלימוד בליל שבועות להראות חביבות התורה, כי כל חמדת עוה"ז בא מתוך הרעבון. ולפי רוב הרגילות מתמעט האהבה והמרעיב עצמו אוכל לתיאבון. (אבל) התורה כל מה שעוסקים בה ביותר מתרבה אהבה וחמדת התורה, וע"י עסק התורה בליל שבועות נתרבה הצמאון אל התורה. וכ' כל צמא לכו למים. כמ"ש במדרש שנמשלו לדגי הים שגדלים במים ופותחים פיהם לכל טיפה של מים כאלו לא טעמו טעם מים. כן בני ישראל העוסקים תמיד בתורה חביב עליהם כל אות מהתורה כאלו לא טעמו דברי תורה מעולם.

הנה אמרו בגמרא (ר"ה כח.) מצוות לאו ליהנות ניתנו, ופירש רש"י 'להיות קיומם להם הנאה אלא לעול על צואריהם ניתנו', ודקדק הרה"ק מראדזימין זי"ע מדוע נקט רש"י עול על הצוואר והרי העול ניתן על כתפי הבהמה. אלא, כי הצוואר הוא מקום נתינת תכשיט (עי' שה"ש ד ט), והנה ככל שירבה משקל הזהב והכסף שבתכשיט לא יכאיב לגוף, אלא אדרבה תגדל ההנאה מחמת שוויותו הגדולה, ולכך נדמו המצוות, שהם כעול על הצוואר אך אינם מכבידים ומעייפים ומייגעים אלא אדרבה ככל שיעשה מצוות יותר כך ירגיש את טעמם הערב והמתוק מנופת צוף וכל טעם. כח. הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע הקשה על הא דאיתא בגמ' (שבת פט.) בשעה שירד משה מלפני הקב"ה בא שטן ואמר לפניו רבונו של עולם תורה היכן היא וכו', ולכאורה צריך ביאור, מה הייתה שאלת השטן, וכי לא ידע שניתנה התורה לישראל, הרי הקב"ה הרכין שכנינו על ההר ובקע כל ז' הרקיעים, וכל העולם ידעו מכך, ואף המלאכים עצמם (וגם השטן בכללם) נתנו מתנות למשה, ומיהי השאלה תורה היכן היא, (וכן הקשו התוס' (ד"ה תורה) ותירצו 'שטרדו הקב"ה למלאך המות בשעת מתן תורה') אלא, כך דרכו של השטן הוא היצר - לקרר את האדם, לשאלו 'תורה היכן היא', איה התורה שקבלת בשנה שעברה, ולאידך, יאמר לו אינך צריך להתעורר כל כך, שהרי בשנה הבאה יבוא עליך עוד שבועות, כי בכל שנה ושנה מתחדש חג השבועות, וממנו ניקח לעבוד את ה' מתוך חמימות יתירה בשלהבת אש קודש.

והיינו דאמרו חז"ל (בר"ר יז ה) על הפסוק (בראשית ב כא) 'ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם - תחילת מפלה שינה', והיינו שהקרירות (המרומז בשינה) היא תחילת מפלתו של אדם ברוחניות.

ומסגולת חג השבועות לבטל ולדחות תרדמה זו, שהרי בו ביום היה קול שופר הולך וחזק מאד (שמות יט יט), ואף זה נכלל במה שאמרו שקבלת התורה מתרחשת בכל שנה מחדש. והרי כתב הרמב"ם (תשובה ג ד) שקול השופר בא כדי לעורר את הישנים משנתם, ולהקיץ נרדמים מתרדמתם. מעתה נאמר, שה'שופר' מעורר אותנו ביום הזה להקיץ משנתנו, להתלהב באש קודש לרוץ אל בורא כל עולמים.

עוד שיש לו יותר מלחמות ויכול להתעלות ביותר, עב"ל. ומכאן, שכל מטרת המחשבות זרות להבעיר בקרבו אש ההתלהבות ב'עשה טוב' (נמצא שהמבעיר מעצמו את האש נפטר מכל אלו המחשבות זרות).

לא יעשו לא אש ולא יצטרכו לבוא לידי כפיית הר. אלא, כי אי אפשר לתת תורה ישראל אם לא יבעירו קודם לכן את רתיחת הדרם זה'ברען', וממילא הוכרחו להבעיר אש גדולה בפני עם ישראל (ואם יבהלו יכפו עליהם את ההר).

לעיני כל העם - קבלת התורה לכל יהודי אפילו לפחותים מנהג ישראל קדושים להניח עצי סרק בבתי כנסיות ביו"ט של שבועות. טעם לשבח נתן הרה"ק ה'חתם סופר' זי"ע (דרשות מגילת רות ד"ה ויהי) שבא לומר שאף הנדמים בעיניהם ל'עצי סרק' - שאין בהם לא טעם ולא ריח, לא תורה ולא מצוות, גם להם יש חלק ביום זה בקבלת התורה²³, אבל, עליהם מוטל לנצל ככל יכולתם את הזמן הקדוש ולקבל את התורה - כי זה תכלית יום זה'ל.

והדברים פשוטים וברורים, כי בודאי אינו דומה עבודת ה' בהתלהבות לעבודה הנעשית בקרירות ובעצלתיים מתוך עצבות ומרה שחורה, וב'שפת אמת' (פר' צו תר"ג) כתב וז"ל. 'שלכן נופלין מחשבות זרות תוך עבודת האדם, כדי להיות נכלה ומתבטל ברוב התשוקה להשי"ת יותר, ועי"ז מתרבה יותר ההתלהבות, כדמיון האש בבוא עליו מים - שאינה נכבית אלא תתגדל ביותר. וזאת עבודת האדם במלחמה זו, כל

כט. כתב המג"א (תצד בתחילת הסימן) שנהגו להיות נייעורים בליל שבועות ועוסקים בתורה, דאיתא במדרש (שהש"ר א נו) שהיו ישראל ישנים קודם מתן תורה והוצרך הקב"ה להעירם, ולתיקון פגם זה אנו נייעורים בכל שנה בליל זה. ולכאורה תמוה, היתכן כדבר הזה ששישים ריבוא בני ישראל היו ישנים באותו הלילה, הלא מהם היו כמה נביאים וזקנים וכו', והיאך אפשר שלא בערה נפשם בקרבם לקראת המעמד הגדול שיהא ה' נראה אליהם למחרת, הבה נתבונן אם יבוא הבורא ויאמר לנו 'למחר הנני מתגלה אליכם', וכי לא היינו משכימים קום למחזה נורא הוד זה. ומבאר הערוגת הבושם (פר' יתרו ד"ה ויתיצבו בתחתית), כי גלוי וידוע לפני בורא עולם, שיבואו זמנים ורבים מבני ישראל יהיו טרודים ועסוקים ראשם ורובם על הפרנסה ועל הכלכלה, ורצה הקב"ה ללמדם שאף בעת קטנות המוחין עליהם לעזוב הכל ולקבל על עצמם עול תורה כפי דרגתם באותה העת. ע"כ, הפיל עליהם תרדמה ומתוך התרדמה מיהרו לקבל התורה, ללמדם לדורות שאף אם ישן אדם בהבלי הזמן בידו תמיד להתעורר, ולא ימתין עד שיגיעו אליו ה'מוחי'ן אלא בתוך מצבו יקבל על עצמו עול התורה.

ל. מעשה בגביר אחד מבני היהודים שכגודל עשירותו כן גדול טפשותו, הלה נתדפק על דלתות 'ראש הישיבה' ובקשה מפיו, אבתה נפשי לקחת אחד מבחורי הישיבה כ'חתן', אבל ידע ראש הישיבה כי כסף וזהב לא נחשב בעיני כמאומה ומקבל אנכי על עצמי לפרנס את ה'חתן' בכבוד ויקר כל ימיו, על כן יציג נא בפני את הבחור ה'אתרוג' של הישיבה, ראש הישיבה הסכים לו והפקיד בידו בחור גבוה משכמו ומעלה, מושלם ומוכתר בכל מדה נכונה... ויקחהו הגביר לביתו. בהגיעם העירה הלבישו ה'חותן' במלבושים נאים 'כמנהג בעלי בתים חשובים' הושיבו בדירה נאה כדי שיוכל לשבת על התורה ועל העבודה כהרגלו מכבר הימים, בכל שבת ומועד היה מהלך הגביר לביהכנ"ס כש'חתנו' מתלווה אליו בהליכתו ובחזירתו, וכבוד גדול היו עושים בני העיר לאותו הגביר כשהיה מהלך עם 'חתנו' הנכבד... משעברו כמה חדשים אזר ה'חתן' עוז ושאל את הגביר, ימחל נא מר, שמא יש בידכם לומר לי היכן היא בתכם ה'כלה' המהוללה אשר עמה אני עתיד להקים את בת... ויען העשיר הטפש ויאמר... לא ולא... שמונה בנים נתן לי ה' אבל בת מעולם לא נולדה לי, תמה ה'חתן' בעיניו, א"כ לשם מה הבאתני עד הלום להיות לך ל'חתן'... וכי ל'שחוק' אני מיועד לך. אמר לו העשיר, מעודי ראיתי את הנגידיים בעם מהלכים ברחובה של עיר עם 'חתניהם' וכבוד ויקר מנת חלקם בזכות חתניהם, ואמרתי לעצמי מיד כשיתן לי הקב"ה מעות לרוב 'אקנה' אף אני לעצמי 'חתן' כזה, וב"ה שזכיתי לכך... וכי יש עט סופר שיכול להביע מעט דמעט מגודל טיפשותו ואיוולתו של אותו 'חותן' ל"ע.

אף אנו נאמר, בא לו 'חתן דנן' וערך ברוב פאר והדר את 'יום חתונתו זה מתן תורה' - לבש בגדי שבת ויו"ט הנאים, בליל שבועות לא נתן שינה לעיניו ותנומה לעפעפיו, אכל מאכלי חלב למיניהם כדת וכדין, וכל זה מבלי להבין כי 'חתונה' נערכת בין שני צדדים - וצד השני (הכלה) היא התורה הקדושה, לקבל על עצמו מעתה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים... ובלא זה איזה פנים יש ל'חתונה' כזאת.

באר הפרשה - במדבר - שבועות

הקליפות, ועם כל זה במקום הפחות הגרוע הוה שם היה דבורו יתברך, ושם היה משכן השכינה הקדושה ואוהל מועד, כי זאת הוא שלימות התורה הק' שתוכל להתפשט לכל מיני שפלים ועמקים, ולהעלות כל הבחינות אפילו הפחותים מתעלים על ידי התורה הקדושה, עב"ל. וכלומר, שלעולם לא יאמר האדם הרי חוטא ופושע אני וממש הנני מקום משכן הקליפות - כיצד אקבל את התורה, כי ממקום מושבך - שם יקבל את התורה לא.

עוד איתא ב'חתם סופר' ז"ע (דרשות שבועות תקס"ב) כי לא נתנה התורה ליחידים כי אם לכללות ישראל... באופן שיהיה לכל אדם מישראל חלק בתורה... ועל כן שמחת כל ישראל שזוים בחג השבועות.

וכך איתא מהרה"ק ה'מאור עינים' ז"ע (ריש פרשת במדבר) כללא דמלתא אי אפשר שיחסר שום א' מישראל, ואפילו נשמות שנפלו דהיינו נשמות הרשעים אי אפשר שיאבדו ח"ו, והוא יתברך חושב מחשבות לבל ירח ממנו נדח.

וכן האריך בזה הרה"ק מראפשיץ ז"ע (זרע קודש פרשת במדבר ד"ה א"י במדבר סיני) כי הפסוק 'ידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד' מורה לנו על קדושת התורה, שהולך ממקום גבוה למקום נמוך, כי אפילו השפל שבשפלים יכול לבוא לעבודת ה' על ידי התורה הק', ולזה בא לנו הכתוב לומר שדיבורו יתברך היה ב'מדבר' - שהוא מקום פחות מאוד ומקום תוקף

כתיב (תהילים מט כא) 'אדם ביקר ולא יבין נמשל כבהמות נדמו', ביאר בה הגה"ח רבי גד'ל אייזנער זצ"ל (מורשת גד חג הפסח), כי בכל יו"ט יש 'משל ונמשל', וכגון בחג השבועות המשל הוא המאכלי חלב וכו', שאף שמנהג ישראל קודש הוא אך אינו אלא כמשל בעלמא, ואותו אדם שבל יבין נשאר שקוע ב'משל' ולא ב'נמשל'... וכמו שאומרים שהנה תינוק הפוקח עיניו אינו יודע להבחין מה שעיינו רואות, ואינו רואה לנגדו אלא צבע, אחר זמן כשגדל מעט מתחיל להבחין ולהבדיל בין חפצים שזה עץ וזה אדם וכדומה, ומשגדל יותר מבחין לחלק בין אדם לאדם, וכך על דרך זה. יש שמבין בשכלו שחג השבועות מהותו הוא העשבים שתולים בבית, או מאכלי החלב, או מה שמגלח שערו בערב יו"ט וכו', וזה האיש אינו אלא נמשל לבהמה, כי 'אדם' מתבונן בנמשל - בעצם קבלת התורה ובתואר כלה מאוד נתעלה.

מעשה ביהודי שהוצרך לצאת למסע ארוך ומייגע, הכין האיש ברכבו מאכל ומשקה לרוב, גם בגדי חול ושבת הטמין לעת הצורך ואף לקח עמו את הפאספארט (דרכון) עם כל האישורים שהכין לעצמו ממדינות המלך שעליו לעבור דרכם - אשרת כניסה ואשרת יציאה לכל מדינה לפי חוקיה ודתייה, ואף מקומם של פנסים המאירים לא נפקד, משהרגיש כי הכל מוכן כראוי וכיאות נכנס לרכבו בכונתו להתחיל במסעו, אך לצערו עם כל הכנותיו הגדולות לא זז הרכב ממקומו אפילו בסענטימעטער (ס"מ) אחד, מה נתברר, ש'חכם' זה הכין 'הכל בכל מכל', אבל לא שם לבו לדבר אחד והוא העיקר - למלאות את הרכב בגעז - דלק, המתאים לרכבו, ומכיוון שכן היאך יסע הרכב ובמה יגיע למחוז חפצו, ע"כ המעשה.

והנמשל לדידן, פעמים שהאדם מכין עצמו בכל מיני הכנות לקראת ה'יום טוב' המשמש ובא, רחץ את ביתו וקנה בגדים חדשים, גזז שערות ראשו כראוי ואף מאכלי חלב לרוב מינים ממינים שונים מילא בביתו, אך את ה'דלק' - למלאות עצמו ב'תורה' ו'תפילות' לקראת החג שכח למלאות בקרבו, היאך יסע ויזוז ממקומו להתקרב ליעודו ותכליתו (אך לעולם לא מאחר, כי תמיד ביד היהודי להתחיל מחדש - כאילו היום ניתנה, וה' יהא בעזרו).

לא. איתא מהרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין ז"ע שההפרש וההבדל בין 'עצבות' האסורה ל'מרירות' המותרת ונצרכת אינו אלא כ'חוט השערה', ומסמיק לכך את דברי הגמ' (חולין כז.) נשחט ברובו 'כשירה' מחצה 'טריפה' - וכמה יש בין מחצה לרובו לא יותר מכחוט השערה, והיינו שכל ההפרש שבין כשר לטריפה אינו אלא חוט השערה... וסימן היכר ביניהם, כי אחר העצבות נעשה גופו כבד עליו, והולך לישן מרוב ייאוש, ואינו סובל לא את עצמו ולא אחרים, אבל המרירות אינו מניחתו לישן, כי מכיר שעדיין לא התחיל עשות מאומה - הולך וחוטף תפילה ומצוות, נוטל גמרא לידו ומיישב עצמו ללמוד (המכתב הובא בכנסת ישראל בשם הרה"ק מקארלין, ויש שייחסו אותו להרה"ק רבי העניך מאלכסנדר ז"ע).

בפי העולם שגור לחלק ביניהם, כי העצבות אומרת כבר אין לי כלום ואבד שברי, והמרירות אומרת עדיין אין לי כלום - א"כ מהיום והלאה אשתדל לקנות עוד ועוד.

ואצל כל אחד ואחד מישראל. וזהו אומרו במקום מלשון במקום - תחת - אל תקרי 'במקום', אלא 'במקום', דתחת שיבוא הקב"ה להשרות את שכינתו לשכן שמו שם על הצדיק הקדוש, הריהו משרה את שכינתו ביום זה על כל יחיד ויחיד. ומסיים החתם סופר בדברים נלהבים ואם לא תאמין שיהיה כן בכוחך לפי מיעוט ערכך בעיני עצמך, לזה - 'זוכרת כי עבד היית במצרים', והרי מעמדו ומצבו של העבד במדרגה פחותה מאשר אתה עכשיו בה. ואפילו הכי קבלת את התורה מתוך שפלות מצבך, א"כ אף היום - 'ושמרת ועשית את החוקים האלה', וגם עתה לא תמנע עצמך מלשמוח בה'.

איתא ב'בית אהרן' (שבועות קט. ד"ה ואמר), וז"ל. ואמר שבל בר ישראל יכול להשיג חיות ה' יתברך, אפילו הקטן שבקטנים והפחות שבפחותים והשפל שבשפלים ויכול להשיג חיות השי"ת, ועבירה היא בידינו שאנו ישינים בתרדמת הזמן, כי בשעה אחת יכולים להשיג עוה"ב שלימה, ומכמה שעות שהשי"ת נותן לאדם שיחיה כמה עוה"ב יכולים להשיג, עכ"ל.

ולא יתלונן לומר רחוק אנכי מהתורה - עדיין עלי להלך 'דרך רחוקה' עד קבלת התורה, כי איתא מהרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (שבועות), וז"ל. השי"ת נתן לנו התורה, וקיימא לן (ב"ב סה.) שהנותן מתנה בעין יפה נותן, ונותן גם את הדרך (הנותן להכירו 'בור' הנמצא ברשותו בוודאי התכוון לתת לו גם את הדרך להלך עד בורו). בן השי"ת נותן (יחד עם הדרך) לבל אחד ואחד הבח והשכל איך לבוא לתורה, עכ"ל. אין לנו אלא לפתוח את השער ולהכנס ללכת בדרך המוליכה בית קל.

ואשא אתכם - ביום הזה מתעלים בני ישראל עד מאד ביום הזה נתעלו ישראל עד למאד - אין הפה יכול לדבר ואין הלב יכול להשיג את גודלם ורוממותם של בני ישראל בהאי יומא. וכך אנו אומרים בסדר

ומבאר שם, שלכן אוכלים מאכלי חלב בשבועות, וסמכותה אקרא 'מנחה חדשה לה' בשבועותיכם' (ויקרא כג טז-יז) ר"ת מחלב. כי רמז חיוזק גדול יש לנו בו, שהרי בסדר ברירת החלב יש שני אופני ברירה בזה אחר זה - תחילה בוררים את כל החלב מהפרה, כברירת אוכל מפסולת, לאחמ"כ מבררים ומפרידים את החלב עצמו לג' מינים. א. השומן והוא החמאה החשוב שבה. ב. מהנותר יעשה חריצים וגבינות והוא הבינונית. ג. נותר מהם מי החלב שאינו שווה כלום. אמנם בלי ברירה (היינו אם לא יברור את החלב עצמו) אלא יניחנה כמות שהיא מעורב, הרי שלושתן בצירופם טוב מאד, והוא משקה חשוב מאד, המחיה אדם ובהמה. והכי נמו, הקב"ה בירר לו ביום זה את עם ה' מתוך פרות הבשן - אומות העולם, כמוציא החלב מדדי הפרה, ואם גם עתה נברור בחלב עצמו (היינו ישראל המשולים לחלב אם נברור בהם ונחלקם כיתות כיתות לפי מדרגתם) ויהיו בני עליה בבחינת חמאה, והבינונים בבחינת גבינה, הרי ישארו שארי עמא דארעא חם ושלום כמי חלב שאין בהם צורך. ולא ניחא ליה למרייהו למימר הכי (אין הקב"ה חפץ בחלוקה זו) לכן ישארו בתערובתם ויהיו כמשקה המחיה כל העולם שווה לכל. ומשום כן נתנה התורה במעמד הנבחר והנפלא הזה בתחילת צאתנו מעבודת מצרים בשעדיין לא היינו כדאים לזה, להורות כי אין מעצור ולא יתייאש אדם מחלקו בתורה, אפילו אם יהיה בשפל המדרגה מכל מקום כמוהו כמו הגדול שבגדולים' לב.

על פי זה מבאר ה'חתם סופר' מקרא שכתוב (דברים טז י"ב) 'ועשית חג שבועות.. ושמתח לפני ה' אלוקיך אתה ובנך וביתך עבדך... במקום אשר יבחר ה' אלוקיך לשכן שמו שם, וזכרת כי עבד היית במצרים ושמרת ועשית את החוקים האלה', ומבאר, כי הנה התורה הקדושה מצווה לבל אחד ואחד אפילו ל'עבדך ואמתך' לשמוח בחג השבועות, כי בחג קדוש זה שוכן הקב"ה

לב. ובזה פירש שם ה'חתם סופר' זי"ע את נוסח הברכה 'אשר בחר בנו מכל העמים' - כי רק ברירה אחת יש כאן - ברירת והפרדת בני מתוך אומות העולם, אבל בתוך בני ישראל עצמם אין כל ברירה והפרדה - כי כולם שווים. ולכן אומרים מיד לאחמ"כ ונתן לנו את תורתנו מלשון 'נתינה' בלא כל ברירה, אלא כמתנה אפילו למי שאינו ראוי. וזהו מה שאמרו חז"ל (גדרים פא.) דבר זה שאלו לחכמים ולנביאים, על מה אבדה הארץ, ויאמר ה' על עזבם את תורתך אשר נתתי לפניך, כי לא הסכימו שנתתי להם את התורה בלא ברירה לבחור איש מיוחד מהם, כדמצינו שבשעת החורבן היו אומרים 'צור תעודה חתום תורה בלימודי' (ישעי' ח טז) - שאין התורה אלא לישעיה וחביריו, ובאמת היה להם לידיע שאין שום אחיזה יתירה לת"ח בתורה יותר מלעמי הארצות, כי כולם שווים לטובה בחלק זה.

באר הפרשה - במדבר - שבועות

שהוא רק א' משישים בנבואה מתבטל בשישים בנבואות ברכת כהנים. ואכן, מטעם זה קבעו לומר בשעת ברכת כהנים את התפילה (שרוב תפוצות ישראל נוהגים לאמרו בשלוש הגלים) 'ריבוננו של עולם אני שלך וחלומותי שלך וכו'.

עפ"ז אתי שפיר מדוע לא התענה מר בריה דרבינא בשבועות, כי עצם היום של שבועות מבטל

בשישים את נבואת החלום (שאינה אלא אחד משישים בנבואה). כי יו"ט של עצרת הוא יותר הרבה ממעלת הנבואה... וכל יחיד ויחיד מבני ישראל נעשה כביכול משה איש האלוקים כביכול, והיינו שביום הזה מתעלה כל בר ישראל להיות יותר ממעלת הנביאים. (וכבר כתב הר"ן בדרשותיו סוף דרוש י"א) שבעת מתן תורה השיגו כל בני ישראל מדרגת 'נבואה'.

מלבד היותם נביאים מצינו להחשיבם כמלאכים ביום זה. כדכתב הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע (פר' משפטים ד"ה לא תבשל גדי, וז"ל. 'זוה המעם שהתירו לנו בחג השבועות לאכול (בשר) אחר גבינה בלא המתנת שיעור, מחמת שאז הוא שעת מתן תורה הקדושה, ואנו מראים עצמנו שאנו דוגמת המלאכים בשעת מתן תורה, ע"י התורה ל'. ומבאר טעמא שלכן נתן אברהם אבינו ע"ה למלאכי השרת בשר וחלב דווקא, כי אצל מלאכים ברוב קדושתם לא שייך בהם איסור זה. וכיוצא בזה אף אנו בדרגת מלאכים בחג השבועות, ויש לנו הרשות להקל באיסור זה כמלאכי השרת (עיי' בהערה) ל'.

תיקון ליל שבועות - גדולת וקדושת הלילה

כתבו הפוסקים (עי' מ"ב תצד סק"א) בשם האר"י הק' (שער הבונוות) 'כל מי שלא ישן בלילה כלל ועיקר ויעסוק בתורה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו

התפילה 'אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו, ורוממתנו מכל הלשונות'. וצריך ביאור, כי אם הכוונה שרוממנו מעל אומות העולם המדברים בשבעים לשונות, הרי זה כפל דברים, שכבר אמרנו 'אתה בחרתנו מכל העמים'. ומבאר הרה"ק הר"ב מפרשיסחא זי"ע (רמתיים צופים על תנ"כ"א, אות כז) דאין הכוונה ביחס לשאר האומות, אלא שהקב"ה רומם והנבירה אותנו במדרגה גבוהה כל כך, מה שאין בוח אפילו באחד משבעים הלשונות לבטא בשפתיים גודל הרוממות שנתעלו בני ישראל ביום זה, וזהו רוממתנו - למעלה מכל הלשונות שיש ביד בשר ודם לפרט בשפתו ובלשונו, כי א"א לבטא אותה בשפתיים.

ובכל שנה ושנה שוב הקב"ה מרומם ומנשא את בני ישראל למעלה ראש, וכך איתא ב'דרשות התם סופר' זי"ע (שבועות תקס"ב, דף רפ"ט). דהנה איתא בגמרא (פסחים סח:): 'מר בריה דרבינא היה יושב בתענית בכל ימות השנה חוץ מבחג השבועות'. ושמא תאמר, והיאך היה מתענה אף בשבתות ושאר יו"ט (האסורים בתענית) תשובתך בדברי ה'בית יוסף' (או"ח רפ"ח בשם הרשב"א, וכן במהרי"ל המובא בגמ"א סי' תרד) שתענית זו תענית חלום הייתה, לכן היה מתענה אף בשבתות ויו"ט כי התענית תועיל להמתיק את החלום הרע דווקא אם מתענה בו ביום.

מעתה צריך ביאור, מאי שנא יו"ט של שבועות משאר שבתות ויו"ט, מדוע אין צורך להתענות בו על החלום. ומבאר החת"ס עפ"י ה'תורת היים' שמסגולת 'ברכת כהנים' לבטל חלומות רעים, והמעם, כי חלום אחר משישים בנבואה הוא (ברכות נו:), וברכת כהנים הרי היא בנבואה ממש (כי אז משרה הקב"ה את שכנינו על ידם של הכהנים הנושאים את כפיהם), נמצא שחזיון החלום

לג. על פי זה מבאר הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע (אמרי אמת ליקוטים פסחים סח:): את דברי הגמרא (פסחים שם) כתוב אחד אומר (דברים טז ח) 'עצרת לה' אלוקיך' וכתוב אחד אומר (במדבר כט לה) 'עצרת תהיה לכם' הא כיצד חלקהו - חציו לה' וחציו לכם, ולכאורה איככה אפשר לקרוצי חומר להבדיל ולחלק את היום למחצית חלק שווה בשווה. אלא, כי כמו שאמר הכתוב (שמות כד ו) 'ויקח משה חצי הדם' וברש"י 'מי חילקו, מלאך בא וחילקו', כי אין ביד בשר ודם לשער במדויק כדי מחציתו, לכן הביא הקב"ה מלאך שיחלקו. וכיוצא בזה, בחג הזה כל אחד מישראל במדרגת מלאך, ושפיר אמרו 'חלקהו חציו לה' וחציו לכם' כי ביד ה'מלאך' לחלק ולהבדיל מחצה למחצה - ב' חלקים שווים. לד. רבים נתחבטו בהבנת דבריו, שוודאי לדידן אין שום הוראת היתר על פיהם להקל כמלא הנימא באיסור זה. יש מרבותינו שביארו בדבריו, על פי הנהגה עילאית בה נהגו קדמונים להמתין שתיים עשרה שעות או 'מעט לעת' (ראה חולין קה. שכן העיד מר עוקבא על אביו), ובחג השבועות יוכלו להקל מקבלה זו ולאכול חלב אחר שש שעות מאכילת הבשר.

ברכות ועטרות מעולם העליון. ובהמשך הענין (ט). דבל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא יהא נטיר עילא ותתא כל ההיא שתא, ויפיק שתא בשלם - כל מי שהשתתף עימה בזה הלילה, יהא שמור למעלה ולמטה כל אותה השנה וישלים שנתו בשלום^{לח}.

ובספ"ק הביאו מהירושלמי (ירושלמי זה אינו לפנינו) שאמר רבי חייא למחר אכתוב בפיתקא, אל תקרי עצרת תהיה לכם אלא תחיה לכם. שאכן מזה הלילה תוצאות חיים לכל השנה^{לט}.

ובדאיתא בווה"ק (ח"ג צח). 'ועל דא חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא והוו לעאן באורייתא, ואמרי ניתי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבנן בתרין עלמין' - ולכן לא היו חסידים הראשונים נמים בשינתם בלילה זה, והיו עוסקים בתורה, באומרם הבה נבוא לירש את התורה שהיא ירושה קדושה לנו ולבנינו בזה ובבא^מ. ויזהר האדם למלאות ולנצל כראוי את הלילה הקדוש.

שמא יאמר אדם, מה אני ומה חיי - וכי תעלה על דעתך שאני הקטן והשפל יש בידי להכין 'קישוטי כלה' לשכינה הקדושה... ישמע נא לדברי ספר 'סדר

שום נזק'. וראה כמה חשוב הוא הלימוד בלילה זה שהרי כמעט שלא מצינו לשון כעין דא 'מובטח לו שישלים שנתו...'^{לה}. והוסיף עוד האר"י הק' ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה.

ומקור הדברים הוא ממה דאיתא בווה"ק (בהקדמה, ח"א ה). ל', וז"ל. והוה רבי שמעון וכלהו חבריאי מרגנין ברניה דאורייתא, ומחדשן מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו, והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריאי, אמר לון רבי שמעון, בני, זכאה חולקבון, בגין דלמחר לא תעול כלה לחופה אלא בהדייכו^{לו}, בגין דכולהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה כלהון יהון רשימין וכתובין בספרא דדכרניא, וקב"ה מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה וכו'. בתרגום ללה"ק, והיו ר"ש וכל החבריא עוסקים בתורה כל אותו הלילה, וכל אחד ואחד מהם היה מחדש בדברי תורה, והיה ר"ש וכל החבריא שמחים, אמר להם ר"ש, בני, אשרי חלקכם כי לא תכנסם הבלה - השכינה, לחופה למחר אלא עמכם, משום שכל אלו המתקנים את תיקוני הבלה בלילה הזה, ושמחים בה, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרון, והקב"ה מברך אותם בשבעים

לה. כה אמר הרה"ק רבי שלום בער מליובאוויטש זי"ע בליל שבועות (תורת שלום ספר השיחות, עמוד 3), שיש תחת ידו כתי"ק מוזקינו הרה"ק ה'צמח צדק' זי"ע שכתב בהאי לישינא 'אני מבטיח למי שיהיה ניעור בליל שבועות כל הלילה [ויעסוק בתורה ביגיעה] יזכה לכתר תורה', והיה מסיים הרש"ב, שה'צמח צדק' היה פוסק ומורה הוראה, וכשם שפסקו בבית דין של מטה כך פוסקים גם בבית דין של מעלה, לכן צריך להיות ער בליל שבועות ולהתייגע בתורה, והוסיף עוד, שזקינו דייק בלשונו ואמר 'שיהיה ניעור בליל שבועות', כי העיקר הוא 'מ'זאל ניט שלאפען', פירוש, שלא יתן לזמן הגדול לחלוף מבלי לנצל הזמן בעסק התורה.

לו. הנה נסדר לומר דברי הזוה"ק האלו בתיקון ליל שבועות קודם אמירת תרי"ג מצוות, ומדרכו של עולם לאמרו בסוף הלילה לקראת בוקר, ומה יפה ונעים אם ישכילו ללמדו בתחילת הלילה, כי אז יגשו אל הלילה הקדוש באופן אחר לגמרי.

לז. באמת אמרו ש'חופה' זו אינה משל, אלא היא הנמשל בעצמו, שאכן כביכול הקב"ה מכניס את עמו ישראל לחופה, ויום חתונתו זה מתן תורה (משנה סוף תענית), וידוע כי כל מנהגי חופה בשמחת חתן וכלה בהאי עלמא, הנרות והחופה וכו', הכל נלמד ממעמד הר סיני, והרי שהיא היא ה'חופה' האמיתית.

לח. הנה לא מצינו בזמנים אחרים הבטחה נפלאה כזו, על כן, בעת עסקך בתורה בלילה הגדול הזה, התבונן נא באלו ההבטחות, ובבואך לידי 'נסיון' להפסיק ממשנתך ע"י עצמך או ע"י אחרים (וד"ל) זכור שאין זה 'עסק' כדאי להפסיק מהלימוד בהאי ליליא.

לט. וכך דרש הרה"ק האמרי אמת' זי"ע (תרע"ב) מה שנאמר (שה"ש ה ב) 'אני ישנה ולבי ער', 'ישנה' בגימטריא שס"ה, כנגד שס"ה ימות החמה שהאדם ישן בהם, אך 'וליבי ער' הוא כנגד חג השבועות, שהוא לב השנה.

מ. הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל ראה פעם יהודי מתנמנם בתפילת שחרית בחג השבועות (לרוב עייפות מלימודו בכל הלילה), משהקיץ, שאלו ר' חיים, וכי ראית מימך חתן המנמנם בעמדו תחת חופתו, כי אכן יום חתונתו זה מתן תורה. בספר הליכות שלמה (פי"ב הערה 13) מובא שאחד שאל את הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, שהוא מכיר את טבעו וכח גופו, ויודע בעצמו שאם ינדד שינה מעיניו כל הלילה ויהגה בתורה תהא תפילתו בשחרית נים ולא

באר הפרשה - במדבר - שבועות

לכם, אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה אשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשכם לעטרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות ועתה החזרתם עטרה ליושנה. התחזקו ידידי, התאמצו אהובי, שמחו ועלצו, ודעו כי אתם מבני עליה וזכותם להיות מהיכלא דמלכא, וקול תורתכם והבל פיכם עלה לפני הקב"ה ובקע כמה אוירים וכמה רקיעים עד שעלה, ומלאכים שתקו, ושרפים דממו, והחיות עמדו, וכל צבא מעלה והקדוש ברוך הוא שומעים את קולכם... עם כל זה נתעליתם ואשריכם ואשרי יולדתכם ידידי אשר נדדתם שינה מעיניכם, ועל ידיכם נתעליתי הלילה הזה, לכן חזקו ואמצו ועלצו בני ידידי המהדרים, ואל תפסיקו הלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם, ותורתכם עריבה לפני הקב"ה. לכן עמדו בני ידידי על רגליכם והעלוני ואמרו בקול רם כיום הכיפורים ברוך שם כבוד וכו' ^{מא}.

הרי לך, שקדושת ליל שבועות כקדושת יום הכיפורים. ובפרט אם עוסק בתורה אשר הוא מעלה את השכינה בזה, והוא מבני היכלא דמלכא, וייכנס עם הכלה - שכינתא קדישא לחופה [ואף שהדברים נאמרו בשרפי עליון כדוגמת הבית יוסף וחבריו, אך אפס קצהו

היום' (סדר חג השבועות) שהביא את דברי הזוהר הללו, והוסיף נוראות אשריו ואשרי חלקו הזוכה לכל הכבוד הזה, אשר יוצרו כביכול מתפאר ומתקשט בו, ואל יקל בעיני האדם הדבר הזה, כי (אף ש) האדם הוא שפל ואפל בבחינה אחת (מצד אחד) אבל בבחינה אחרת (מצד שני) גדול כחו עד מאד, ובידו להעמיד כל העולמות כולם, מה שאין מלאך משרת יכול לעשות בן, והוא הנותן בח וחיל כביכול לבורא עולם כדכתיב (דברים לג ב) 'רוכב שמים בעזרך'... וצריך כל אדם עם היותו קטן מהקטנים והדיוט שבהדיוטות להחשיב עצמו ולהתגדל ולהתנשא על הענין הזה - לומר אולי על ידי יבא איזה ענין ודבר להפיק רצון הש"י, ואל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניו... ובהיות האדם מקל עצמו בעיניו, באומרו 'מה אני ומה חיי' שיבא תקון העולמות על ידי או קלקולן... עכ"ל.

ידוע מה שהעתיק השל"ה הק' (מסכת שבועות פרק נר מצוה אות ח) מכת"ק הגה"ק רבי שלמה אלקבץ זי"ע אשר מתאר סדר לימוד החבריא בליל שבועות, וז"ל: ובעת שהתחלנו ללמוד המשנה ולמדנו שתי מסכתות זיכנו בוראנו ונשמע את קול המדבר וכו', שמעו ידידי המהדרים מן המהדרים ידידי אהובי, שלום

תיר, ונפשו בשאלתו מאי עדיף טפי, השיב לו הגרשז"א בדעת תורתו, אף שלהלכה וודאי עדיפא שחרית שהיא הלכה על פני המנהג שלא לישן בלילה, אך על 'נפשות' בניך יש לך להיזהר ולהישמר... (וכלומר, שח"ו ילמדו ממך להקל במנהגי קודש שבנ"י זהירים בו).

ידוע דבר המעשה, שהגאון רבי חיים לייב אויערבאך (אביו של הגרש"ז) היה נוהג לעלות ביום החג למעונו של הגה"צ רבי משה יוסף הופמן זצ"ל דיין דפאפא שהיה דר בסוף בעיה"ק ירושלים ת"ו, לברכו בברכת החג. בשנה אחת ראה הגר"ל שפני הדיין מאירים ושמחים עד מאוד, שאלו הגר"ל לשמחה מה זו עושה. נענה לו הרב מפאפא שלא היה בדעתו לספר לו, אך מאחר ששאלו מעצמו יגלה לו רז חזות לילה. בשנות בחרותי למדתי בישיבתו הרמה של הכתב סופר זי"ע, והיה שגור בפי הבחורים משמיה דהחתם סופר זי"ע שמי שילמד כל הלילה בלא היסח הדעת כלל - מתוך רציפות המחשבה, יזכה לגילוי אליהו. והנה רבים ניסו שם לעשות כן ולא עלתה בידם, ואף אני עצמי ניסיתי שנים רבות ללמוד כל הלילה בלא היסח הדעת, אך עדיין לא זכיתי לכך.

בהאי שתא למדתי כל הלילה ברציפות המחשבה, והנה זה עידן ועידנים אשר מתקשה אנכי בהבנת איזה קטע בזוה"ק, בלילה זה בא לפני זקן אחד וביאר לי את הדברים באר היטב, אחר גמרו סגרת עיני להתבונן במחשבתי בפירושו, אך משפקחתי את עיני פרח לו איש האמת, הבטתי בשעון וראיתי שכבר עלה השחר, והבנתי שזקן זה אליהו הנביא היה, וכי לא אעלוז ואשמח בכל לבי ונפשי.

מא. בספר 'יפה ללב' (תצד ב) הביא מספר אמרי נועם (סוף פרשת פנחס) ש'יום כיפור' הוא כנגד 'שבועות'. על כן אנו עושים בשבועות כמו ביום כיפור - להיות נעורים כל הלילה כמו הכהן הגדול ופרחי כהונה שהיו ניעורים כל הלילה בליל יום הכיפורים.

הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר (חשבה לטובה שבועות) כתב ששבועות הוא כמו יום הכיפורים שהרי אמרו (ירושלמי ביכורים פ"ג ה"ג) שהנושא אשה מוחלים לו על כל עוונותיו, ואם כן שבועות שהוא 'יום חתונתו' יש בו מחילת עוונות כמו יום הכיפורים.

ישראל היו עומדים בשעת קבלת התורה, ומכאן שיש צד השווה בין הקריאה בספר תורה לדורות למעמד הר סיני, קל וחומר בעת קריאת התורה בשבועות שהקריאה מעוררת את הזמן שעתה הוא מקבל את התורה כנתינתה מסיני.

מה רב טוב הצפון לבני ישראל בקבלתם את התורה, כדאיתא בירושלמי (ר"ה פ"ד ה"ח) 'אמר רב משרשיא בשם רב אידי בכל הקרבנות כתיב חטא (שעיר עזים לחטאת) ובעצרת אין כתיב חטא' - דכתיב (במדבר כה ז) 'שעיר עזים אחד לכפר עליכם', כך אמר להן הקב"ה, מכיון שקיבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם.

בעצרת נידונין - הזמן גרמא לשפוך נפשו לפקידת ישועה ורחמים ברוחניות

כתב השלח"ק (אות יט), זה לשון 'תולעת יעקב' (דף נה), ודע, כי כמו שבראש השנה רצה הקב"ה להשגיח ולדרוש מעשה בני אדם, כי הוא יום הבריאה הראשונה וחידוש העולם, כן רצה ביום מתן תורה, שהוא מורה על חידוש העולם להשגיח ולדרוש על מעשה העולם ולדונו על פירות האילן. כמו שאמרו במשנה (ר"ה מז.) 'בעצרת נידונים על פירות האילן'. וכבר ביארנו, כי הפירות ההם הנשמות הפורחות מאילנו של הקב"ה, והעולם נידון ביום זה על התורה שניתנה בו שבטלו עצמם ממנה, והוא אמרם 'על פירות האילן בלא השלימם בתורה ובמצות כראוי, עכ"ל.

ופשוט שאם הוא יום הדין, הרי הזמן גרמא להתפלל לפני ה' אז יעלה בדינו לפעול בו ישועות גדולות ברוחניות, לזכות לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות על ישראל שלום. וכך כתב ה'פלא יועץ' (אות ע ערך עצרת) 'ומה טוב דבר בעתו, לשפוך נפשו בימים האלה ובזמן הזה שיוכה הוא ובניו לכתרה של תורה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות'.

הוא יפתח לבנו - התפילה להצלחה בתורה ויראה טהורה בכל עת מצוא ירבה בתפילה להצלחתו בתורה ויראה מבי, כה אמר הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (הובא רבות

שייך בכל אחד ואחד, וכדברי החת"ס הנזכרים שאפילו אילני סרק הם כגדול שבגדולים].

כתב ה'מגלה עמוקות' (בהנהותיו לחברת הקודש סוף דף קי) דהנה, ב'שער הכוונות' (שער רוח"ק ט.) מביא בשם האריז"ל שהניעור לילה אחת ועוסק בתורה כל אותה הלילה יהיה נפטר מכרת אחד. ואם בשאר ימות השנה מועיל להיות נייעור לכפר על כרת אחד, הרי הלימוד בליל שבועות מועיל לכפר על כמה וכמה בריתות (עי"ש ביאור הדבר).

וכתב ב'בית אברהם' (שבועות ד"ה חג) שמכיוון שחג השבועות הריהו כמו יום הכיפורים, וכמו שיוה"כ מכפר על כרת, כי תטהרו בגמטריא כרת, כיוצא בו ממש הוא שבועות כי תטהרו הוא גם גמטריא של 'כרת' והיינו שיקבל על עצמו עול מלכות שמים (כתר הוא מלכות).

נקבלת יום זה עשרת הדברים - מתן תורה כהיום הזה בעת קריאת עשרת הדברות

איתא במדרש (פסיקתא פי"ב הובא בילקו"ש יתרו רמו רעא) 'אמר הקב"ה לישראל, בני היו קורין את הפרשה הזו בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני הר סיני ומקבלין את התורה שנאמר (שמות יט א) 'ביום הזה באו מדבר סיני' (ואף את ההכנה עלינו לשמור ולעשות כמו שעשו אבותינו בעמדם לפני הר סיני).

ומצינו ל'שבט מוסר' (פל"ד אות יט) שכתב וז"ל. גם כשקורא הפרשה בתורה, ידמה בעיניו כאילו התיבה (הבימה) שעומד בה הוא הר סיני וכאילו אותו שעה מתקבלת מהר סיני (עיין זוהר ויקהל רי.) וכאילו הקב"ה ופמליא שלו עומדים שם כשם שהיה בשעת מתן תורה, וכאיו משה רבינו ע"ה האומרה וכל הקהל העומדים סביב לסיני לשמוע מפיו תורה (ועיין בשל"ה מסכת שבועות פרק דרך חיים תוכחת מוסר רנש).

זילמד ק"ו, כי אם נפסק בשו"ע (סימן קמא סעיף א) שצריך הקורא בתורה בכל ימות השנה לקרוא מעומד, והמעם מבואר בלבוש (שם) כי משה רבינו ובני

מב. כה אמר הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל על דברי חז"ל (ב"מ נט.) כי אחר החורבן ננעלו שערי תפילה, שאעפ"כ בדוק ומנוסה שישנה תפילה אחת שנענית בכל עת ובכל מצב, והיא תפילה לסייעתא דשמיא ברוחנית (מכתב

באר הפרשה - במדבר - שבועות

בשפ"א) לבאר טעמה של קריאת מגילת רות בחג זמירות ישראל שריווהו להקב"ה בשירות ותשבחות השבועות, כי בסופה מדובר מלידת דוד המלך נעים (ברכות ז: כג, ועליו נאמר (תהלים קט ד) 'ואני תפילה',

ומפורשים הדברים בספר חסידים (קלא), אם שואל אדם דבר שהיא שבח לבוראו כגון על למוד תורה או דבר אחר מחפצי שמים ושופך את נפשו עליו הקב"ה שומע תפלתו אף על פי שאין בידו מעשים טובים.

וכבר פירש רש"י (תהילים פא יא) מה שנאמר 'הרחב פיך ואמלאהו' - ובפירוש אמרו בגמרא (ברכות ג) שפסוק זה אמור לגבי דברי תורה. וז"ל רש"י, הרחב פיך - לשאול ממני כל תאות לבך, ואמלאהו - ככל אשר תשאל אמלא. מג. והרי ביום זה מת דוד וגם נולד כי הקב"ה ממלא ימיהם ושנותיהם של צדיקים, והוא קריאת 'רות' כקורא פסוק בזמנו (ברית שלום יו"ל תע"ח, אמור עד ממחרת. שע"ת תצד ב).

יש אומרים, שלכן חל יומא דהילולא של דוד המלך בחג השבועות, כי הוא חיבר את ספר התהלים, ואמרו (מגילה יח). כיון שבא דוד באתה תפילה, להורות שכדי לזכות לקבלת התורה צריך לשפוך הרבה תפילות ובקשות. וראה ב'כף החיים' (תצד לד) שהפליג מאד בסגולת אמירת ספר תהלים בחג השבועות, וז"ל. והיום הקדוש יומא דהילולא דיליה, עוד יעלה לרצון ביותר אמירת תהלותיו. וכן כתב ב'בן איש חי' (שנה א במדבר ד) שנוהגים לומר כל ספר תהלים בחג השבועות.

מובא בקובץ מכתבים בשם הרה"ק מליובאוויטש בעל צמח צדק זי"ע (נדפס בתהלים אהל יוסף יצחק), אילו ידעתם, כוחם של פסוקי תהלים ופעולתם בשמי רום, הייתם אומרים אותם בכל עת. תדעו שמזמורי תהלים שוברים כל מחיצות ועולים בעילוי אחר עילוי, בלי שום הפרעה, ומשתתחים לפני אדון עולמים, ופעולתם בחסד וברחמים. כן כתב הגה"ק ה'נודע ביהודה' זי"ע בתשובותיו (מהדור"ק או"ח לה), לאיזה חוטא - ידבק מאד בשירות ותשבחות של דוד המלך ע"ה שזה דבר גדול להלהיב בלב האדם אהבת הבורא ב"ה. כיו"ב מספרים על הגה"ק רבי שלמה קלוגער זי"ע שהיה מסיים את ספר התהלים בכל יום ויום.

וכבר כתב ב'עמק המלך' (סוף הקדמה שלישיית פי"ג), וז"ל. מצאתי כתוב בספר שחיבר מורינו הר"ר אביגדור קרא... שבכפר אחד הסמוך לערפורט היה איש פשוט שלא היה יודע כי אם פשוטי המקרא, והיה זקן ונפטר בשיבה טובה, ותוך שלושים יום לפטירתו בא בחלום לחכם אחד מופלג וחסיד שהיה שם בעיר, ובין זרועותיו נשא עמו ספר קטן, שאלו הרב וכי לא אתה זה שקברנוהו ביום פלוני, אמר לו, כן אני הוא, שאלו הרב מהו הספר הזה אשר לך, אמר לו 'ספר תהלים', ובאתי להזהירך שתזהיר את כל בני הישוב שהייתי דר בו, שימלטו נפשם משם, כי כלתה עליהם הרעה, כי כל זמן שהייתי חי וגמרתי את כל ספר תהלים בכל יום (בס' 'קיצור של"ה' הגי' כל שבוע), כמה שנים, בזכות זה האריכו שלושה, ומעתה אין מי שיגן עליהם. למחרת קרא הרב לכל בני הקהילה ומסר להם את הדברים הנוראים שראה בחזיון הלילה, ואכן כל אלו אשר נסו מהעיר הצילו את נפשם, ואלו שנשארו בבתיהם פגעה בהם יד ה' רח"ל. חזינו מכאן כוחם של מזמורי התהלים שהצילו את כל העיר מכליון וחרץ.

ומהיום ההוא ששמע אבי מורי הקדוש ז"ל, היה מסיים בכל שבוע את כל ספר תהלים... כי מי שהוא רגיל ודש בו בספר תהלים הוא דוחה כל מיני פורענות וכמה פגעים רעים, מעליו ומעל משפחתו, ומעל כל בני דורו, ומגלגל עליו ועליהם כל מיני שפע ברכות והצלחות, אשרי הזוכה ומזכה הרבים, ע"כ מצאתי בספר הנ"ל דר' אביגדור קרא, עכ"ל 'עמק המלך'. ואם בכל השנה הדברים אמורים, ק"ו בימים קדושים אלו.

ה'פלא יועץ' (ערך תהלים) מאריך בגודל התיקון שנעשה על ידי אמירת תהלים, וכתב שלסיים תהלים אחת בשבוע אין בכך משום ביטול תורה, ומוסיף ה'פלא יועץ' - 'ויש קבלה מאנשי שם הקדושים, שמי שיש לו איזה דוחק השעה או צער או שהוא מהלך בדרך או עובר בים או בנהרות, יקרא כל התהלים בכל יום בלי הפסק, בכונה והכנעה ויראה נפלאות, וזה בדוק ומנוסה'. וכך כתב הרה"ק ה'בית אהרן' זי"ע (לזאת חנוכה) באמירת תהלים אפשר לצאת מכל השטותים, ומכל השינויים, ומכל המצרים שיש לו לאדם.

צא ולמד מדברי קדשו של הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע (ליקוטי שושנה ד"ה שירו) שלעיתים יש קטרוג גדול על האדם שאפילו הצדיק אינו יכול לבטל את תוקף הקטרוג בתפלתו, 'ואז צריך לקשר את האי גברא בעולם הגדול הנקרא 'תהלה'... ששם יש אור גדול ואין כח בדין לקטרג שם והוא רחמים גמורים ושם נמתק הכל, ולכך נקראים שירי דוד מלכנו 'תהלים' שיכולין לפעול על ידם הכל (בעולם שנקרא תהלה) ואין שטן ואין פגע רע, עכ"ל. ודבר שפתיים אך למותר.

להורות, שאי אפשר לתורה בלא תפילה ואי אפשר לתפילה בלא תורה^{יד}.
 וכך תרגם ב'תרגום יונתן' על דברי יתרו שאמר למשה רבינו (שמות יח, כ) 'והזהרתה אתהם את החקים ואת התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה - ותהודע ומצוות^{יה}.

להורות, שאי אפשר לתורה בלא תפילה ואי אפשר לתפילה בלא תורה^{יד}.
 וכך תרגם ב'תרגום יונתן' על דברי יתרו שאמר למשה רבינו (שמות יח, כ) 'והזהרתה אתהם את החקים ואת התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה - ותהודע ומצוות^{יה}.

מד. כשנפטרו מלפני הרה"ק ה'בית אהרן' זי"ע ה'חסידים הלומדים שבאו אליו מפולין' נענה ואמר: בפולין אוהבים ללמוד גם אננו אוהבים ללמוד, אבל אננו מפרשים 'שמעתתא בעא צילותא' (לשון הש"ס במגילה כח:), פירוש שכדי לזכות לכתרה של תורה צריך להרבות בתפילה... והתפילה צריכה לתורה (ברכת אהרן עמוד קח).
 ידוע על הרה"ק ה'עטרת צבי' מזידיטשוב זי"ע, שהיה מתחיל להתפלל בשעה מקודמת בבוקר, ובמשך שעות רבות האריך בתפילה עד השעות המאוחרות של אחה"צ. אמור מעתה, אם צדיקי קמאי האריכו בתפילה ביום חג השבועות מה נעני אנן אבתרייהו.

כיוצא בזה מפורסם על הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע, שבבית מדרשו ארכה תפילת 'אהבה רבה' שעות רבות, וברשפי אש והתלהבות קודש שפכו לבם לפני בורא כל עולמים שיצליחו בתורה ויראת שמים. הרי לך הוראה מפורשת ממעשיהם של צדיקים שאי אפשר להצליח בתורה ובעבודה כי אם בכח התפילות שיתפללו ביום זה, שיקבל ה' ברחמים וברצון את תפילתנו.

מסופר על אחד מתלמידי הגה"ק ה'חתם סופר' זי"ע, שנשא אשה בעיר הסמוכה לראפשיץ, ובחג השבועות שהה בצלו של הרה"ק מראפשיץ זי"ע, ויהי כאשר חזר אל רבו נשאל על ידו היכן שהה ביום טוב, וכשהשיב שהיה בראפשיץ בירר אצלו החת"ס מה ראה ושמע שם, התחיל התלמיד לתאר איך היה נראה בית המדרש בעת ברכת 'אהבה רבה', שכל המתפללים שפכו לב כמים בתחינות ובקשות שיפתח ה' לבם בתורתו, מששמע החת"ס את דבריו הפליג מאד בשבחם.

פעם אמר הרה"ק הרבי רבי שמעלקא מניקלשבורג זי"ע לפני תלמידיו, כי מי שלא אמר 'אהבה רבה' וברכת 'אתה חונן' בכוונה, בלתי אפשר שיחדש באותו היום חידוש אמיתי, ונענה אחד מהתלמידים - לא כיוונתי היום והעליתי חידוש בידי, ביקשו הרה"ק שיציע את החידוש והראהו איך שיש לסתרו ואינו על פי דרך האמת (שו"ת מהרש"ם סוף ח"ב).

עוד חזינן כמה צריך להפציר ולהתפלל על פתיחת מעייני האדם בתורה מנוסח התפילה שקבעו אנשי כנסת הגדולה, שהרי לא מצינו בשום תפילה שיקבעו לשונות של בקשה ותחנונים כמו ברכת 'אהבה רבה', שפותחים ומבקשים שישמע ה' בקול תפילותינו 'בעבור שמך הגדול', וכן מזכירים זכות אבות 'בעבור אבותינו שבטחו בך', וכל זאת כדי שנזכה לברכת 'כן תחנונו ותלמדנו', ואז ממשיכים לעורר מדת הרחמים וכופלים להזכיר את היותו אב ואומרים 'אבינו אב הרחמן', ובאים בזה לעורר 'רחמי האב על בניו', ולא עוד אלא שהבורא יתב"ש 'מרחם' עלינו תמיד, לכן גם עתה אננו מתחנונים 'רחם עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל, לשמוע ללמוד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה', וכיוצא בלשונות אלו לא מצינו בשום מקום ובשום תפילה, אין זה אלא שעיקר העיקרים הוא הבנת התורה, ובלעדיה אין לנו חיים וקיום, וזה גם הרמז במה שגילו לנו חז"ל (מכילתא שמות כ) שבמתן תורה נתגלה השי"ת כזקן מלא רחמים, להורות שהרבה צריך האדם לעורר רחמנותו יתב"ש של בעל הרחמים ולהבקיע שחקים כדי שיזכה להבין ולהשכיל בדברי התורה הקדושה.

מה. אמנם, מיד אחר תפילתו, יפנה לעסוק בתורה, כי א"א לבכות ולשפוך שיח ב'אהבה רבה' שיפתח ה' עיניו בתורה וכשבא 'למעשה' הילד איננו... וכבר המשיל זאת הגה"ק ה'חפץ חיים' זי"ע, לעני שביקש והתחנן בדמעות שלישי לפני עשיר מופלג שיפרנסו, אמר לו העשיר אינני מחזיק תחת ידי מעות, גש אלי בשעה פלונית בבית העסק שלי ואמלא ידך במטבעות, הלה לא הופיע באותה שעה, למחרת שב לבקשו בדמעות שלישי, אמר לו העשיר כבר הוריתיך אתמול לבוא לבית עסקי, מדוע לא באת, נו, בוא היום... וכך הווה כמה ימים, וכי יוסיף עוד העשיר לשים לבו לבקשותיו... (פנינים יקרים).

התורה זוכה ש'נקראת על שמו' להיות שלו ואינו משכחה (בדרך שמושה רבינו פסק מלשכה אחר שניתנה לו במתנה).

וזו הייתה כוונת בעל 'הלכות גדולות' שהחל את ספרו ב'ברכת התורה', כדי שהלומד בו אחר שבירך יתקיים בידו להיות לזכרון תמיד, עכ"ל (בשינוי).

וזכה מבאר ג"כ אומרם (ברכות יא:): על ברכת 'אשר בחר בנו' (שבברכת התורה) זו היא מעולה שבברכות (ע"י רש"י שם). כי בה אנו אומרים 'נתן לנו את תורתו', וכן מסיים בה נותן התורה - כלומר שהיא נתונה לנו במתנה. וזו היא עיקר פעולת הברכה שעל ידי הברכה זוכה שתהיה התורה שלו, על כן היא המעולה בברכות.

כאיש אחד בלב אחד - כח האחדות כתנאי לקבלת התורה כתיב (שמות יט ב) ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחן שם ישראל נגד ההר, והביא רש"י מהמכילתא 'כאיש אחד בלב אחד'. וכמבואר בספה"ק שהאחדות היא ההכנה ותנאי לקבלת התורה. כי גדול כח האחדות לעמוד בפני היצר הרע, וכפי שביאר הגאון רבי עקיבא איגר זי"ע (דרו"ח עה"ת הנדפס מחדש, פר' יתרו) ש'ההר' הוא היצר הרע הנקרא 'הר' (סוכה נב.) וזהו ויחן שם ישראל באגודה אחת, כנגד ההר - זהו הכח נגד היצר הנדמה להר"י (דברים אלו ממש איתא גם בתורת אבות' בשם הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע).

וידוע מה שאמר הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע (בארות המים מהדו"ת לשבועות), שמראש חודש סיון כשבאו למדבר סיני ועד יום קבלת התורה היו בני ישראל מאריכים בתפילת 'אהבה רבה' בהשתפכות הנפש, ומעומק לבם היו זועקים 'והאר עינינו בתורתך ודבק ליבנו במצוותיך' כהכנה לקראת מתן תורה"ו.

ובפרט יש לנו להוסיף בימים הללו ביתר שאת ויתר עוז לכונן ב'ברכת התורה', והיא סגולה לזכרון, כמו שכתב ה'נודע ביהודה' (צל"ח ברכות סד.) וז"ל. 'ולדעתי, ברכת התורה היא סגולה נפלאה שלא ישבח מה שילמוד, עיי"ש עוד.

ומוסיף להביא מדברי הגמרא (ע"ו יט.) 'אמר רבא בתחילה נקראת (התורה) על שמו של הקב"ה ולבסוף נקראת על שמו, ופירש"י, 'מתחלה היינו תחילת למודו, ולבסוף היינו אחר שטרח בה ושנה הרבה ולמדה ונרסה (עיי' עוד רש"י קידושין לב: ד"ה ובתורתו), אמנם אני אומר שיש לומר כוונה אחרת בדברי רבא, עפ"י אומרם (ברכות לה:): ר' לוי הקשה, כתיב (תהלים כד א) 'לה' הארץ ומלואה' ולאידך כתיב (שם קטו טו) 'השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם', ומשני לא קשיא כאן קודם ברכה, כאן לאחר ברכה, ומחדש הצל"ח שאף בתורה כך הוא 'כאן קודם ברכת התורה' נקראת על שמו של הקב"ה, 'ולבסוף' אחר שבירך ברכת

ידוע דבר המעשה שהרה"ק מראפשיץ ראה אברך שעמד בתפילתו ביום חג השבועות ושפך לבו כמים בתפילת 'והאר עינינו בתורתך' משך זמן ארוך מאד, ושב להתחנן כבן המתחטא אצל אביו שוב ושוב, בגמר התפילה ניגש אליו הרה"ק מראפשיץ ו'גמרא' גדולה בידו, וכה אמר לו, הייתי בשמים וראיתי שתפילתך נשאה פירות ונתקבלה באהבה לרצון, הא לך גמרא ותתחיל בלימודך...

מו. וכבר אמר מי שאמר, בבואי להשתתף בשמחת נישואין כיצד אדע מי הוא 'מחותן', הרי כל העם המשתתפים לבושים במלבושי כבוד זבח משפחה - בבגדי שבת ויו"ט, אמנם בראותי אחד מהמשתתפים פורש לצד ומפיל תחינה בדמע שיעלה הזיווג יפה ידוע אדע כי האי גברא הוא מחותן, כמו כן, מיהו 'מחותן' בנישואין הללו שבין בני ישראל עם התורה ונותן התורה - מי שעומד ומעתיר תחינה, ומפיל דמעה 'והערב נא', 'אהבה רבה... והאר עינינו בתורתך, ודבק... ועיי"ז ניהפך ל'מחותנים' עם הבורא והתורה.

ומהאי טעמא תיקן ה'של"ה' הקדוש להתפלל תפילת אבות על בנים בער"ח סיוון דיקא, כי ימים אלו שקודם יום הנישואין הרם ונישא, מסוגלים הם מאד לקבלת התפילות.

מו. ובזה פירשו מה דאיתא בגמ' (שבת פח.) 'כפה עליהם הר כגיגית ואמר להם אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם', ולכאורה תיבת שם אין לה ביאור, והיה לו לומר 'ואם לאו כאן תהא קבורתכם' שהרי תחת ההר הם עומדים. אלא ביאורו, שכפיית הר כגיגית מורה על התאחדות והתכנסות ישראל כאחד, שכביכול כולם נמצאים בתוך גיגית אחת, וכך אמר להם הקב"ה, אם לאו - שלא תהיו בגיגית אחת יחד עם כל בני ישראל, שם' - בעצם שהייתכם חוץ לגיגית תהא קבורתכם, כי אז לא יהיה בכם כח לעמוד כנגד היצר.

וביזתר הדברים אמורים בימים אלו, שצריך האדם להבעיר בקרבו את האש, וכמו שנאמר 'והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש', והרי כך הוא דרכו של עולם, כאשר אוספים עצים רבים תתחזק האש, ורק על ידי 'ובאו כולם בברית יחד' יוכל להיות 'נעשה ונשמע אמרו כאחד'.

וקדשתם - הקדושה כתנאי לקבלת התורה

בתחילת דבר ה' אל עמו ציוונו (שמות י"ז) 'וקדשתם מ"ח היום ומחר' מ"ט, כלומר, להוסיף בגדרי קדושה

וכך איתא במדרש (ילקו"ש נצבים רמו תתק"מ) בנוהג שבעולם, אם נוטל אדם אגודה של קנים שמא יכול לשברם בבת אחת, ואילו נוטל אחת אחת אפילו תינוק משברן. ובפשטות הכוונה שאי אפשר לשבור את כל אגודת הקנים כאחד, אך ביתר עומק יתבאר, כי ע"י ה'אגודה' מתחזק כל קנה וקנה, ואף כל יחיד מהם נעשה כברזל ושוב אי אפשר לשבורו. ועל דרך זה כאשר ישראל מתאגדים כאחד נוסף בזה לכל אחד ואחד בפני עצמו כח - עד שאין היצר הרע יכול לשברו ולהכניעו תחת ידו.

כדי לשבר את האוון במעלת מדת האחדות, נתנו המושלים ללמוד מקדירה של 'טשולנט' [חמין שנוהגים לאכול בשב"ק], שטעמו המיוחד מצטרף מכל מיני מאכלים שונים שמקבצים לתוך גיגית אחת, והנה אם יבשל הבשר בפני עצמו והעדשים ושאר הקטניות בפני עצמם ירגיש בכל אחד את טעמו בלבד, אבל אחרי שצירפום יחד בתוך קדירה אחת מקבל כל גרגיר וגרגיר מטעמם של כל המאכלים יחדיו, וניתוסף בהם טעם לשבח, וזו גם מעלת האחדות, שכל אחד משתבח מחמת היותו עם חבריו בחטיבה אחת, אבל אם יהא כל אחד בפני עצמו, הגם שיהא מופלג בתורה ויראה, לא תקלוט נפשו את המעלות שיש בחבריו.

הרה"ק ה'בית אהרן' זי"ע ישב בשוה"ט, ושלח את אחד החסידים שיצא לרחובה של עיר, ויחזור לומר מה ראו עיניו, וכך סיפר החסיד בחזרו, ראיתי שני שיכורים מהלכים איש לצד רעהו, והנה נענה אחד מהם ואמר לחברו - הבה נאחז זה בזה, וכך לא ניפול ארצה, נענה הרה"ק ואמר לסובביו שמעתם מה הוא סח - אם נתחזק איש ברעהו לא נבוא לידי נפילות.

מח. על כן יאמרו המושלים, לאחד שהיה בבית חתנות ושכח שם חפץ כלשהו, באישון לילה נזכר מאבדתו ומיהר להשים פניו לעבר האולם בו נערכה החתונה אולי יש תקוה והחפץ במקומו מונח, כאשר הגיע למקום והנה חושך ואפילה מקדמים פניו, השולחנות עומדים נכלמים בצדי האולם, ואין ברחבי האולם אלא שיירי מאכל ועצמות מושלכים על הארץ, עד שאי אפשר להאמין כי לפני שעות ספורות ממש האיר ההיכל באור יקרות והיתה סעודה ערוכה בכלים נאים ומפוארים. וחשב לעצמו, מה בצע בכל 'שמחת הנישואין' כשסוף דבר נשאר מכל ה'רעש' רק מקום חשוך ו'עצמות' על הארץ... אחר כמה רגעים שב ואמר, לא כי, אם החתן קידש את הכלה ואמר 'הרי את מקודשת לי' הרי לנו רווח גדול מכל החתונה, והיה שווה כל הטירחה וההוצאות סביב הנישואין, אולם אם לא היו קידושין אזי שאלתו במקומה עומדת... הרי בסוף לא נשאר אלא עצמות וקליפין...

והנמשל הוא, לסוף כל האדם ההולך בדרך כל הארץ למקום מנוחתו, מורידים אותו לבור חשוך וצלמות, ולא נותר ממנו כי אם עצמות מושלכות, ואם היו 'קידושין' - שקידש את עצמו בכל מיני קדושות אם כן יש תועלת מרובה בכל ירידתו לעולם הזה ושנות חייו עלי אדמות, ואם אין כאן 'קידושין' אזי באמת 'מה בצע בדמי ברדתי'... וזהו שאמרו (עירובין נד.) 'האי עלמא כבי הילולא דמיא', לרמז על תכלית חיי האדם בזה העולם, שאם 'קידושין' כאן הכל כאן, ואם לאו מה קניית....

מ"ט. וכבר המשילו בעלי המשל [ומקור הדברים ב'רוקח' לעניין שיחה בשעת התפילה בהלכות תשובה כו], למה הדבר דומה, לאב המדבר עם בנו, שממידת דרך ארץ היא שיפנה הבן ויעמוד כנגד אביו פנים אל פנים, אבל אם יפנה לו עורף יענישו האב על חוצפתו, שהרי מראה לו בזה שאינו רוצה לשמוע דבריו, והכי נמי הקב"ה יורד ובא להעניק לנו את תורתו על כן מוטל עלינו להתקדש ולהיטהר ובכך הננו כביכול פונים אליו פנים בפנים - לשמוע את דבר ה', אבל מי שאינו מתקדש ומיטהר הרי הוא כבן המפנה עורפו ח"ו לפני בורא כל עולמים, ואוי לאותה בושא וכלימה.

והנה, בהגדה (של פסח) אנו אומרים אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו', והתמיהה מפורסמת כי מה רווח יש בזה, יש מבארים, שבעמידת בני ישראל כשפניהם אל ההר, הרי שראשית לכל דבר היה בזה הפניית

באר הפרשה - במדבר - שבועות

המילה שירה, ותוספת האות יו"ד משנה את המשמעות ל'עלה במחשבתו ולבו לשיר'. ואכן לכן נקראים ישראל 'יודען', כי זה העיקר בבני ישראל.

אמנם צריך שהטהרה תהיה אמיתית, כשהוא רוחץ ומטהר עצמו מכל שמץ, ולא סני באמירה

בעלמא, וכך מבואר בשבת (פ.י.) שנחלקו תנאים אי 'בה' [בסיון] עביר פרישה' או 'בד' עביר פרישה', מיהו בהא לא פליגי, דלכולי עלמא לא 'אמר' משה מצות פרישה, אלא 'עביר' להו פרישה, ואומרים בשם הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר זי"ע, דלא די שיאמר האדם שמכאן ואילך יוסיף בפרישות, דלא סני בדיבור, אלא צריך לעשותה ולקיימה כדבעי, וזו תנאי קודם לקבלת התורה.

יצר הרע יש ביניכם - עיקר מעלת האדם מחמת היצר שבקרבו

הנה רבים מתאוננים לאמר, כיצד תבוא ותדרוש מעמי לקבל את התורה בשעה ש'לפתח חטאת רובין' ובקרבי שוכן אחר כבוד יצר רע בתכלית שאינו נח ושקט עד אשר מביאני אל תאוות העולם השפל, תשובתו בדברי הגמרא (שבת פח:) אמרו מלאכי השרת לפני

וטהרה, וכמאמר צדיקים בפסוק (שם, ה) 'והייתם לי סגולה', שהקב"ה מבקש מישראל שיתנו לו צורת 'סגול' החקוקה בפניהם, אלו השתי עינים והפה, לשומרם בקדושה, שלא יסתכל אדם במקומות האסורים וכן יהא נוהר מלדבר לשון הרע ורכילות ושאר דיבורים אסורים.

ובמו שדרש הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע (קדושת לוי ליקוטים) 'אותיות סעפ"ץ, הנה אות סמ"ך הוא סגור מכל הצדדים, מה שאין כן בכל הכ"ב אותיות, שאין אות סגורה בהם, והרמז כאשר תסגור עיניך שלא להסתכל ברע ח"ו ותסגור פיך שלא לדבר דבר רע או תהיה צדיק' ותהיה כלי מוכשר לקבל את התורה הקדושה.

ולרבות גם קדושת המחשבה, לבל יחשוב דברים ותאוות אסורות ח"ו, ובהא תלויה הקדושה

של היהודי, כמו שמבאר הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (ליקוטי הרי"ם פרשת בשלח) המעם למה נקראים בני ישראל 'יודען' (יהודים) כהברת האות יו"ד, כי אות זו מורה על המחשבה [כמו שפירש רש"י את הפסוק (שמות טו א) 'או ישיר משה - או כשראה הנס עלה בלבו שישיר', הרי שלולא האות יו"ד היה כתוב 'שר' שהיא שורש

עורף לכל הבלי העולם שמחוץ להר סיני. וזה עצמו מעלה גדולה ונשגבה. ועאכו"כ טובה כפולה ומכופלת שגם כאשר זכינו ו'נתן לנו את התורה' היה זה באופן שדיבר עמנו 'פנים בפנים' - הפנים אל ההר והעורף לעולם שמעבר... כי הא בלא הא לא סגיא.

נ. ובכלל הקדושה, להשתדל כל אחד כפי יכלתו, שלא לשקוע ולטבוע בגשמיות העולם, וכה אמר הגה"ח רבי משה מידנר זצ"ל (תורת אבות, לקוטי אמרים כתבי הר"מ מידנר אות מד) ש'אהבת עולם' מעכבת את ה'אהבה רבה' (והם שתי נוסחאות בברכה השנייה של ברכות קריאת שמע בשחרית), פירוש שאי אפשר להתקרב אל הקב"ה כל עוד הוא שקוע ב'אהבת עולם' כלומר, בתאוות גשמיות של העוה"ז, לפיכך צריך תחילה להתנתק מן הגשמיות ולהתעלות בשיעור טפח מעל גבי הקרקע, ואז יוכל לזכות ל'אהבה רבה' להיות דבוק ומקושר אל הקב"ה, וכיוצא בדבר הביאו התוס' (כתובות קד. ד"ה לא) בשם המדרש 'עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו, יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו'.

פעם הגיש המשמש לפני הרה"ק רבי דוד מסקווירא זי"ע דגים עם חזרת [- חריין], שאל אותו הרבי מאי האי, כלומר מה ענין זה לזה, השיב הלה, שבו מתבלים את הדגים וממילא יש לאדם 'גישמאק' [- טעם טוב] באכילתם, נענה הרה"ק מסקווירא בקדושתו ותמה 'כל ימי חיי הנני לוחם כנגד ה'גישמאק' במאכלים, ועתה הנך מגיש לי דבר שיביא אותי לידי כך... אף שלא באנו לומר שיש לאדם לאכול מבלי הרגשת טעם באכילתו, יאכל ויאכל כדי קיום הגוף, אך יזכור בעת האכילה שלא לשקוע בקברות התאוה.

ידועה היתה בקרב חסידי פולין האשה בעלת החסד מרת תמר'ל ע"ה, שפיזרה ממונה לאביונים ועניים ובכספה החזיקה את כל חצר הקודש והחבריא קדישא של הרה"ק רבי שמחה בונם מפרשיסחא זי"ע, פעם אחת שמע הרה"ק רבי שרגא פייביל מגריצא זי"ע שתמר'ל עתידה להגיע לחצר הקודש, לכן פנה אל ידידו ועמיתו הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאצק זי"ע ובישר לו על כך כדי שיהא מוכן ומזומן מבעוד מועד לכבדה כראוי, אך כאשר שמע הרה"ק מקאצק את הודעתו זעק לעומתו, געלט... פֵּעַ... כלומר שמאוס הוא הזהב והכסף ושאר עניני גשמיות, וא"כ מה לי ולה, והעיד הרה"ק מגריצא שאחרי שומעו גערתו זו היה מקיא במשך כמה ימים כל אימת שראה מטבע של כסף (הובא בשם משמואל פרשת אמור שנת תרע"א).

אמור מעתה, אין כל מקום לשאול מדוע לא זכיתי לישוב הדעת ללמוד ולהתפלל במנוחה ובלא דאגות, כי טעות גדולה היא קושיא זו, ואע"פ שמוטל על האדם לבקש 'ואל תביאני לידי נסיון', מכל מקום אם הבורא מנסה אותו בנסיון ישמח בזה ויתגבר, כי זה כל האדם ורק בכך עושה נחת רוח להקב"ה, כי מלאכי מעלה שאין להם יצר הרע יש להקב"ה מספיק בשמים, אמנם לא בהם בחר ה' לתת תורתו, אלא לבשר ודם המתגבר על החומר המושך אותו מטה מטה. ובוה גדולה מעלתו על מלאכים ושרפים שאין להם נסיונות כלל^{נא}.

בתיב בפרשת 'קבלת התורה' (יש יז) 'ויתייצבו בתחתית החר', ובגמרא (שבת פה.) דרש רבי אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שכפה הקב"ה עליהם את החר כנגיית... והק' התוס' (ד"ה כפה) שהרי כבר הקדימו נעשה לנשמע ומרצון קיבלוה, מדוע הוצרכו שוב לכפות

הקב"ה חמדה גנוזה אתה מבקש ליתנה לבשר ודם, אמר הקב"ה למשה החזר להם תשובה, אמר להם 'תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה לא תרצח וכו' קנאה יש ביניכם יצר הרע יש ביניכם... ומכאן למד המהר"ל (תפארת ישראל פכ"ה) שאין לאדם להצר על המלחמה כנגד הצר הצורך היצר הרע, דאדרבה רק משום כך זכו בני ישראל לקבלת התורה כי כל חפצו של הקב"ה היה לתת את התורה לקרוצי חומר 'בשר ודם' שיצרים בוער בקרבם למשכם כלפי מטה, והם מתגברים על יצרם למען שמו באהבה לעלות ולהתקרב אל ה'י. ובוה מבאר המהר"ל מדוע מביאים את שני הלחם בחג השבועות כשהם אפויים 'חמץ', שלא כשאר 'מנחות' הבאות 'מצה' דווקא (כדכתיב (ויקרא ב יא) כי כל שאור לא תקריבו אשה לה). כי ה'חמץ' מרמו ליצר הרע והוא 'שאור שבעיסה' (ברכות יז.), וביום זה מרמזים כי כל חשיבות יום זה כ'קבלת התורה' שהייתה בו, הוא רק בזכות היצר^{נב}.

נא. רמז כן ה'ישמח ישראל' (ר"ח סיון) במאי דכתיב במעמד הר סיני (שמות יט ב) 'ויחן שם ישראל נגד ההר', והלא ידוע (סוכה נב.) שהיצה"ר נקרא הר, וזאת רמזה התורה בטרם קבלת בני ישראל את התורה, שעליהם לעמוד תמיד 'נגד ההר', כי זה כל האדם לעמוד תמיד בקשרי המלחמה נגד היצר.

וכבר אמר הרה"ק הרי"צ מליובאוויטש זי"ע שהיה ביד הקב"ה לברוא את האדם בלא יצר הרע - אך בראו ה' דוקא עם יצר הרע, והיה בידו לברוא אותו בלא נסיונות - אך בראו ה' דוקא עם נסיונות, וכמו כן היה בידו לברוא אותו בלא שונאים - ובראו דוקא עם שונאים, וכן היה יכול היווצר מבלי שיהיו גויים בעולם וממילא לא יצערו את ישראל - ובראו דוקא עם האומות המיצרים אותו, 'ועוד עשרת אלפי דוקא כמוהו', והכל בשביל דוקא אחד, והוא 'ידעת היום' כי דוקא ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד דוקא, והכל בכוונה תחילה מחמת סיבות ברורות הנעלמות מעיני כל חי, אשר אינם מבינים בזה ואינם מסוגלים להבין בנסתרות אלו.

נב. מסופר על אחד שזכה בהון רב בהגרלת הלוטו (לאטערי), והנה בימים ההם היה המסחר במטבעות זהב וכסף ולא בשטרות מנייר, והיה משאו כבד מרוב המטבעות, על כן שכר בעל עגלה שישאנו עם משאו לביתו. על אם הדרך נכנסו השניים לאכסניית הדרכים, כשיצאו, נזדעק העגלון שכל המטבעות נגנבו, ואכן, בגשת ה'זוכה' בהגרלה אל העגלה חשכו עיניו בראותו שאכן כל ממונו נגנב. וישאל את בעל העגלה, מאין ידעת עוד בטרם קרבת אל העגלה שנגנב הממון, השיב לו בעל העגלה כי ראיתי איך שהסוסים מהלכים בקלות מיד הבנתי שהכסף איננו, כי ריבוי המטבעות הכבידו מאד על הסוסים מלרוץ בקלות, ואם עדיין היה הכסף שוכב על משכבו לא היו יכולים הסוס לרוץ בקלות.

לדין, בראות אדם כי קשתה עליו הדרך בעבודת ה', ואין ביכלתו לרוץ במהרה, הרי זה סימן מובהק כי תחת ידו יש רכוש והון רב (ברוחניות), ועבודתו שווה בשמים ממעל הון רב...

נג. וזה ביאור מאמרם (פסיקתא רבתי פרק כא, ועיי' ב"ק לח.) שהקב"ה חזר על כל אומות העולם והציע להם לקבל את התורה, וכל בני האומות שאלו תורה שאתה נותן מה כתיב בה והקב"ה ענה לכל אומה את המצווה הקשה עליה על כן לא אבו האומות לקבל את התורה... ובפשטות אינו מובן, שהרי דרכו של המוכר חפץ לחברו להראות לו את המעלות שיש בחפץ כדי שירצה לקנותו, ואם מראה לו את החסרונות הרי זה מוכיח שאינו רוצה למכרו לו, והי' נראה שהקב"ה עשה הערמה עם האומות כדי שלא יוכלו לעמוד בזה ולא ירצו לקבלה.

באר הפרשה - במדבר - שבועות

הר הוא היצר הנדמה ל'הר' (סוכה נב.), כלומר שהחזיר להם את היצר הרע כבראשונה¹, וזוה חזרה מעלתם למקומה, כי מעתה יהא להם במי זכמה להלחם².

רצוננו לראות את מלכנו - חשיבות ההשתוקקות והרצון לתורה ועבודה

איתא ברש"י (שמות יט י) שמתחילה היה ברעתו של הקב"ה לתת את התורה על ידי משה, אלא שוישב משה את דברי העם - 'שמעתי מהם שרצונם לשמוע ממך, אינו דומה השומע מפי שליח לשומע מפי המלך, רצוננו לראות את מלכנו', ועל כך נאמר (פסוק י) 'ויאמר ה' אל משה' - א"כ שמוזקקין לדבר עמם לך אל העם וקדשתם. מכאן למדנו כוחו של רצון עד שאמר הבורא שכביכול בשאנתם רצוננו לראות את מלכנו הזקיקו והכריחו אותו להתגלות ולתת להם את

עליהם (ועיי"ש מה שתירצו). וביאר מרן הבעש"ט הק' (כתר שם טוב מז) כי אין כל כך רבותא להכריז 'נעשה ונשמע' בשעה שהם שרויים במצב הארה (אורות) זכים ומצוחצחים אחר מ"ט ימי הספירה שהכינו עצמם לקראת קבה"ת, מכיוון שידע הקב"ה שלא לעולם יישארו במצב טוב ויבואו ימי החשיכה³, על כן כפה הר כגניית שיקבלו על עצמם עול תורה בכל אופן ומצב - אף כשהם צריכים לבוץ עצמם לכך, והיא היא עיקר קבלת התורה⁴.

באופן דומה ביאר הרה"ק הרמ"מ מלעלוב זי"ע שכשעמדו בהר סיני פסקה זוהמתן ובטל מהם יצר הרע, ובמצב כזה שוב אין חפץ להקב"ה בעבודתם, שהרי כבר יש לו בשמים ממעל רבי רבבות מלאכים שרפים ואופנים שאין בהם יצר הרע, ואינו נצרך גם לברואי מטה אם אין בהם יצר הרע, ע"כ כפה עליהם

אלא מכאן, כי זה כל מהותה של קבלת התורה, לעמוד בקשרי המלחמה, להתנסות בכל מיני נסיונות ולעמוד בהם. והחפץ בתורה רק כשיש לו ישוב הדעת וקל לו לקיים המצוות לא אמר ולא כלום, כי לא זו נקראת 'תורה'. אבל בני ישראל אמרו 'נעשה ונשמע' בלא שום תנאים, ואף בעת נסיון וקושי ישתדלו ויתאמצו לעשות כל דברי התורה באהבה ובמסירות נפש, וזו היא קבלת התורה בשלימות.

וכבר איתא מהרה"ק היסוד העבודה זי"ע (תורת אבות פרשת בחקותי) על הכתוב 'אם בחקותי תלכו' כי תלכו אותיות כותל. וכלומר, אך התחיל היהודי ללכת בדרכי עבודת ה' מיד נעמד לפניו היצר ככותל להפריעו מעבודתו (וכלשון בני אדם ער טאפט א וואנט), אם אך ידע 'סוד' זה ויתגבר עליו מיד יזכה ל'תלכו' אותיות כלות הנפש, מלשון 'נכספה וגם כלתה נפשי' שנפשי כלתה אל הבורא יתב"ש.

נד. ביותר, היה אומר הרה"ק מקאברין זי"ע (תורת אבות ד"ה ומשה) כי אמרה תורה (שמות כ יח) 'ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלוקים', תיבת 'ערפל' נוטריקון 'אראפ-פאל' היינו נפילה ומעידה, והכוונה, שאף בעת הנפילה והירידה על האדם לדעת ולהבין אשר שם האלוקים, כי אדרבה 'שם' הוא האלוקים, כי מתוך נפילתו אפשר לו להתעלות יותר ויותר.

נה. וזוה ביאר הרה"ק ה'פני מנחם' זי"ע את מנהג בני ישראל להפסיק את הבחורים בעת דרשתם בסעודת ה'בר המצוה' שלהם - ללמדם שיעסקו בתורה אפילו בשעה שהם מסובבים ב'מפריעים' המזמרים' בסמוך אליהם כל מיני זמירות שונים ומשונים.

נו. בפרשתן (יט ב) 'ויחן שם ישראל נגד ההר', וברש"י, כל מקום שאתה מוצא נגד פנים למזרח'. מתאמרא בשם הרה"ק מקאצק זי"ע 'כל מקום שאתה מוצא נגד' - שעומדים לנגדך מפריעים המונעים אותך מעבודת ה', הרי"ז סימן מובהק ש'פנים למזרח', כלומר שהנך הולך בדרך הישר והטוב.

וכך ביאר הרה"ק ה'לב שמחה' זי"ע על הכתוב (יט ד) 'ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי, ובתרגום יונתן (מתורגם ללשון הקודש) 'עוד בהיותכם ממצרים העליתי אתכם על כנפי נשרים, ובאתם אל מקום הקודש והמקדש לערוך שם את קרבן הפסח, ומשם הקרבתי אתכם לקבל את התורה הקדושה'. ולכאורה יש לתמוה, אם כבר עמדו ברגליהם בירושלים על הר הבית מדוע החזירים הקב"ה מצרימה לקיים בהם שוב 'ציאת מצרים', ולא השאירים שם להיות יושבים בארץ זבת חלב ודבש על מי מנוחות - בקבלת התורה בארץ ישראל. אלא מכאן, כי לא כך היא דרכה של תורה, ואי אפשר לקבל את התורה מתוך שובה ונחת, ורק על ידי יגיעה וטורח הדרך היו ראויים לקבל ולהשיג את התורה, לעלות מעלה מעלה בהר ה' ולקום במקום קדשו.

נז. כתב הגה"ק החזו"א זי"ע (אגרות ח"א ר"ט) 'הלא תכלית האדם הוא היצר, נטול יצר נטול נשמה'.

אנוש שבוודאי יזכה למדרגות עילאיות אם רק ישתוקק וירצה לקבל את התורה.

אמרו חז"ל (שבת פו:): 'בחד בשבא לא אמר להו ולא מירי, משום חולשא דאורחא', פירוש שביום הראשון שהגיעו בני ישראל למדבר סיני לא אמר להם הקב"ה ולא מירי מפני שהיו טרודים מטורח הדרך. ומקשים העולם, איזו חולשא דאורחא היתה להם, והרי נשאו אותם ענני ענן ונעליהם לא בלו מעל רגליהם, ומדוע אם כן היו צריכים להמתין עד יום השני לבואם למדבר סיני, ובדרך דרוש אמר הרה"ק ה'שפתי צדיק' זי"ע (שפתי צדיק לשבועות אות נט), ד'חולשא דאורחא' היא מלשון 'חולת אהבה', דכיון שראה הקב"ה שיש להם צמאון לקבלת התורה על כן העדיף שלא להתחיל עמהם סדר קבלת התורה כדי שלא לגרום להפסיק השתוקקותם, כי דבר זה חביב עד מאד לפניו יתברך, ומזה רווח נחת רוח יותר מן הכל, ולא רצה לבטלם מדרגה נשגבה זי"ח.

ויסוד גדול הוא בתורה, שאין הקב"ה דורש מן האדם להשיג 'תוצאות' בעבודתו, כי זה אינו ביד בשר ודם, אלא רצונו יתב"ש שיהיה לו צמאון וחשק למלאות רצונו בלבב שלם^{נט}, ובוזה פירשו מה שאמר רבי יוסי (שבת קח:): 'הא חלקי ממתי בדרך מצוה', ולמה נקט 'בדרך מצוה', והלא מצד הסברא עדיף שפי להסתלק מן העולם אחר קיום ועשיית המצוה, אך הן הן הדברים, כי בקי היה רבי יוסי בשבילי דרקיעא, וידע שעיקר רצונו של הקב"ה הוא הצמאון שיהיה לבשר ודם אליו

התורה בעצמו (אלא שהם לא עצרו כוח לשמוע מפי ה' רק ב' דיברות הראשונות).

עוד למד מכאן הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע שבשעה שיעשה האדם כפי יכולתו ישלים הקב"ה כנגדו את השאר, וכך רואים אנו בדברי רש"י שבעצם זעקתם רצוננו לראות מלכנו הרי הם 'מוקיקין' ומצריכים את הקב"ה כביכול לדבר עמם.

איתא מהרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (ליקוטי הרי"ם בפרשתו, ד"ה אך) על הפסוק בפרשתו (א מט) 'אך את משה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל', ובמדרש (במד"ר א יב) ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל למה שהלויים שלי הן - והיו לי הלויים, שכל מי שהוא מקרב אותי אני מקרבו - הם קרבו עצמן לי שנאמר (שמות לב כו) 'ויאמר משה מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי' - הן קרבו אותי ואני מקרבן, והיו לי הלויים. יש אדם אשר שואף לעבוד את בוראו, אולם הוא נעלם ממנו, אך כאשר רוצה לעבוד את ה' בכל כוחו אזי נופלת מחיצת קיר הברזל המפסקת והוא בולו לה', עכ"ל.

היה אומר הרה"ק מסאטמאר זי"ע (שבועות עמו קכו) דהא איתא במדרש (ליקוטי ישעי' שצא) 'לעתיד לבוא יביא הקב"ה את הר תבור וכרמל לבנות עליהם את בית המקדש'. ויזכו לכל זה בשכר 'ההשתוקקות והרצון' שהיה להם בעת נתינת התורה שהתורה תינתן עליהם כמבואר במדרש (ב"ר צט א), והדברים קל וחומר, ומה אם הדומם זוכה ליקר ולגדולה בשכר ה'רצון' ק"ו לבן

נח. והכי שנינו באבות (פ"ג משנה יד) 'חביבין ישראל שניתן להם כלי חמדה', והסבירו צדיקים, שמחמת חביבותם של ישראל לא נתן להם את התורה תיכף ומיד בצאתם ממצרים אלא לסוף חמישים יום, וכל זאת כדי שיהיו ממתנינים ומצפין לה, ובכך עושין אותה 'כלי חמדה' מלשון חמדת הלב בהשתוקקות וגעגועים, שמשתוקקים בחשקם וברצונם לזכות לתורה הקדושה.

בנועם אמריו אמר כן הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע, ש'יום חתונתו זו מתן תורה', והלא נוהגים לשלוח סבלונות ומתנות לחתן ולכלה, וה'דרשה גישאנק' [- הדורון דרשה] שבני ישראל נותנים להקב"ה כביכול הוא הרצון והחשק לעשות רצונו יתב"ש בלבב שלם, וכולם חייבים לתת מתנה זו, ואין אדם נפטר ממנה, שהרי גם עני ואביון מביא קרבן דלי דלות, כלומר שמנחתו חשובה לפני הקב"ה אף אם קרבנו אינו עולה סכום רב, כי לפניו יתב"ש עולה הרצון והצמאון שיהודי משתוקק לקדושה, ואין שום דבר בעולם שיוכל לעכב מן האדם מלרצות להתקרב אל להשי"ת.

נט. וכבר פירשו בדברי הגמרא (ע"ז ג.) 'מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת' ולא אמרו מי שהכין בער"ש, כי אין הקב"ה דורש אלא את הטירח והיגיעה, וה' יגמור בעדו... אם רק טרח אף שלא עלה בידו להכין הרי הוא כבר יאכל בשבת.

לא יהיה לך, שבת ושאר הדברות שעל האדם לקיימם בינו לקונו, ואילו חמשת הדברות האחרונות מדברים מ'בין אדם לחברו' כ'לא תרצח' ו'לא תגנוב'. והנה המתבונן יראה כי דברות של בין אדם למקום ארוכות המה, ואילו המצוות שבין אדם לחברו נאמרו בקוצר אמרים 'לא תגנוב' ותו לא, ומאחר ששני הלוחות שווים בגודלם היו, נצטרך לומר כי האותיות של הדברות האחרונות גדולות היו בהרבה מדברות הראשונות, - וטעם הדבר כדי שיהא נראה וניכר לכל חיוב הזהירות בדברות אלו - בין אדם לחברו, יותר ממה שנוהר בבין אדם למקום^פ, כי עיקר העיקרים הוא 'בין אדם לחברו'.

יתב"ש, וישתוקק לעשות לו נחת וקורת רוח, ומשום הכי גדולה מעלת ההולך בדרך מצוה ברצונו לעסוק בקיום רצון השי"ת, כי כל חפצו ורצונו והשתוקקותו הוא לקיים רצון המלך, וזה חביב בעיני בורא כל עולמים יותר מזבחים ועולות.

דרך ארץ קדמה - זהירות יתירה בבין אדם לחברו

בתב המבי"ט (בית אלוקים שער היסודות פי"ב) הנה חמשת הדברות הראשונות שנכתבו ב'לוח' הימין משני הלוחות מדברים ממצוות שבין אדם למקום - אנכי,

ס. רגיל היה הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע לספר מדי שנה בשנה לפני קהל עדת צאן מרעיתו בשעה הגבוהה ביותר בחג השבועות - קודם קריאת עשרת הדברות, עובדא שיש בה כדי ללמדנו פרק נכבד בענין בין אדם לחברו. וכך הוה מעשה, פעם שאל מלך וויען (ווינא) את הגאון הצדיק שר וטפסר רבי שמשון ווערטהיימער זצ"ל (שהיה חי לפני כשלש מאות שנה, ההגדרה אודותיו היא מדברי ה'חזונו יאיר' בתשובותיו) מדוע שרויים עם בני ישראל כבר רבות בשנים בגלות מרה וקשה, כשהם נרדים ונרדפים, מוכים ונבזים, ועדיין לא נושעו - מה פשעם ומה חטאתם לסבול כל כך הרבה. ענהו רבי שמשון, כל זאת בא להם מחמת 'קנאה ושנאה' השורה ביניהם. תשובה זו לא מצאה חן בעיני המלך, שלא היה נראה לו סיבה מספקת להמיט על בני ישראל כל כך הרבה צרות וייסורים. ובחמתו ציווה המלך על רבי שמשון, שעליו לענות לו תשובה מספקת תוך ג' ימים, ואם לאו, ענוש ייענשו כל בני ישראל תושבי וויען, באותו לילה ערך רבי שמשון 'שאלת חלום' ויענהו ממרומים שאכן ענה נכונה למלך, ובעוון זה של 'קנאה ושנאה' שרויים בני ישראל בגלותם, ושלא יתרץ למלך תירוץ אחר, כי עוד יראה המלך כי אמת בפיו. בתחילת החורף יצא המלך עם אחוזת מרעהו לצוד ציד בלב יער, ובהגיעם ליער נפרדו איש מעל אחיו לצוד כל אחד במקום אחר. אחר כמה שעות לא מצאו המשרתים את המלך, וחשבו בנפשם כי כנראה שב בעצמו לביתו, על כן אף הם שבו לביתם.

המלך שהיה שרוי עמוק עמוק בתאוות הציד לא שם על לב כי נשאר לגמרי בגפו, עד שהחלו צללי ערב לנטות... ולא מצא שם שום אחד משריו ועבדיו. ויחרד המלך חרדה גדולה, כי לא אבה לבלות את הלילה בחברת כל מיני משחיתים ומזיקים, חיות טרף למיניהם. בצר לו התחיל לשוטט ביער אנה ואנה, עד שהגיע לנהר שמעברו נראו בתים מוארים, בלית ברירה נפרד המלך מסוסו החביב עליו, ואף מבגדי מלכותו, וכך כשהוא עוטה על גופו בגד דק החל לשחות במימי הנהר, עד שעלה מעברו השני של הנהר, וילך בכפר ההוא ערום ויחף - רועד מקור וצינה עזה, דפק על כמה וכמה מבתי הכפר אשר מרבית תושביו ערלים היו, ואיש מהם לא אבה לפתוח עבורו את הדלת ולהכניסו לביתו - באמרם העומד לפנינו מן השדים ומזיקים הוא, ומתייראים אנו ממנו, החליט המלך לתור אחר דלת שבה קבועה מזוזה, בידעו שעם בני ישראל רחמנים הם, והם יפתחו לו פתח להכניסו בצל קורתם. פשפש ומצא, נקש על הדלת והנה עומד לפניו יהודי, אשר מחזה כזה נגלה לנגד עיניו - איש ערום ויחף כולו אומר צינה וארכובותיו דא לדא נקשן, מיד פתח היהודי את הדלת, מיהר להכניסו לביתו, והכין לו כוס חמין ואף מיני תרגימא הגיש לפניו, עטפו ב'פעלץ' (פרוזה מחממת) והשכיבו לפני התנור הבוהר, ותחל רוח המלך לשוב אליו. בתוך כך שמע המלך היאך שבעלת הבית מזהרת את בעלה, כי האיש הלז גנב ונוכל הוא, בעוד זמן מה כשתפרוש אף אתה לשינת הליל יגנוב הלה את כל חפצינו ויברח מהבית יחד עם הפעלץ היקר, אך היהודי הרגיע את רוחם, והבטיח שלא יתן שינה לעיניו בכל שעות הלילה, וישמור שלא יגנוב הלה שום דבר.

למחרת היום שאל המלך את מארחו היהודי מה מרחק יש מכפר זה עד לעיר הבירה וויען, אמר לו היהודי מרחק ארבע פרסאות, ויבקשהו לו המלך שישכור עבורו עגלה שיוכל ליסע לויען, אמר לו היהודי, ברשותי עגלה קטנה ואקחך, ויאמר המלך, נקבה שכרך, ויען היהודי 'ארבעה פערציגערס'. ויאמר לו המלך, הנני מסכים ליסע אתך, אך בתנאי שתתן לי את הפעלץ ללבשו בדרך, כי כל עצמותי רועדות מקור. עתה שבה בעלת הבית לגעור בו שעלך

וכבר אמרו חז"ל (סוטה יד.) 'תורה תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים' סא.
 ולא טהרה, ולא איסור ולא היתר, ולמה נכתבה, ללמדך כמה שבר טוב לגומלי חסדים' סב. כה כתב הרא"ש בפירושו למס' פאה (א א) כי הקב"ה חפץ יותר במצוות שיעשה בהם גם רצון הבריות מבמצוות שבין אדם לקונו (רות"ר ב יד) 'מגילה זו [רות], אין בה לא טומאה

זה יהרוג אותך על אם הדרך, את הפעלץ יקח לעצמו... אך הוא לא שת לבו לכל אלה, והרגיע אותה לאמר כי עוד מעט שוב ישוב וכספו בידו.

משהגיעו לעיר הבירה שאל היהודי את המלך להיכן פניו מועדות, ויען המלך שיקחהו אל ארמון המלוכה, אך היהודי התיירא ואמר בוודאי ענוש נענש על ההתקרבות לארמון המלך, ויאמר לו המלך אל תירא ואל תחת – אני אתרץ את הכל. והנה אך הגיעו עד לפני שער המלך קפץ המלך מהעגלה וינס הביתה, כשהוא לבוש בפעלץ היקר של היהודי, וכל בני ביתו של המלך שמחו מאד בחזרתו.

אז החל היהודי לחשוב, אוי לי ואבוי לנפשי, הנה מה צדקו אמרי בני ביתי שגוי זה אינו אלא גנב, ועתה לא די שאינו משלם לי דמי הנסיעה, אף את מעילי לקח עמו, ועל כולנה, הכניס אותי אל גוב האריות – אל ארמון המלוכה, ועד מהרה יבואו שומרי הסף ויכלאוני. ואכן, לא עברו אלא כמה רגעים וסריסי המלך הגיעו, ויאמרו ליהודי שהמלך פקד להביאו אליו לפני ולפנים, בהיכנסו אמר לו המלך שלא יפחד כי ברצונו רק לדבר דברים אחדים עמו, וישאלהו המלך, התכירני, ענהו היהודי לא ראיתי את המלך מעודי עד היום הזה. אמר לו המלך, אבל אנכי מכיר אותך היטב, ואף את ביתך מכיר אנכי, ואת כליך ומטלטליך, וכל מצבך ומעמדך, ויען האיש ויאמר אין חכמה כחכמת המלך, כי יודע הוא כל מה שיש בחדרי חדרים בביתו של בן הכפר.

אמר לו המלך לא חכמה יש כאן אלא זה עתה הייתי בביתך, כי אנכי האיש שישן אצלך בזה הלילה, עתה אמור נא לי מה אשלם לך בעד המאכלים והמשקה שהחיית נפשי, אך היהודי לא השיב מאומה. שב המלך לומר, אפשר לך לבקש ממני ממון רב כמה שתרצה, ושוב לא ענהו היהודי. המלך בשלו, אם תרצה אתן לך שדות וכרמים, ושוב נאלם היהודי מהשיב. הגדיל המלך ואמר לו, אפילו אם תבקש עיר שלימה מערי הכיכר אתננה לך במתנה גמורה על שהצלת את חיי, ועדיין החריש היהודי. אמר לו המלך, אם לא תענני, לא תקבל אלא ארבעה פערציגערס המגיעים לך כבעל עגלה.

פתח היהודי את פיו ואמר ישמעני אדוני המלך, לפרנסתי מסובב אני בין העיירות כרוכל. אך בתקופה האחרונה החל יהודי פלוני לבוא אל הכפר שלנו, והוא קונה סחורות ועורות וכיו"ב מדרי הכפר, ובזה הינו משיג את גבולי, ימלא המלך את שאלתי ובקשתי, ויפקד פקודתו לאסור על היהודי מלהכנס אל גבולות הכפר.

כשמוע המלך כל זאת, נענה ואמר כמה צדקו דברי רבי שמשון, כי גדלה הקנאה והשנאה בין בני ישראל, כי יהודי שוטה זה היה בידו להתעשר בין רגע כעשירים הגדולים שבכל סביבותינו, ואעפ"כ העבירתו הקנאה והשנאה על דעתו וביקש שטויות כאלו, ויקרא המלך לרבי שמשון ופקד עליו לשלם ליהודי.

עלינו ללמוד מהאי עובדא... ובפרט בבואנו לעסוק בעשרת הדברות, כי נוגע הן לענין 'אנכי ה' אלוקיך' - שהוא אמונה טהורה בהנהגת ה' בעולמו, שאי אפשר לאדם לקחת פרנסת רעהו ולהשיג את גבולו. ומאידך, לעניין בין אדם לחברו, שעבור 'קנאה' אחת מוכן האדם לאבד כל הון ועושר, העיקר שלפלוני לא יהיה מאומה...

ומ"מ, אל יחר בעיניו ש'נתברך' במידת ה'קנאה' כי דייקא מחמת שיש בנו קנאה נתן לנו ה' את תורתו – תורת אמת, כביאורו של ה'מהר"ל זי"ע (דרוש על התורה, על הפסוק 'בחודש השלישי') על דברי הגמרא (שבת פח: פט.) שבשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה - 'תנה הודך על השמים', באותה שעה אמר לו הקב"ה למשה החזר להם תשובה, ענה משה רבינו 'כלום קנאה יש בכם, יצר הרע יש בכם'. ומבאר המהר"ל שנמצא שדייקא עבור הקנאה שיש בין איש לרעהו ניתנה לנו התורה, שנוכל על ידה להשלים עצמנו ולהתגבר על המידות.

סא. הגר"א מווילנא זי"ע, דדרך הרוצה לבדוק מה טיבו של ספר מסוים הוא לעיין בתחילת הספר ובסופו ומזה יבין באיזה ענין עוסק המחבר, וכמו כן בספר התורה הזה אפשר ללמוד כמה חשובה מדת גמילות חסדים ממה שפתחה תורה וסיימה בגמילות חסדים.

סב. עובדא ידעתי מבעלי המעשה, לפני כשבועיים בשבת פרשת בהר נסע אברך מביתו שבמרכז ארץ הקודש לאחת מערי הגליל, כאכסניה שכר 'צימער' בו התכוון לשהות עם בני ביתו ובנו יחידו, לקראת שבת התקשר

מקום - וחג שבועות מסת נדבת ידך אשר תיתן כאשר יברכך ה' אלוקיך^{סג}.

פעם אמר הרה"ק ה'דברי שמואל' זי"ע (בקיודש היום של חג השבועות) מעם לשבת במנהג ישראל תורה לאכול מאכלי חלב בחג השבועות לסימן שיהא היהודי רך כחמאה כמו שאמרו חז"ל (תענית ב.) לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו (בית דל' עמו ז').

וידע שלא זו בלבד שאינו נחסר במה שנותן מדיליה ומסייע בעד אחיו, אלא אדרבה בזה הריהו משפיע חוזה לעצמו, ומשפיע על עצמו שפע רב מכל העולמות. וכך ביארו (כעין זה אמר הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר זי"ע, הובא בשש"ק, שבועות כד) בקרא דכתיב בנעמי בעת שניסתה לשלח את רות מעל פניה, כתיב בה (א יח) 'ותרא כי מתאמצת היא ותחדל לדבר אליה', ולכאורה תיבת 'היא' אינה מן המניין, כי לא היה לו לומר אלא 'ותרא כי מתאמצת'. אלא 'מתאמצת' מלשון אמיץ כוח, שבאותה שעה ראתה נעמי כי מתאמצת היא - שהיא עצמה מתאמצת ומתחזקת בחסד שעשתה - שנתנה לה להלך עמה לבוא תחת כנפי השכינה, על כן ותחדל לדבר אליה^{סד}.

ובפירושו אמרה תורה (דברים מז י-יא) ועשית חג שבועות לה' אלוקיך מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך ה' אלוקיך. ושמחת לפני ה' אלוקיך... והלוי אשר בשעריך וזגר אשר בקרבך. והיינו שעיקר 'מצוות היום' של חג השבועות הוא 'נדבת ידך אשר תתן' לכל הנצרכים כפי הצטרכויותם. וכתב הגה"ק רבי חיים ויטאל זי"ע (עין הדעת טוב פרשת ראה) שממה שנאמר תחילה 'מסת נדבת ידך אשר תתן' דהיינו שיתן מרכושו כפי יכלתו לעניים ואביונים, ורק אח"כ 'ושמחת לפני ה' אלוקיך', ומכן למדנו שיסוד ועיקר גדול בחג הזה לדאוג תחילה לצרכי הזולת ורק אח"כ ישמח את עצמו ובני ביתו, כי מצות נתינת צדקה לזולת וחג השבועות שבו מקבלים את התורה הן תרי רעין דלא מתפרשין, והא בהא תליא.

ומבאר ה'רבינו בחיי' דלכן ציוותה תורה על כך יותר מבשאר מועדים, כי חג המצות שבעת ימים הוא, ואז הכל מבינים כי צרכי עמך מרובים, ויש לתת עבור 'קמחא דפסחא', וכיו"ב בחג הסוכות שמשך זמנו שמונת ימים או 'איש לרעהו יעזורו'. וכאן באה התורה לזרז, שאף בחג השבועות שאינו אלא יום אחד מכל

אליו אחד מקרוביו - הבודד בעולמו (גרוש) וביקש מעמו לזכות בו ב'הכנסת אורחים' - מהודרת ביותר כי הוא רוצה לשהות עמו במשך השבת באותו צימער, הלה התגבר על רגשותיו - שהרי רובא דעלמא לא ניחא להם לארח בנסיעתם לחופש... והנה בערב שבת, בשעה שהאב והאם היו עסוקים בהכנות לצרכי שבת, שוטט בנם הקטן בחצר הסמוכה לבריכת מים עמוקים, ובראותו 'כדור' במים קפץ לתוכם... וכמעט שיצאה נשמתו בטהרה, אלא שבאותו רגע הופיע ה'אורח' שראה את הנעשה, מיד הזעיק את ההורים והצילו את הילד ברגע האחרון (כשהוא נלקח אחר כבוד לבית החולים דשם), ובלא האורח לא היו ההורים מבחינים בנעשה רק אחר יציאת נשמה.

סג. וידועה הסגולה שכתב הרה"ק רבי חיים פלאגי' לתת צדקה כשיעור פעמיים ב"ן. ויתנם לת"ח עני ועניו, והוא תיקון... והוא סגולה לחשוכי בנים ומקרב הגאולה.

סד. פעם נסע הרה"ק ה'תפארת שלמה' זי"ע לשהות בצל קדשו של הרה"ק רבי יחזקאל מקאז'מיר זי"ע בחג השבועות, משנכנס ובא לקבל שלום מהרה"ק מקאז'מיר אמר לו הרה"ק, הרי תלמידים וחסידים יש לכם בראדאמסק ומה לכם כי באתם אלי, נענה ה'תפארת שלמה' ואמר, באתי הנה לזכות לקבלת התורה בצל הקודש אצל הרבי, אמר לו מהר"י מצינו שאמרה תורה (שמות יט ד) 'וירד משה מן ההר אל העם' וברש"י הביא מן המכילתא 'מן ההר אל העם - מלמד שלא היה משה פונה לעסקיו אלא מן ההר אל העם', ולכאורה צריך ביאור, וכי 'עסקי ממון' היו לו למשה רבינו, ומהו שלא היה משה פונה לעסקיו, אלא, שעסקיו היינו עסקי רוחניות, והיינו כי הוא עצמו היה אמור לעלות בהר סיני לראש ההר, ולקבל את התורה מאת הבורא יתברך בכבודו ובעצמו לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף, ובזמן שזכה וודאי שברצונו היה לערוך הכנה דרבה לקראת יום קדוש זה, ואעפ"כ - 'לא היה משה פונה לעסקיו', אלא לאחר שהיה בשמים ושמע מפי הגבורה שעליו להכין את העם לקראת מתן תורה בקולות וברקים, מיד פנה מן ההר אל העם - להכניסם כראוי לקראת מתן תורה, ולא הביט כלל על הכנת עצמו לקראת המעמד הנשגב והאדיר של קבלת התורה. וכיוצא בזה צריך כל מנהיג בישראל וכל יהודי לנהוג - לדאוג לזולתו, לחזקם לעודדם ולהכניסם לקראת נתינת התורה. כשמוע ה'תפארת שלמה' דברים אלו מפורשים, פנה וחזר לעירו, להדריך את קהל עדת צאן מרעיתו.

ללמוד וללמד - עסק התורה בימים אלו ובכל השנה

קודם מתן תורה כתיב (שמות יט טז) 'ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר' ולא נזכר 'לפידים', ואילו לאחר מתן תורה נאמר (כ טז) 'וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים' ולא נזכר 'ברקים', ומבאר הרה"ק ה'דברי שמואל' זי"ע (דברי שמואל פרשת יתרו), כי הברק הוא האור המאיר לרגע ומסתלק, ואילו בלפיד יש אש של קיימא, ואכן קודם מתן תורה עדיין לא היו יכולים להבין 'כלי קיבול' על ידי התורה, וע"כ היה קשה להחזיק את ההתעוררות בלב, אבל לאחר מתן תורה היה האור קיים כלפיד, והיה ביכולתם להחזיק את השפע הקדושה שישאר אצלם בפנימיות לבם.

כתיב (שמות יט ו), 'אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל' וברש"י - 'לא פחות ולא יותר' סה, כתב ה'חתם סופר' זי"ע (דרשות חת"ס, שבועות ד' שם"ד): 'לא יותר' - היינו שהיא מדריגה יותר עליונה שבאפשרות, ואפילו מלאכי השרת לא זכו ולא יכול לזכות יותר מזה אפילו גדול הנביאים. 'לא פחות' פירוש אין אשה או פחות שבפחותים שלא יכול לזכות לזה^ס, כי כל אדם מישראל יש בה בידו לעלות למדריגה זו^ס.

איתא בגמרא (יומא עב:) על עסק התורה 'זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המוות', ופירש רש"י זכה - ללמוד תורה לשמה ולקיימה, ולכאורה פחד יאחזנו ללמוד תורה, כי מי יאמר זיכיתי

סה. בעוד אופן ביאר מהר"ש מבעלזא זי"ע, שבא ללמד לישראל על החובה לקבל את התורה ומאידיך על גודל מעלת המקיים את התורה, וזהו 'לא פחות ולא יותר', דמי שאינו מקבל על עצמו עול תורה - אין לך אדם פחות הימנו, ולא יאידך גיסא, המקבל עליו עול תורה - אין למעלה הימנו, ובידו להשיג מדרגות רמות ונעלות עד אין חקר.

לחזק ידי לומדי התורה, אמרו צדיקים לבאר הא דאמרו חז"ל (פסחים סח:) הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם, כי הנה ישנם הרבה מן הלומדים תורה ומשימים בה כל מאווייתם, החושבים בסתר לבם, כי אמנם עושים המה רצון קונם וחלק טוב צפון להם לעלמא דאתי, מכל מקום הנאות העולם הזה ותענוגותיו שמורות דיקא לאלה אשר מסתובבים בראש כל חוצות ואינם יושבים והוגים יומם ולילה בבית המדרש. אך לא כן הדבר, כי רק לעוסקים בתורה יש סיפוק והנאה אף בחלק הגשמי... וזהו, כולי עלמא מודי, בעצרת היינו לאחר שהאדם מקבל את התורה והוגה בה אז בעינן נמי לכם - אף ה'לכם' שלו הוא לכם באמת - כי רק זה האיש מרגיש טעם ומוצא טוב בעולם הזה ג"כ.

בזה מבארים את מה שהעיד רבי עקיבא על עצמו (פסחים מט:): 'כשהייתי עם הארץ, אמרתי, מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור', ולכאורה צריך ביאור מה רצה תנא קדוש זה ללמדנו. אלא, רצונו לומר ל'בן תורה' השקוע עד צוואר באהלי שם, אל תדמה בנפשך שהינך מפסיד מהנאות עולם הזה, ורק 'עם הארץ' נהנה מהעולם הזה, לא כן הדבר, אלא העם הארץ עטוף כולו במרירות, וכל מחשבתו כל היום ב'שנאת תלמידי חכמים' והקנאה הרבה באורחות חייו מורידה את כל חייו והנאותיו אבל שאולה...

סו. וכך פירש האמרי אמת זי"ע (יתרו תרצ"א בשם השפת אמת) בלשון הכתוב (יט ד) 'ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי', שהנה הנשר הוא עוף טמא כידוע, ובא הכתוב להורות לאדם שאפילו מתוך בחי' נשר בשפלות מצב רוחני, אם יעסוק בתורה יקרבו הקב"ה ויביאהו אליו, וכמו שהיה בצאת ישראל ממצרים, שהיו משוקעים במ"ט שערי טומאה וקרבת המקום לעבודתו.

סז. הרה"ק ה'דברי חיים' זי"ע ראה פעם 'בן של קדושים' המתפאר ומתגאה בייחוסו הרם אך מעשיו אינם תואמים כלל לאותו ייחוס שהתפאר בו. אמר לו הרה"ק, שלכן 'יום המיוחס' חל קודם מתן תורה, כדי להורות לדורות, שכל חשיבות היחסנים אינו אלא קודם מתן תורה, אבל אחר שקיבלו ישראל את התורה אין לך 'יחסן' אלא מי שעוסק בתורה, ומקבל על עצמו עול תורה כשור לעול וכחמור למשא. הפוסקים (ערוה"ש תצד ז) כתבו טעם למה נקרא יום ב' סיון 'יום המיוחס' (לפי פשוטו, כי ביום זה אמר הקב"ה לישראל (שמות יט ו) 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש', והתייחסו להיות עם הנבחר מכל העמים) כי יוהכ"פ חל תמיד ביום בשבוע שחל בו יום המיוחס, וזהו יחוסו של יום זה שהוא מכון כנגד יוהכ"פ, ועומק הדברים הוא, דאחרי שזוכה האדם לטהרת הנפש אזי אומר לו הקב"ה 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים', וכשם שיש מחילת עוונות ביוהכ"פ כך מוחל השי"ת עוונותיהם של ישראל ובוחר בהם בכל שנה ושנה להיות לו 'ממלכת כהנים וגוי קדוש'.

מרגלא בפומיה דהרה"ק ה'אהבת ישראל' זי"ע לומר בדרך הלצה על עצמו, שהוא בבחינת 'יום המיוחס' (ואכן נסתלק ביום ב' סיון, והוא פלא), כי אין לאותו יום איזו חשיבות מיוחדת, אלא שהוא מסובב עם ימים גדולים - לפניו

ולעולם יזכור כי 'יגעת ומצאת תאמין' - ולא יתן לשמן להוכיח לו בק"נ טעמים שממילא אינו מצליח בלימודו, כי אינו זוכר מה שהוא לומד, ולא עוד אלא שאף אינו מבין וכ"ש שאינו יורד לסוף דעתם של התנאים והאמוראים בעומק הסוגיות^ט. כי טעות גמורה היא להתיימש במצב כזה ואף איסור יש בדבר, דמלבד מה שהרוב דמיונות ושקרים, כבר אמר הר"ק רבי מנחם מנדל ה'שרף' מקאצק זי"ע לפרש אמרם (מגילה

לבי, והושש אני מלימוד שלא לשמה שלא ייעשה ה"ו סם המוות. וביאר ה'שפתי צדיק' מפילין זי"ע (פר' עקב אות ט) בשם גיסו הרה"ק ה'שפת אמת' זי"ע, שאם זכה ועוסק בתורה לשמה אזי נעשית לו סם חיים, היינו סם הנותן חיות רוחנית לאדם, אולם אם לא זכה שלומד שלא לשמה, הרי אף שאין התורה כסם להפיח בו רוח חיים, אך מכל מקום נעשית לו סם כנגד המוות, לבל יהא כמת רוחני^{סח}.

'ראש חודש', ולאחריו שלשת ימי הגבלה, ובזה הוא שוה ליום המיוחס, שאבותיו (הקודמים לו) היו קדושים וטהורים, וכן בניו (הבאים לאחריו) צדיקים הם, ואילו הוא עצמו אין בו ממש...

בהקדמה לשו"ת 'חבצלת השרון' (ח"א ד"ה ובה נוכל להבין) מביא המחבר הגה"צ רבי דוד מנחם מאניש באב"ד זצ"ל בשם רבו הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע, 'שמכל עניני חסידות ופרישות וסיגופים שאדם רוצה להתנהג, היותר עיקר ומובחר הוא לשמח את הקב"ה בלימוד התורה הקדושה, והסימן לזה, שכל עניני סיגופים וחסידות שאדם רוצה להתנהג - אין היצר הרע מוציא כ"כ כוחו ע"ז לבטלו, כמו שמוציא את כל כוחו לבטל את האדם מתלמוד תורה, כן שמעתי מפי קדשו שאמר לי בעצמו הדברים האלה, עכ"ל.

הגה"ק רבי חיים מוואלאזין זי"ע שאל פעם יהודי אחד מדוע אינו קובע עתים לתורה, תירץ היהודי את עצמו שהוא טרוד בטרדת הפרנסה, ולכן אין עיתותיו בידו לעסוק בתורה, אמר לו הגר"ח שאם כך הם פני הדברים, הרי שאין בינו לבין אומות העולם ולא כלום, דהא בשעה שעבר הקב"ה עם התורה אצל האומות העולם ושאלם האם ברצונם לקבל את התורה, ענו לו זה בכה וזה בכה, בני עשו ענו שכל חיותם הוא מרציחה וכבר נתברך אביהם 'על חרבך תחיה' וכן שאר האומות, והרי שמאנו לקבל את התורה מפני פרנסתם וחיותם, ואם כן אף האומר שאינו לומד ואינו קובע עתים לתורה מפני חיות נפשו ופרנסתו הרי הוא כאותם האומות...

סח. מתאמרא משמיה דהגה"ק רבי ישראל סלנטער זי"ע, שהנה אין אנו יודעים כיום בדיוק איה המקום בו ניתנה תורה לעם, וכך נמי אין ידוע באיזה יום קיבלו אבותינו את התורה בסיני, כי הלא נחלקו רבנן אם היה ביום ו' לחודש סיוון או בז' בו. כי הקב"ה סיבב כך ללמדנו חוקי חיים, שלא יאמר אדם, כאן במקומי, בבית מדרשי, או בישיבה זו ובכולל זה בו אני נמצא אין בידי להצליח בתורה, אילו הייתי משנה מקומי בוודאי הייתי מצליח בלימודים, וכן לענין ה'זמן', לא יאמר שבזמן הזה ובמצב הנוכחי איני יכול לעמול בתורה, אלא ידע שבכל מקום ובכל זמן מסוגל הוא ללמוד וזוהי היא חובתו בעולמו (עיי' כלי יקר פר' אמור במצות חג השבועות).

סט. מילתא דשכיחא שיש הטוענים ומתאוננים, אילו היו בידי כשרונותיו של פלוני או התמדתו ושלל מעלותיו בודאי הייתי מצליח ומתעלה, מה אעשה שלא ברכו אותי מן השמים ב'ראש חזק' ובשכל טוב וכיו"ב, וכנגד 'טענה' זו אמרו בעלי המוסר בדרך משל לאחד אשר היה עוסק למלאכתו בשליחות יד, ותמיד היה מחזר ומחפש אחר 'מציאות'... פעם אחת נקלע למקום מסחר היהלומים, והחל תר אחר טרף לביתו, והנה הוא רואה בעשיר אחד המסב עם ידידיו בשולחן אחד ומראה להם יהלום גדול נדיר ביופיו השווה הון תועפות, והרי 'עין רואה והלב חומד', מיד גמר בדעתו שיהלום זה יגיע לידו בכל דרך שהיא. לשם 'מטרה' זו הלך בסמוך לעשיר (מאחוריו) ו'באשר תלכי אלך'... משראה שהעשיר קונה כרטיס נסיעה להפליג באניה, הלך ושיחד את רב החובל שיקבע מקום מלונו בחדרו של העשיר. ויהי בחצי הלילה... כשראה הגנב כי העשיר מתעמק ב'פרק הישן' בעומק לפנים מעומק, קם הגנב ממיטתו (לא) ישן בה, והחל 'מפשפש במעשיו' ובודק בכל חפצי העשיר, באמתחותיו ובכליו ואף בבגדיו, אחת מהנה לא נעדרה, ולמרבת הפלא לא הצליח למצוא את מבוקשו, וככל שהרבה במאמצים העלה חרס בידו, בחרי אף שב למיטתו בידיים ריקניות.

למחרת היום פתח הגנב ושאל את 'שכנו' העשיר, בהקדמת ויודי שרצה לגנוב ממנו את היהלום, והביע פליאתו העצומה, שהלא גנב מומחה הוא מזה ארבעים שנה 'וב'ה' ראה ברכה בעמלו ומעולם לא נכשל, כיצד עתה רחקה ממנו ההצלחה, וביקש בתחנונים שיגלה לו הרז היכן היה מוטמן היהלום. השיב לו העשיר, אף אני אשיב לך כגמולך... דע לך כי מני אותו רגע שהתקרבת לשולחן לראות את היהלום לא מצאת חן בעיני, ובשעה שבקשת

אלא ישב במקומו ויעסוק בתורה, ובודאי יזכה שבסוף יראה ברכה גדולה בעמלו ודבריו יעשו פירות.

יהא רעווא מן קדם אבוהון די בשמיא שנוכה לקבל את התורה בשני ידיו, אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד^ע, להעמיד דורות נאמנים לה' ולתורתו, עוסקים בתורה ובמצוות לשמה על ישראל שלום, וזכותיה דדוד מלכא משיחא יעמוד לנו לזכות לביאת גואל צדק בב"א.

ו: 'אם יאמר לך אדם יגעתי ולא מצאתי - אל תאמין', שכוונתם היא - אל תאמין לו שלא מצא כי בוודאי מצא ומצא. כלומר דרך לפי ראות עיני בשר נדמה לו שלא מצא ולא הצליח להבין ולזכור ולדעת מה שלמד, אבל האמת היא שבודאי שמצא הרבה מאד, כי עצם היגיעה ולימוד התורה חביבה עד מאד בעיני השי"ת, ואין התוצאה עיקר אלא העמל בדברי תורה, והרי את זה קיים בשלימות כשהתייגע ולמד, והעצה היעוצה להסיח דעתו ממה שנראה לו שלא מצא,

להיות שכן עימי בחדר גברו חשדותיי והבנתי היטב את רצונך ומאווי ליבך, אי לזאת נטלתי את היהלום והטמנתי אותו בכיס בגדך, כי ידעתי שלא תחפשנו אלא ברשותי, ובכך יהא 'בידיים טובות'... והנמשל שיש שנדמה להם שהאבן הטובה ברשות אחרים - שהם זכו לחכמה בינה ודעת, וכל אחד מהם מחשב 'חשבונות רבים' אילו היו בידי כשרונותיו של פלוני, מצבו של פלוני... והרבה כיו"ב... ואינם יודעים כי 'היהלום' נמצא ברשותם, ודווקא התנאים והכשרונות שלהם הם המפתח והדרך להצלחתם.

ואין הדבר תלוי אלא בי (ע"ז יז.), וכמו שאמרו בדרך צחות שיש סם רפואה בדוק ומנוסה - וויטמין 'בי' (B), שאין הדבר תלוי אלא 'בי', שיש בו ההכרה השלימה שהכל תלוי ברצונו ובחפצו. אולם לעומת זאת יש המחליפים את הסממנים, ונוטלים 'ויטמין' 'די' (D), אשר תולים האשמה באחר ואומרים 'די' ביסט שולדיג...

ועל כך אמרו שיצא בת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר (חגיגה טו.), כלומר, שכל אחד ניתן לדבר עימו בדברי התעוררות ותשובה ולהעירו בימים המרוממים והמסוגלים כדוגמת ימי השובבי"ם וכדומה, 'חוץ מאחר' - מאותו שתולה הכל באחרים שהם גרמו לו להגיע להיכן שהגיע ורק הם אשמים ולא הוא...

ע. וכה אמר פעם הרה"ק רבי יחזקאל מקאזמיר זי"ע (תורת יחזקאל שבועות) בליל שבועות, דהנה שנינו (שבת לד.) 'שלשה דברים, צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה, עשרתם ערבתם הדליקו את הנר', ובגמרא 'שלשה דברים צריך למימרינהו בניחותא, כי היכי דליקבלינהו מיניה', היינו שיאמר הדברים לבני ביתו בדרכי נועם ולא בכעס כדי שעי"ז יקבלו את דבריו ולא יחללו את השבת קודש ח"ו, ולא נאמרה הוראה זו בשלשה דברים אלו דוקא, אלא ללמד על הכלל כולו יצא, שכאשר רוצה בשר ודם שדבריו יתקבלו באזני חבירו עליו לדבר בניחותא ובקול נעים, וזה כלל גדול בתורה. ובזאת נענה הרה"ק במליצה לשמים, 'רבנו של עולם, אתה נותן לנו היום את התורה, צריך למימריה בניחותא בשובה ונחת, כי היכי דלקבליה מיליה, ונזכה לקבל את התורה באהבה וברצון'.